Avonturen in New York
(1923)

A.M. de Jong
G. van Raemdonck

DE WERELDREIS VAN

Bulletje en Boonestaak

AVONTUREN IN NEW YORK

(verhaal 4 - strook 275 - 366)

1923

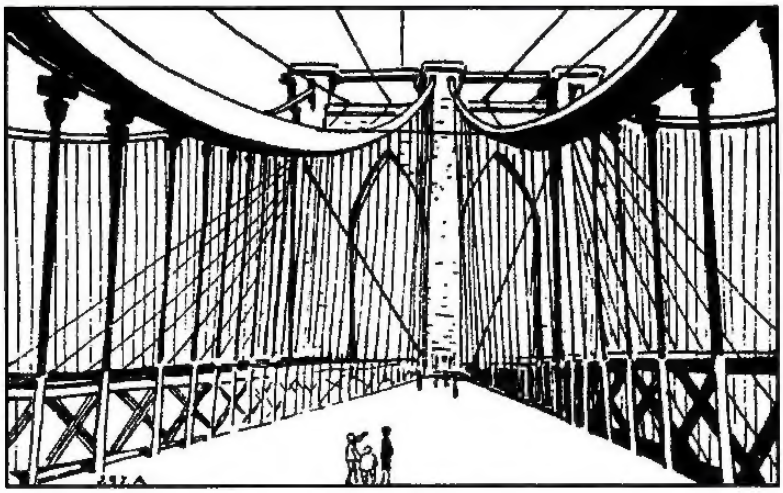

Avontuur in New York heet dit verhaal... Het grootste deel van dit avontuur speelt zich af in de dierentuin wat in feite Artis in Amsterdam is. Lekker dicht bij huis, maar omdat het verhaal in New York begint (het rokerij-onderzoekje niet meegeteld), ademt het hele verhaal een Amerikaans sfeertje uit. Zelfs de apen hebben Amerikaanse apenstreken.
Bulletje en Boonestaak worden ook herkend in New York. Hele volksstammen blijken op de hoogte te zijn van hun avonturen. Heerlijk toch. Amper de benen gestrekt en van boord tekent een straatschilder, waarschijnlijk zijn vriend George, onze beide avonturiers op straat. Alle toeschouwers herkennen onze vrienden en als u de tekst goed leest dan kunt u concluderen dat 'Het Volk' ook in Amerika gelezen wordt. Mooie reclame en met een bravoure gebracht zoals we van A.M. gewend zijn. 'Jouw' helden zijn bekend en zijn inmiddels bekende 'm(n)edelanders' en als kind identificeer je je met jouw helden. Dat geeft de lezertjes in ieder geval een goed gevoel en evenzeer A.M. en zijn vriend George. Van beiden weten we dat ze feitelijk niet anders zijn dan hun beide epigonen: zij zijn Bulletje en Boonestaak en als A.M. met een voorzetje kwam dan moest George de bal maar zien in te koppen. Arme George, want eerst moest de tekst aangeleverd worden waarop hij vervolgens een tekst moest bedenken. Uiteraard kaatste George de bal terug en tekende zijn vriend dan als een vriendelijke meneer van de krant die... enfin leest u zelf deel 22 in deze reeks nog eens na. A.M. als een vriendelijke, onderdanige man, bijna kruiperig neergezet, maar zeker een timide rol die George hem in het verhaal laat spelen. Het antwoord van zijn vriend zoals zij beiden ook B & B hun rol laten spelen.

Hergé, ik heb hem eerder genoemd in deel 26, gaf op 15 mei 1930 Kuifje een ovationele thuiskomst. Onze beide auteurs deden dat ook: een ovationeel ontvangst in New York (1923 dus) op het moment dat ze herkend worden en een uitbundig onthaal in Amsterdam (1928), gelijk zoals Charles Lindbergh die ontving na zijn landing in Parijs, 1927. Kuifje mag dan de bekendste avonturier zijn, Bulletje en Boonestaak waren wel de eerste avonturiers. Gek zo'n overeenkomst en ik vraag me echt af of Hergé de avonturen van Bulletje en Boonestaak gelezen heeft? 't Is mogelijk, want één verhaal verscheen in het frans in 1926... Goed voorbeeld doet volgen, bedenk ik me om met de gevleugelde opmerking van Hergé af te sluiten: "Tin Tin, c'est moi", ofwel: Bulletje en Boonestaak? Dat zijn wij.

Terwijl Boonestaak in de kast naar tabak zocht, peuterde Bulletje in de asbak de pijp leeg. En onwillekeurig keken ze telkens over hun schouder naar de deur of er soms iemand binnen zou komen. Hun geweten was niet precies gerust.
"Hier is de tabak", zei Boonestaak. "Wacht! Nou moeten we net doen of 't echt is. Ik ben de Arendskop en ik zit hier in de nacht bij m'n kampvuur. Dan kom jij. Je bent een blanke jager. Lederkous of Edelhart, wat wil je liever?"
Bulletje vond Edelhart mooier
"Nou en dan kom je bij me en dan groet je me en dan vraag ik je of we de vredespijp zullen roken en dat doen we dan. Goed?"
"Best", zei Bulletje geestdriftig en zachter voegde hij er bij: "As je vader maar niet komt!"
"Vader is met jouw vader aan de wal. Die komen nog in geen uur hier. In die tijd kunnen we wel tien vredespijpen roken".
"Nou vooruit dan maar", stemde Bulletje toe.
"Nog even wachten", zei Boonestaak. " 'k Zal me even wat Indiaans beschilderen. Ik ben op 't oorlogspad, zie je".

Boonestaak krabde wat slijpsel van een rood potlood, dat op z'n vaders tafel lag, smeerde met dit rood wat vegen en cirkels op z'n voorhoofd en wangen, tekende toen met de as uit het bakje nog wat vreemde figuurtjes op z'n gezicht en keek in de spiegel. Een vreselijk woeste tronie gluurde hem daaruit tegen.
"Mooi", zei hij tevreden, " 'k zie d'r uit as een echte Arendskop. Ben je niet bang van me, Bulletje?"
"Edelhart kent geen vrees", bromde Bulletje met een zware stem.
"Jammer dat ik geen veren heb voor m'n haar", vond Boonestaak spijtig. "Enfin, dan moet 't maar zo".
Toen trok hij zijn wollen deken van z'n bed, wikkelde zich daarin, legde de tabak en de pijp bij zich neer en ging met z'n benen over elkaar op de grond zitten. Diepzinnig keek hij voor zich uit. Z'n woest besmeurde gezicht met het verwarde zwarte haar er rond stak gek boven de deken uit. Bulletje zou zeker in een lach geschoten zijn, als dat niet beneden de waardigheid geweest was van zo een groot jager als Edelhart.

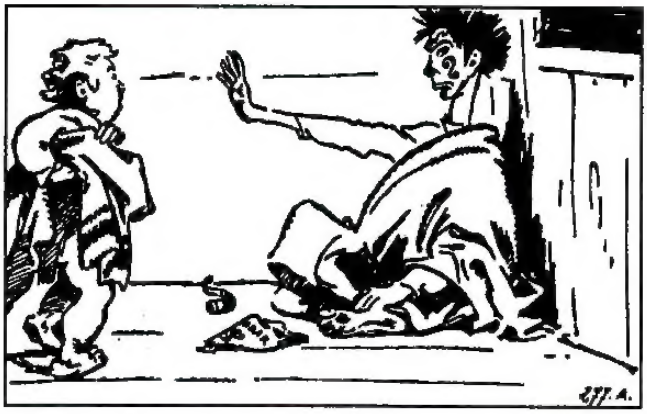

Bulletje had z'n deken opgerold en onder z'n arm genomen. Langzaam kwam hij op Boonestaak af. Toen hij dicht bij hem was, gromde deze met een zware stem:
"Halt!... Wie komt daar naar de wigwam van het grote opperhoofd der Sioux?"
"Edelhart", antwoordde Bulletje met net zo'n komische bromstem, "de grote jager uit de buurt van het reusachtige zoutmeer".
"Aha", grijnsde Boonestaak vals, "is mijn bleke broeder zijn scalp zat geworden?"
"Zeg 'ns", zei Bulletje, in eens met z'n gewone stem, "nou moet je geen ruzie zoeken. We zouen immers de vredespijp roken".
"Nou ja", riep Boonestaak ongeduldig, "natuurlijk! Maar ze beginnen immers altijd eerst te dreigen. Dat hoort er bij. En dan moet jij vriendelijk blijven. Je heet toch zeker niet voor niks Edelhart".
"O, is 't zo bedoeld?" zei Bulletje gerustgesteld. "Nou vooruit dan maar weer".
En met z'n zware Edelhart-stem bromde hij:
"Mijn rode broeder kan gerust zijn. Ik heb de oorlogsbijl begraven, vijftig voet diep in de prairie".

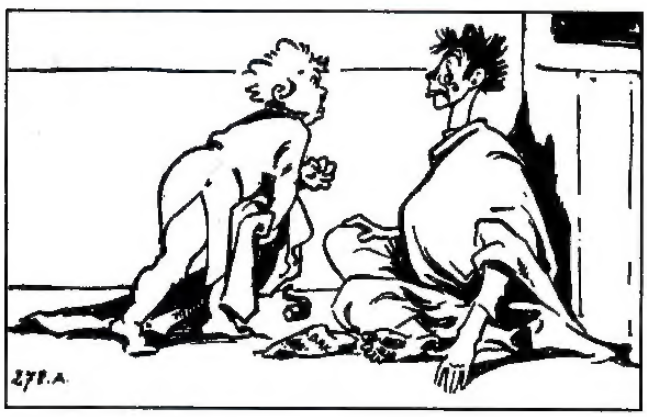

"Dat verandert de zaak", zei de Arendskop, een beetje vriendelijker. Ik dacht dat het grote bleekgezicht op het oorlogspad was en was net van plan, hem naar de eeuwige jachtvelden te sturen en z'n scalp aan de naad van m'n broek te naaien".
"Dat zou je iets glad zitten, Arendskop, m'n rode broeder", antwoordde Edelhart een beet nijdig. "Ik zou je met m'n zilverbuks gauw even zelf naar je eeuwige jachtvelden geholpen hebben".
"En je hebt geen eens een zilverbuks", viel Boonestaak uit, die goed op de hoogte was. "Die had Winnetou!"
"Wat komt dat er nou op aan?!" schreeuwde Bulletje. "Dat weet ik ook wel. Praat nou geen onzin! Anders komen we nooit toe aan 't roken van de vredespijp!"
"Jij praat zelf onzin", hield Boonestaak koppig vol. "As Winnetou de zilverbuks had, kun jij mij daar niet mee naar de eeuwige jachtvelden sturen".
"Nee, jammer genoeg", snoof Bulletje. "Je verdiende het anders dubbel en dwars".
"Nou, laten we dan maar verder gaan", suste Boonestaak lachend.

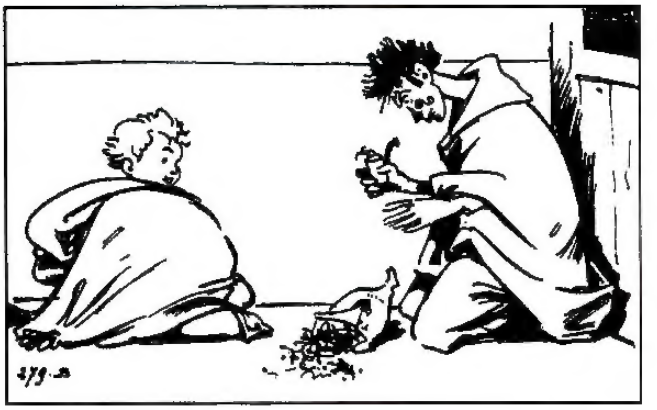

Toen hernamen ze hun rol en hun bromstemmen.
"Manitoe, de grote Geest, heeft m'n bleke broeder wijsheid gegeven", zei de Arendskop deftig. "Edelhart kan in de wigwam komen. De Arendskop wil de vredespijp met hem roken".
Edelhart kwam een stap naderbij, legde de hand op z'n hart en maakte een diepe buiging.
"Ik dank mijn rode broeder", antwoordde hij. "De Arendskop is een groot opperhoofd. De grote Geest geve hem macht".
"Ugh!" zei de Arendskop.
"Wat zeg je?" vroeg Edelhart wantrouwig.

"Ik zei: Ugh!" antwoordde de Arendskop onverstoorbaar.
"O!" zei Edelhart begrijpend, en deftig voegde hij er bij: "Wau!"
Het grote opperhoofd knikte tevreden. Bulletje ging tegenover hem zitten en keek hem ernstig aan. Langzaam stopte de Arendskop de grote pijp vol tabak. Edelhart keek belangstellend toe en verheugde zich, toen de zak uit de handen van de Arendskop op de vloer rolde en een bergje tabak er uit viel. Het opperhoofd keek kwaad.

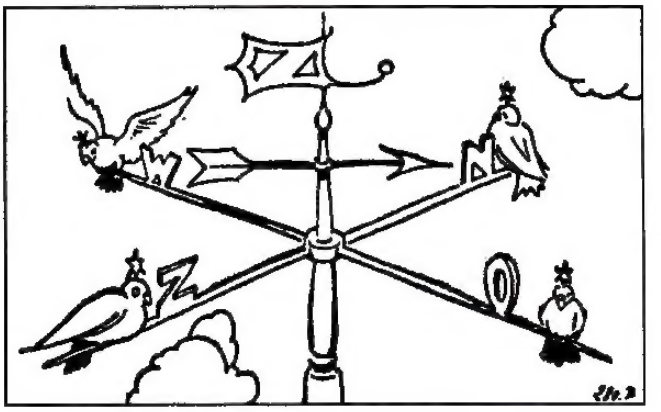

"Lacht het bleekgezicht?" vroeg de Arendskop wantrouwig.
"Het hart van mijn rode broeder is vol achterdocht", zei Edelhart waardig. "Ik lachte niet, Ugh!"
"Dan is het goed. Wau!" antwoordde de roodhuid gerustgesteld, terwijl hij de tabak weer in de zak moffelde en de overblijfseltjes weg blies: de vader van het vreselijk opperhoofd mocht niets merken.
Peinzend zat de Arendskop met de gestopte pijp in de hand en keek zwijgend voor zich.
"Waaraan denkt het opperhoofd der Sioux?" vroeg Edelhart.

"Ik weet niet goed", antwoordde de Indiaan weifelend, "wie van ons tweeën 't eerste trekje doen moet".
Het dikke bleekgezicht grinnikte.
"Mijn rode broeder steekt de pijp aan", zei hij toen (op afschuwelijke toon, beweerde Boonestaak later). "Dan blaast hij de rook naar vier kanten. Dat betekent: vrede zal het zijn naar alle windstreken. Dan geeft hij de pijp aan zijn blanke vriend".
"O ja, da's waar ook", herinnerde het opperhoofd zich. "Nou, daar gaat ie dan".

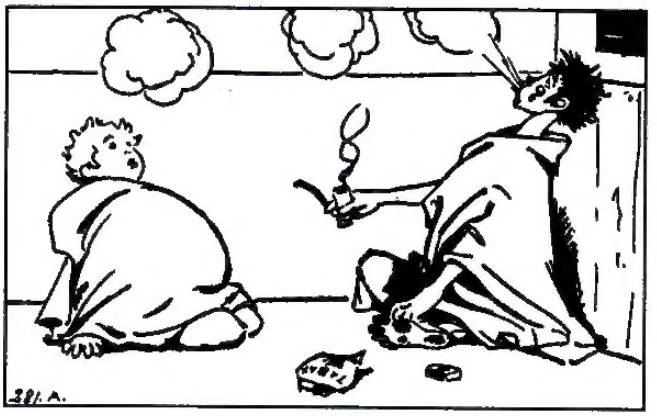

Bij gebrek aan de gebruikelijke vuurstenen nam de Arendskop een lucifer, hield het vlammetje boven de pijpekop en begon te trekken. Vol belangstelling en spanning keek Edelhart toe. De grote Indiaan werd rood onder z'n oorlogsbeschildering. Hij proestte een beetje, omdat de rook in z'n keel en z'n neus drong en hij zei een hele boel keren achter mekaar: "Ugh! Ugh!" doch het klonk volstrekt niet deftig. Maar eindelijk bracht hij het toch zo ver, dat hij vier akelige rookwolkjes naar de vier hemelstreken blies. Toen gaf hij met tranen in z'n ogen de pijp aan Edelhart.
De grote jager nam zonder veel geestdrift de vredespijp over en veegde het natte mondstuk aan z'n deken af.
"Wat doet het bleekgezicht daar?" vroeg de Arendskop toornig, terwijl hij een hoestbui kreeg.
"Ik veeg je vieze spuug af", antwoordde het bleekgezicht kalm.
"Dat is een belediging!" brulde de verschrikkelijke Arendskop en liet z'n ogen wild rollen.
"Dat kan wel", zei Edelhart onverstoorbaar. "Maar ik veeg het toch maar af".
Toen moest het opperhoofd er wel in berusten.

Edelhart, heldhaftig als altijd, deed een geweldige trek aan de vredespijp. De gevolgen bleven niet uit. De rook spoot met een dikke straal z'n neusgaten en z'n mond uit. De grote jager meende zelfs te voelen dat er ook rook uit z'n ogen en z'n oren kwam en dat 't er in z'n longen en z'n buik eveneens mistig uitzag. Hij kreeg een verschrikkelijke hoestbui en liet de pijp van schrik uit z'n mond vallen. Toen hij na een hele tijd uitgehoest was, liepen er tranen, zo groot als knikkers over z'n bolle wangen. Z'n gezicht zag paars en het ergste was, dat de Arendskop grijnsde van plezier.
"Roken zo alle bleekgezichten, die in de stenen wigwams bij het grote zoutmeer wonen?" vroeg de roodhuid spottend. "Mijn blanke broeder moet het overdoen en naar de vier windstreken blazen. Anders graaf ik de tomahawk op en neem z'n scalp".
Nijdig greep Edelhart de pijp en trok nu voorzichtig. Prettig was het nog niet, maar hij slaagde er toch in, vier dunne wolkjes weg te blazen. De Arendskop knikte goedkeurend.
"En nou jij weer", zei Bulletje verheugd.
"Ugh!" antwoordde Boonestaak dapper.

Om beurten rookten nu de Arendskop en Edelhart uit de vredespijp. Ze hielden hun gezichten in een ernstige plooi, zoals dat zulke waardige krijgers past. Deftig zaten ze tegenover elkaar en keken mekaar zwijgend aan. Af en toe moesten ze even hoesten, maar dan deden ze alsof het een Indiaanse betuiging van tevredenheid was en bromden:
"Ugh! Ugh!"
Waarop zonder mankeren de ander ernstig antwoordde:
"Wau! Wau!"

Zo ging het een poosje door en ze werden heel tevreden over zichzelf en elkaar.
Totdat Bulletje een raar gevoel in z'n buik kreeg en meende, dat de rook wel erg dik moest zijn, want hij zag Boonestaak maar heel vaag zitten. En Boonestaak verwonderde er zich over, waarom Bulletje zo raar heen en weer zwaaide en waar dat zonderlinge gevoel in z'n keel en z'n maag vandaan kwam. Spoedig lag de pijp ongebruikt tussen hen op de grond en de twee beroemde prairiehelden keken elkaar met glazige ogen aan en drukten de handen tegen hun buik.

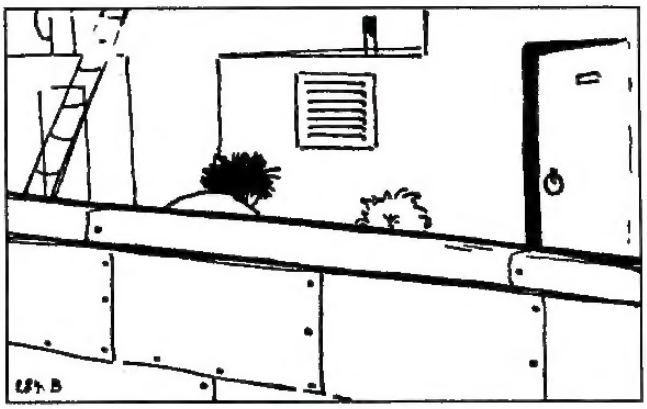

De Arendskop was in eens de naam van z'n blanke broeder vergeten, want hij vroeg zuchtend:
"Wat kijk je me raar an, Bulletje. Wat is er ?"
En Edelhart was er al even naar aan toe, want hij antwoordde steunend:
"O, Boonestaak..... 't is zo raar in m'n buik".
Boonestaak verdraaide z'n ogen als een zieke schelvis.
"Bij mij ook", bekende hij, diep ademhalend.
"O zo akelig.... Ik geloof dat ik weer zeeziek word!"
Het schip lag stil in de haven voor anker. Het water was zo glad als een spiegel; er was geen windje. En toch had ook Bulletje de gewaarwording, dat hij zeeziek was, en dat de hele hut om hem rondtolde. Hij werd zo bleek als een doek en z'n ogen puilden uit z'n hoofd. Met Boonestaak was het precies zo. Hij zag alles door een nevel. Ze kreunden van akeligheid. Ze waren zo misselijk als katten en opeens vlogen ze allebei overeind, wierpen de deken af en renden naar buiten, naar de verschansing. En toen gebeurde het onvermijdelijke.

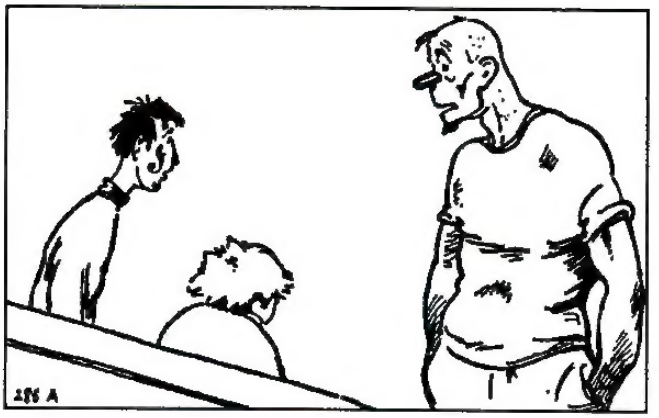

Toen ze met bleke gezichten, zweetdroppels parelend op hun voorhoofd, met een pijnlijk schroeiende keel naar elkaar keken en nog druk kokhalsden, kwam net een stoker langs, die hen verbaasd aankeek.
"Wat heb ik nou an m'n kar hangen?" vroeg hij. "Wat mankeert jullie?"
"O", hikte Bulletje. "We... we... we zijn ziek geworden, niet Boonestaak?... Bar ziek".
"Ja", zuchtte de lange, "verschrikkelijk ziek".
"Zo?" zei de stoker. "Zeker 't tegengestelde van de zeeziekte?"
"Ja... m... m... maar 't is net zo'n gevoel", bibberde Bulletje.
"Ja, ja", vertelde de man en hij grinnikte. "Dat komt meer voor. Jullie zijn natuurlijk zo gewend geraakt aan die hobbelende sik van een Herkules, dat je nou ziek wordt, omdat ie stil ligt. Dat gebeurt wel meer".
"O, gelukkig dat 't dat maar is", zuchtte Boonestaak.
"Welzeker", herhaalde de man. "Dat gebeurt dikwijls hoor. Vooral as jonge broekies d'r een pijp bij roken".

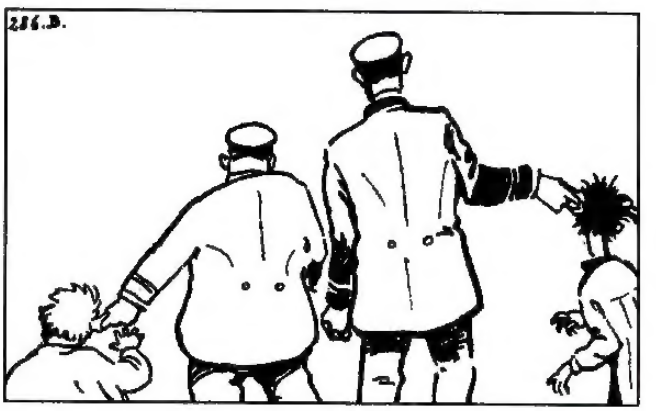

Bulletje en Boonestaak keken de stoker aan.
"Hoe... hoe... hoe weet je?" hakkelde Bulletje.
Toen begon de stoker hard te lachen.
"Wel, maatjes", zei hij, "jullie stinken een uur in de wind naar de tabaksrook!"
"Tabaksrook?" herhaalde daar een zware stem en toen de jongens omkeken, stonden ze tot hun grote schrik voor hun vaders, die juist weer aan boord gekomen waren. Het was een verrassing, maar prettig was het niet.
"Wat betekent dat?" vroeg de kapitein streng.
"We... we... we hebben samen de vredespijp gerookt", vertelde Boonestaak, half huilend, "en... en toen zijn we... misselijk geworden".
"Wel, alledrieduvekatersesakkerdemallemosterdmolen!" tierde de stuurman. "Roken?... Dat gespuis wil roken?... Mee!"
De kapitein en de stuurman grepen de zondaars ieder bij een oor en daar ging het terug naar de hut. Schreeuwen dat de woudlopers deden! Horen en zien verging je. En de stoker lachte onbarmhartig achter hun rug.

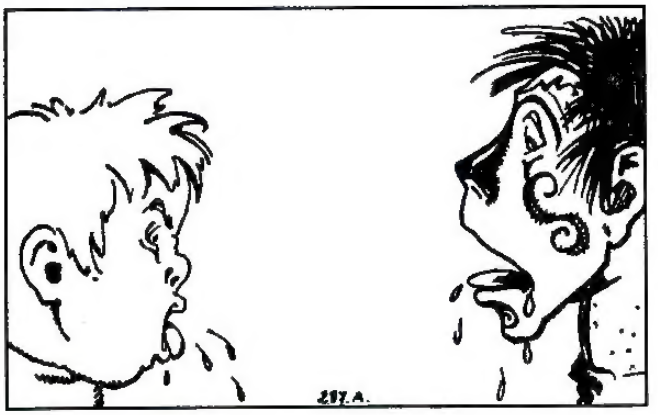

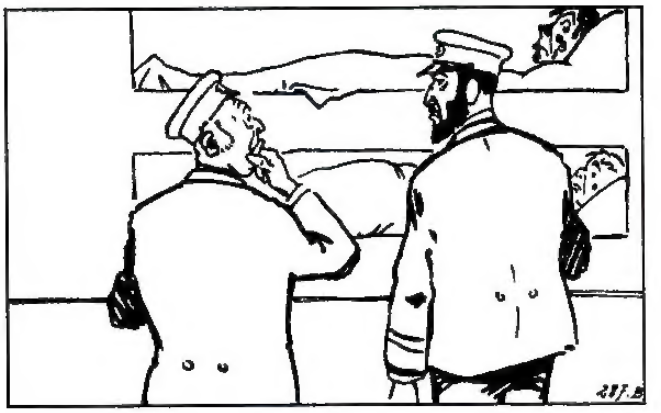

Bulletje en Boonestaak kregen van hun vaders een fiks pak voor hun broek. Toen moesten ze de rommel, die ze gemaakt hadden, nauwkeurig opruimen, wat ze onder een vloed van tranen en onder het uitstoten van kermende jammerkreten ook heel zorgvuldig deden.
Toen moesten ze onder de wol en even daarna kregen ze van de kapitein allebei een lepel van een verschrikkelijk lelijk, bitter drankje te slikken, waarvan de ellendige smaak al maar op hun tong en in hun keel bleef branden.

Daarop voelde de kapitein hun pols en keek de stuurman bedenkelijk aan.
" 't Is helemaal mis met de schobbejakken, stuur", zei hij ernstig. "Minstens een week onder de wol blijven. Jammer. Kunnen ze net niks van New York zien".
"Jammer?" bromde de stuurman kwaad. "De slampampers hebben niet beter verdiend".
"Ja... as 't nog maar niet erger wordt", zei de kapitein ongerust. " 'k Zou maar vast een telegrammetje naar d'r moeders sturen".

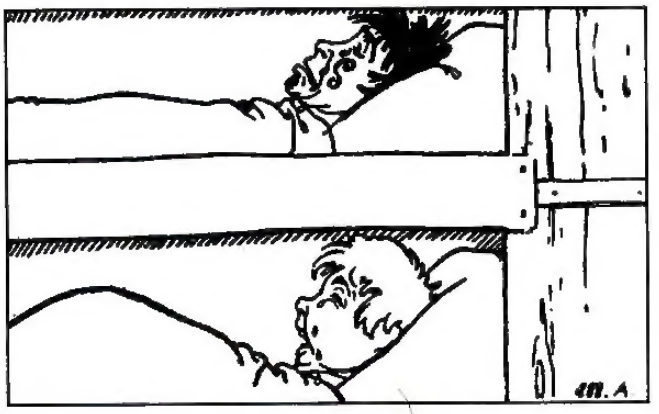

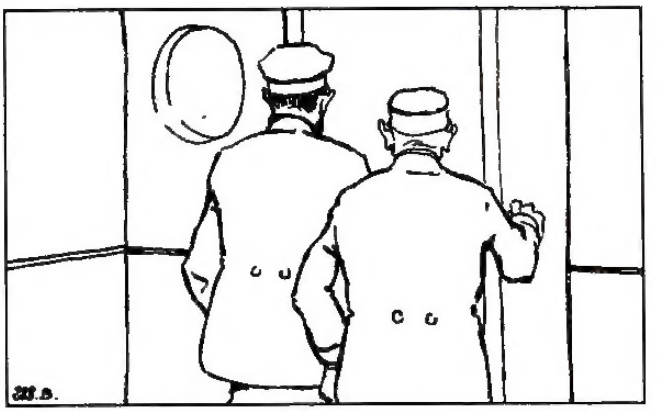

Bulletje en Boonestaak stonden doodsangsten uit. De tranen biggelden over hun gezicht. Ze voelden zich zo ziek als honden. En die afschuwelijke smaak in hun mond. En dat gloeiende gevoel aan hun achterkwartier! En het idee, dat ze zo lang in bed moesten blijven! Dat ze niets van New York zouden zien, niets van Amerika! En daar hadden ze zich nou nog al zo op verheugd!... Ze huilden tranen met tuiten van narigheid en meelij met zichzelf... Een telegram naar hun moeder?... Zouen ze hun lief moedertje misschien nooit meer zien?...

"Ja, leg nou maar niet zo te grienen", bromde de stuurman. "Dat rookt waaratje zwaar vergiftigde tabak en grient dan nog op de koop toe. Wees blij, dat we je misschien het leven gered hebben en ga slapen".
Vergiftigde tabak?... Bulletje en Boonestaak begrepen er niks meer van. Ze wisten alleen, dat ze zich doodongelukkig voelden en ziek! ziek! ziek!...
"Nou stil liggen blijven", beval de kapitein. "Je niet verroeren. Dan kan je nog beter worden. Wel te rusten".
Toen gingen de beide mannen weg.

Daar lagen Bulletje en Boonestaak alleen en huilden stilletjes. Wat was dat nou allemaal ineens akelig! Alles was akelig, de boot, Amerika, de reis, de hele wereld! Maar het akeligst waren ze zelf. Ze zouen zich graag eens omgedraaid hebben, maar ze durfden niet uit angst voor het vergif van de tabak. Nog ongelukkig dat ze niet konden zien, hoe de kapitein en de stuurman lachend door de patrijspoort naar binnen keken.
"Zouen we 't niet een beetje te bar gemaakt hebben?" vroeg de eerste.
"Onzin", lachte de stuurman. "Ze hebben 't verdiend en kunnen tegen een stootje".

Toen Bulletje een beetje uitgehuild was, zei hij met een piepend stemmetje:
"Da's weer 'ns een aardig idee van je geweest. Jij hebt altijd van die lekkere ideeën".
"Had jij 't me dan uit m'n hoofd gepraat", zei Boonestaak terug.
" 't Is allemaal jouw schuld", griende Bulletje.
Boonestaak kwam een beetje bij, toen hij plagen kon en hij zei: "Da's niet edel van je, Edelhart".
"Loop naar de pomp", raasde Bulletje. "Arendskop... Ezelskop!"

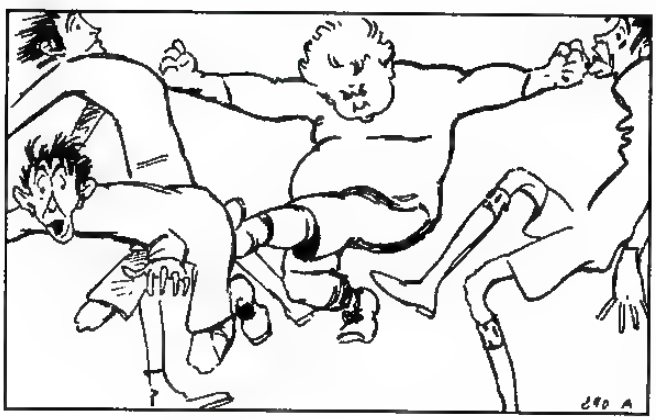

"Zei je daar niet: Ezelskop?" informeerde Boonestaak strijdlustig.
"Ja, dat zei ik", antwoordde het boze Bulletje. "En ik meen het ook".
"Ja, zie je", overwoog Boonestaak, " 't is nu makkelijk schelden. Je weet toch, dat ik me niet verroeren mag. Maar da's niks erg, hoor... die ezelskop hou je aan me te goed".
"O, best", bromde Bulletje nijdig. "Je kan opkomen zodra we beter zijn. Zoals jij lust ik er wel drie".
"Ja, een gulzig veelvraatje ben je altijd geweest", prees de lange.
Bulletje kookte inwendig, maar hij durfde zich niet te verroeren en lag dus zwijgend z'n leed en z'n drift te verbijten. Maar na een lange tijd was z'n woede wat bekoeld en hij zei ineens op ferme toon:
"Daar kan gebeuren wat wil, maar al kom ik alle Indianenopperhoofden van de wereld tegen, de vredespijp roken doe ik nooit meer".
Hij kreeg geen antwoord. Boonestaak was in slaap gevallen en snurkte zachtjes. Toen sloot Bulletje zuchtend z'n ogen en weldra was ook hij ingeslapen.

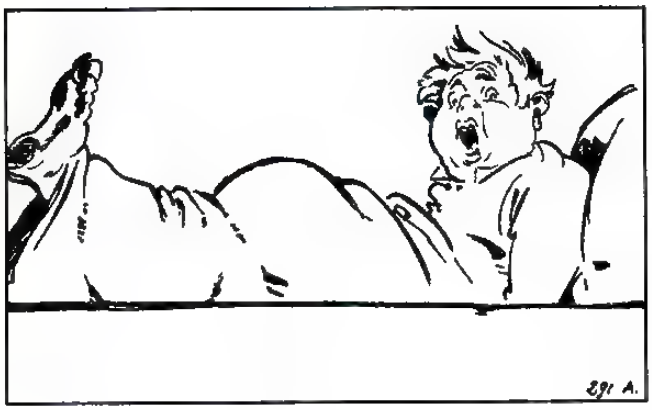

De volgende morgen werd Boonestaak het eerst wakker. Dadelijk dacht hij aan het avontuur van de vorige avond en hij bleef doodstil liggen. Hij voelde zich helemaal niet ziek meer en had een razende honger.
"Bulletje!" riep hij vriendelijk, "ben je al wakker?"
Bulletje bromde een onverstaanbaar antwoord.
"Hé, Bulletje, word 'ns wakker!" gilde Boonestaak toen zo hard als hij kon.
Met een schrik schoot Bulletje uit de slaap.
Hij wreef z'n ogen uit, gaapte en zei toen boos:
"Gil toch niet zo, magere pierewiet... je laat me schrikken. Wat is er?"
"Verroer je niet", waarschuwde Boonestaak. "Denk er om, wat m'n vader gezegd heeft".
Met een ruk liet Bulletje, die al half overeind was, zich weer terug vallen. Goeie hemel, da's waar ook! Hij was zwaar ziek! Dat had-ie bijna vergeten!
"En we zouen vandaag nogal met 't Kalkhoofd de stad in gegaan zijn", klaagde hij.

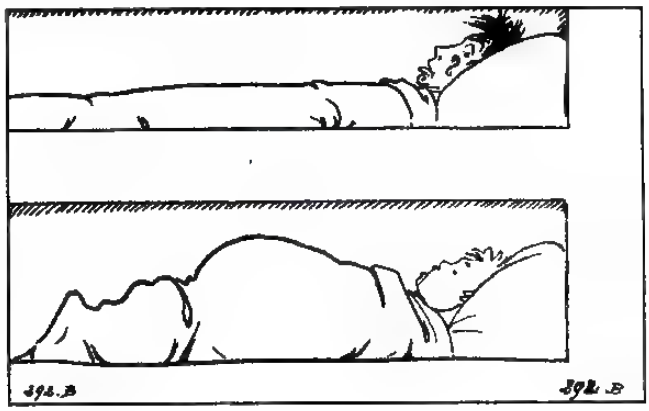

Bulletje was nog niet uitgesproken of de deur ging open en de koksmaat kwam binnen met hun ontbijt. Het was extra fijn die dag, omdat ze heel lang van boord zouden blijven. De kok had havermout gekookt en voor elk een karbonaadje gebraden. Die geur en de lekkere reuk van vers brood deed de jongens watertanden.
"Kom, langslapers!" riep de koksmaat vrolijk. "D'r uit! Hier is jullie ontbijt. Maak voort, dan gaan we de wal op".
Maar tot z'n onuitsprekelijke verbazing bleven de maats stil liggen.
Hij zette grote ogen op en vroeg:
"Hoe heb ik 't nou met jullie? Lust jullie niks? Bulletje ook niet?"
"Ik ben wild van de honger", bekende hij kermend.
"En ik zou een leren lap opeten, zo rammel ik", klaagde Boonestaak.
Maar ze bleven allebei stil op hun rug liggen en draaiden alleen hun bedroefde ogen naar hun vriend, die er niets van begreep.

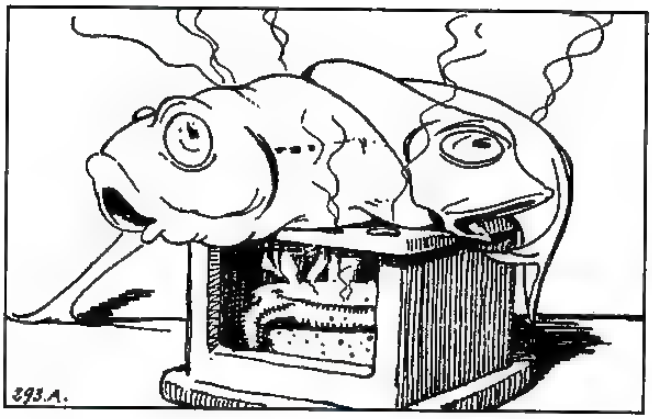

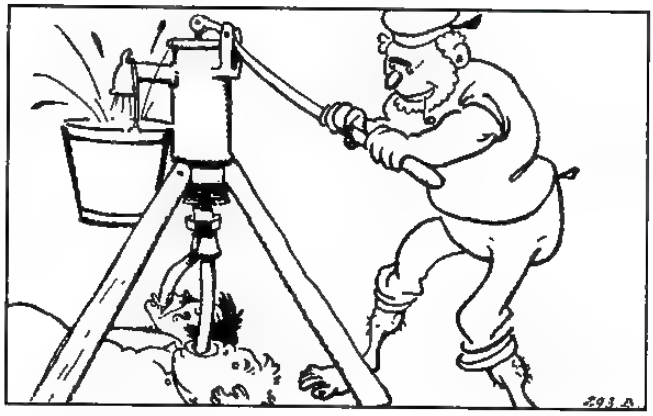

"Ja, nou, hoe zit dat?" riep de koksmaat, paf van verbazing. "Waarom staan jullie dan niet op?... Waarom blijven jullie daar as zoutzakken liggen en draait met je ogen als schelvissen op een warme stoof? Ben jullie gek geworden?"
"Neem 't 'm niet kwalijk, Bulletje", zei Boonestaak grootmoedig. "Hij weet nog van niks. We hebben gisteren vergiftigde tabak gerookt en we mogen ons niet verroeren. Misschien worden we dan nog beter".
De koksmaat floot tussen z'n tanden.
"Oeioeioei!" zei hij medelijdend. "Dat ziet er lelijk uit. Heeft de kapitein dat gezegd?"
"Ja", huilde Bulletje. "Hij zou aan moeder telegrafeeren".
De koksmaat begreep er alles van en had halswerk om z'n lachen weg te houden.
"Nou", zei hij, "blijf dan maar doodstil liggen. Dan zal ik de kapitein gaan vragen, wat er met jullie gebeuren moet. Misschien je maag leegpompen of zo iets".
Meteen liep hij weg en ik kan niet zeggen, dat de kameraads er geruster op geworden waren.

Vijf minuten later kwam de koksmaat terug in gezelschap van de kapitein en de stuurman. Ze keken alle drie heel ernstig. Bulletje en Boonestaak verroerden geen vin.
"Wel", begon de kapitein, "leven jullie nog?"
"Ja! Ja!" riepen de twee zieken.
"Dat valt me niet tegen", bekende de stuurman. "Ze schijnen nog al een sterk gestel te hebben. Ik had nooit gedacht, dat ze de morgen nog halen zouden".
"En hoe voelen jullie je?" vroeg de kapitein weer.
"O, best!" riepen ze allebei en Bulletje voegde er gauw achter: "Alleen rammelen we van de honger".
"Zo, zo", zei de kapitein. "Laat 'ns zien. Even onderzoeken hoe 't er mee staat".
Met een bedenkelijk gezicht luisterde hij naar het kloppen van Bulletje en Boonestaaks hart. Toen zei hij:
"Dat schikt nog al, stuur. Vin je ook niet, dat anders hun ogen nog erg flauw staan?"
"Da's van de honger!" riep Boonestaak wanhopig.

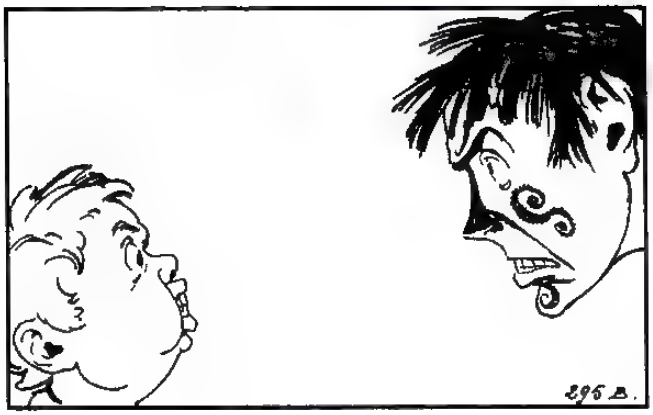

"Ik weet het goed gemaakt", zei de stuurman. "Laat ze de kooi uit komen en ontbijten. As ze een kruimeltje overlaten zijn ze zwaar ziek en moeten voor veertien dagen onder de wol. Gaat alles op, dan zal 't wel schikken en moeten ze maar de wal op".
Bulletje en Boonestaak leefden helemaal op. Amper had de kapitein gezegd, dat 't goed was, of de heren waren de kooi al uit gesprongen, zaten aan tafel en begonnen een verwoede aanval op het ontbijt. Belangstellend keken de anderen toe en zagen met verbazing, hoe de voorraad met angstwekkende snelheid minderde.

Het duurde niet lang of er was geen kruimeltje van het ontbijt over en Bulletje en Boonestaak keken mekaar aan met zulke hongerige ogen, alsof ze mekaar ook nog op wilden eten.
"Ik geloof warempel, dat ze nog meer zouen lusten!" riep de kapitein.
"Oooo!" zuchtten de jongens en vooral Bulletje draaide met zijn ogen om meelij mee te krijgen.
"Aankleden en naar de kok", beval de kapitein, "en dan met de koksmaat naar de stad. Zeven uur van avond thuis".

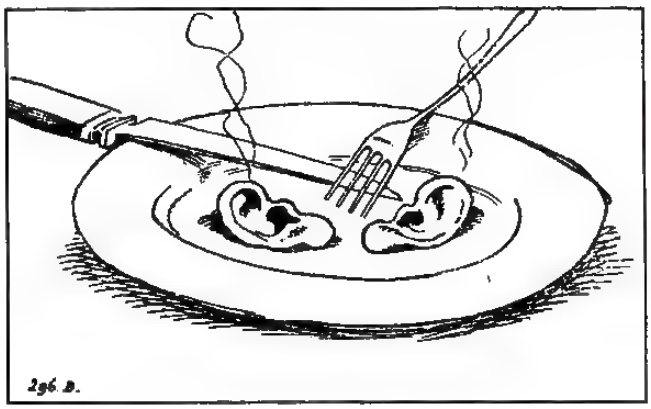

Bulletje en Boonestaak sprongen van plezier. Snel wasten ze zich en trokken hun kleren aan.
"Maar", zei Bulletje in eens, met zijn hoofd half uit z'n trui, "de vergiftigde tabak?"
"Welke vergiftigde tabak?" vroeg de stuurman onnozel.
"Nou... u zei toch, dat we vergiftigde tabak gerookt hadden?" herinnerde Boonestaak.
"Natuurlijk", zei de stuurman, "nogal wiedes... alle tabak is toch vergiftigd: met nicotine".
"Oooo!" zeiden de jongens opgelucht. "Is dat alles?"

Meteen renden ze weg, overtuigd, dat ze weer eens te pakken genomen waren. Als een wervelwind vielen ze de kombuis binnen en bedelden bij de verbaasde kok om meer eten, aan welk verzoek deze zuchtend voldeed, bewerende, dat die twee onverzadelijken hem nog eens de oren van het hoofd zouden eten.
Toen hun buikje spande als een opgepompte voetbal, zetten de heren hun pet recht en stapten met de koksmaat aan wal, de neus in de wind, New York tegemoet.

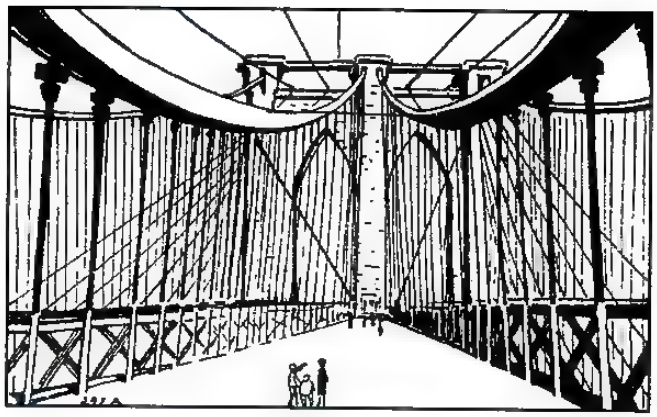

Al dadelijk hadden de vrienden reden om zich te verbazen, toen ze de reusachtige Brooklynbrug over gingen, een hangende brug over de East-rivier. Dat was een warwinkel van buizen en stalen draden, waar je duizelig van werd. Een vreemd idee ook, zo'n brug, die boven het water hangt en waar een druk verkeer over gaat, zonder dat je bang hoeft te zijn, dat ie in zal zakken. Boonestaak liep te speuren in de verte, of ie de prairie nog niet zag en of bijgeval zijn vriend de Arendskop ook op bizons jaagde.
"Waar is de prairie nou?" vroeg hij.
Het Kalkhoofd begon hard te lachen.

"Malle!" riep hij. "Dacht je, dat er prairies waren midden in New York? Dan zou je eerst een lief eindje moeten sporen".
"En Indianen en Woudlopers, zijn die hier ook niet?"
"Ja, soms", antwoordde de koksmaat, "in het circus en in de bioscoop, maar voor de rest wonen hier gewone mensen, hoor, blanke en zwarte, maar Indianenkunsten halen ze niet meer uit".
Boonestaak verklaarde, dat Amerika hem lelijk tegenviel en Bulletje was het deze maal roerend met zijn vriend eens.

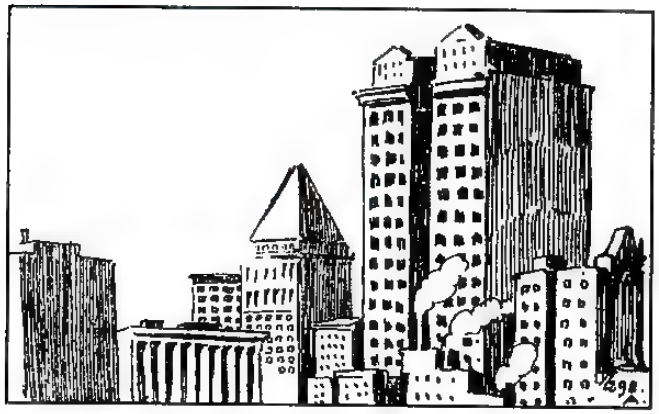

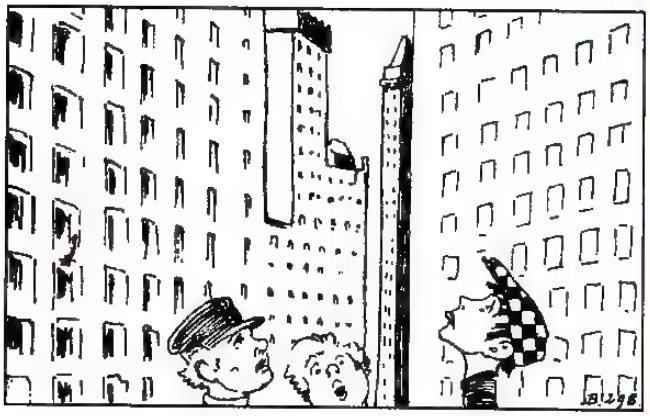

Over de brug waren ze al heel spoedig midden tussen gebouwen, zo hoog en zo groot als Bulletje en Boonestaak nooit gedacht hadden, dat er op heel de wereld waren. De loods had dus niet gelogen. Daar stonden werkelijk de wolkenkrabbers met hun eindeloos aantal verdiepingen en hun ontelbare vensters. De jongens voelden zich bedrukt en als ze naar boven keken, hadden ze 't gevoel of die verschrikkelijke wolkenkrabbers voorover helden en zo op hen zouden neerstorten. Het was een angstige gewaarwording.

"Lelijk, hoor!" zei Boonestaak.
"Afschuwelijk", vond Bulletje.
En al de straten waren kaarsrecht, of ze langs een liniaaltje getrokken waren. En in plaats van namen droegen ze nummers. De vijftigste straat, de vijf-en-twintigste straat... het klonk helemaal niet aardig.
"Ik geloof, dat ik New York een verschrikkelijke lelijke stad vind", bromde Bulletje en keek angstig naar boven, naar de daklijsten van die ontzettende wolkenkrabbers. En nu was Boonestaak het met hem eens.

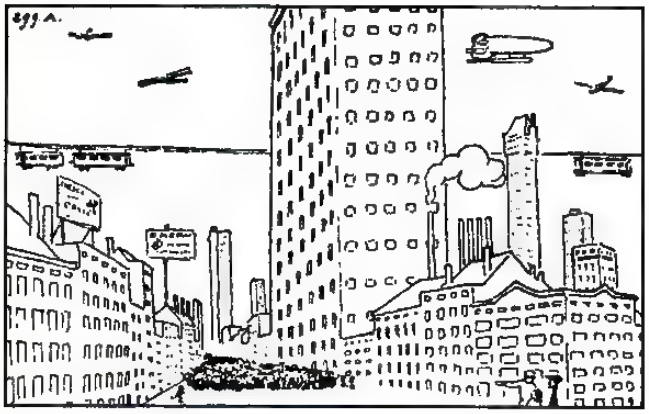

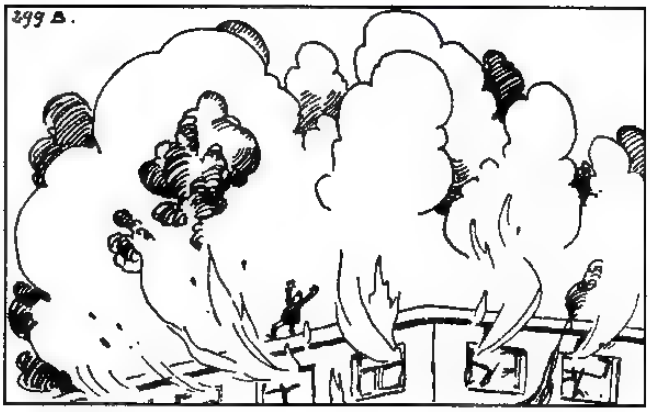

"Wat zou daar aan de hand zijn?" vroeg Bulletje, toen ze de hoek van een straat om sloegen en een troep mensen bij elkaar zagen staan voor een geweldig hoge wolkenkrabber.
Het Kalkhoofd spreidde de armen uit en hield zo de jongens tegen.
"Wacht 'ns", zei hij, "ik geloof dat ik 't weet. Is dit hier niet de vijf-en-dertigste straat?"
Ja, het was de vijf-en-dertigste straat. En wat zou dat dan?
"O, dat is weer zo'n Amerikaanse geschiedenis", zei de koksmaat.

"Wat dan?" vroeg Boonestaak ongeduldig.
"Nou", zei het Kalkhoofd, "een tijd geleden was daar op de bovenste verdieping - ik geloof de acht-en-vijftigste - een fabriek van auto- en fietsbanden. Op een dag raakte het zaakje in brand. Alles holde weg, langs de trappen en de brandladders. Maar een man zat op z'n gemak op de zolder gummi uit te zoeken en die merkte pas dat er brand was toen ie niet meer naar beneden kon. Hij wist eerst geen raad en liep op het platte dak op en neer, schreeuwend en met z'n armen zwaaiend".

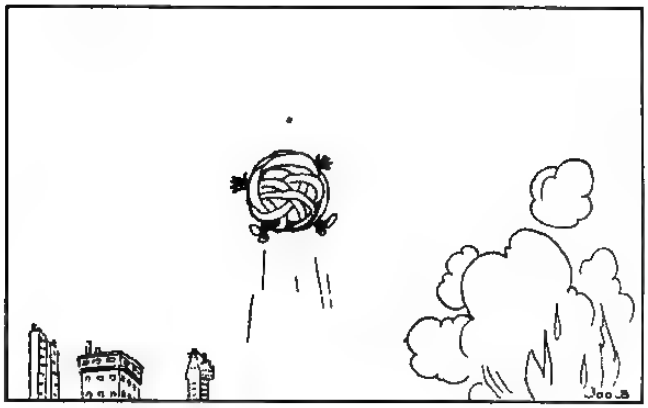

"Niemand had erg in 'm en ze konden trouwens toch ook niet bij 'm komen. Toen bedacht ie wat: hij sleepte een hoop gummi bij mekaar en maakte d'r een grote bal van, waar die binnen in kroop. Zo rolde hij zich naar de rand van het dak, trok z'n benen naar binnen en liet zich naar beneden vallen".
"Heee", zuchtte Bulletje, die bij de enkele gedachte al griezelde. "En viel die te pletter?"
"Welnee ,joh", zei 't Kalkhoofd. "Die gummi veert immers. Maar hij had een beetje te veel gummi genomen en dat werd z'n ongeluk".

"Hoezo?" vroeg Boonestaak nieuwsgierig.
"Wel", zei de koksmaat, "daardoor veerde het zo hard, dat ie de hoogte in schoot, een end boven de wolkenkrabber uit. Maar je begrijpt, toen ie weer op straat neerkwam, ging ie nog hoger de lucht in. En zo al maar door, en al maar hoger. Nou is 't vandaag net drie maanden geleden, dat ie voor 't laatst beneden geweest is en de geleerden hebben uitgerekend, dat ie om drie minuten over drieën vanmiddag weer op straat valt. Daar staan die mensen nou allemaal op te wachten".

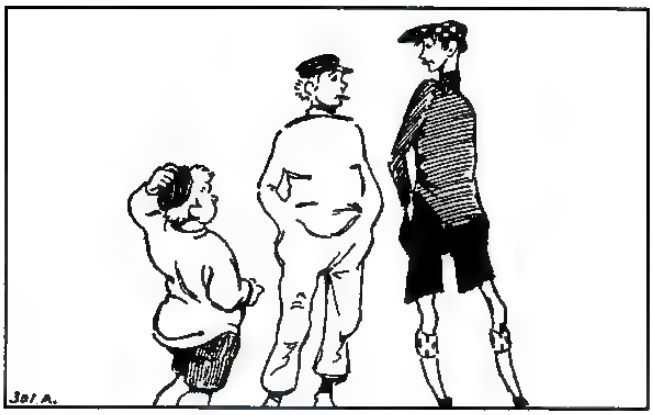

Bulletje en Boonestaak keken hun vriendje en toen mekaar aan. Boonestaak haalde onverschillig z'n schouders op. Bulletje verschoof z'n petje en zei:
"Gossie, Kalkhoofd, dat heb je heus aardig bedacht, maar wij vliegen d'r niet in, hoor... Krijg je soms les van Ouwe Hein in het waarheid spreken?"
't Kalkhoofd lachte en dreigde:
"Dat zal ik aan Hein zeggen, dat jullie 'm voor een leugenaar aanziet".
"Ik zei: waarheid spreken", stelde Bulletje vast, "niet-waar Boonestaak?"
"Natuurlijk", antwoordde deze. "Maar 't Kalkhoofd heeft z'n les niet goed geleerd en die liegt, dat ie scheel kijkt. Wat Ouwe Hein zegt, daar kan je van op aan, dat is allemaal echt, zeker en vast waar gebeurd. De getemde haai en de zeerovers, daar geloven we alles van".
Toen keken ze mekaar aan en ze begonnen alle drie hard te lachen. Als Hein er bij geweest was, zou het hem zeker plezier gedaan hebben.

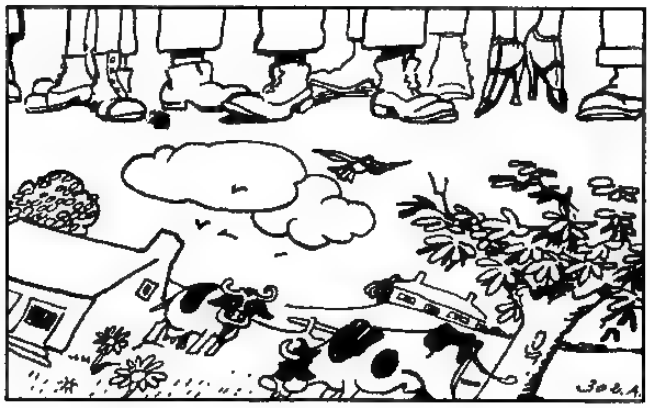

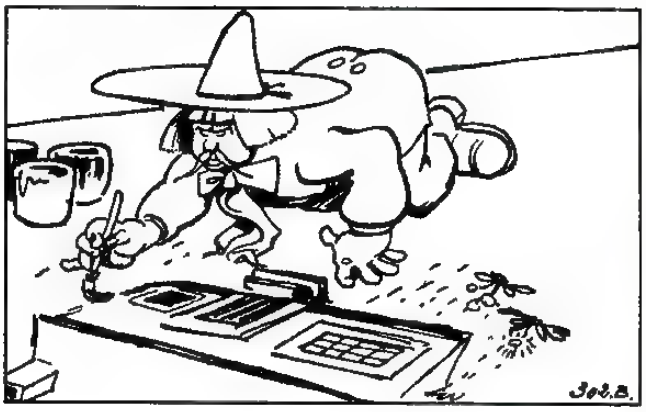

Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze, dat het troepje mensen rondom een magere man stond met lang haar, die op het trottoir zat en heel vlug en mooi landschappen op de gladde stenen tekende. Verwonderlijk gauw stonden er huizen en bomen en groene velden en een blauwe lucht met wolken. Koetjes liepen in de wei en vogels vlogen door de lucht.
"Ook zonde", zei Bulletje spijtig, "om dat zo maar op straat te doen! Straks lopen ze 't helemaal uit".
"Maar die man verdient er z'n brood mee", zei de koksmaat. "Da's een trottoir-schilder".
" 'n Rare manier om je brood te verdienen", vond Boonestaak.
"Och, waarom?" zei Bulletje. " 'k Zal 't onthouen voor as ik later 'ns niet weet, hoe ik an de kost moet komen".
"Daar ben jij te dik voor", stelde 't Kalkhoofd vast. "Dan zou je met je armen over je buik heen moeten reiken en dat kan jij niet".
"Hoor hem!" schimpte Bulletje terug. "Spuit dertien geeft ook een beetje modder!"
"Toch heeft ie wel gelijk, geloof ik", zei Boonestaak droog en toen vond Bulletje hen allebei naarlingen.

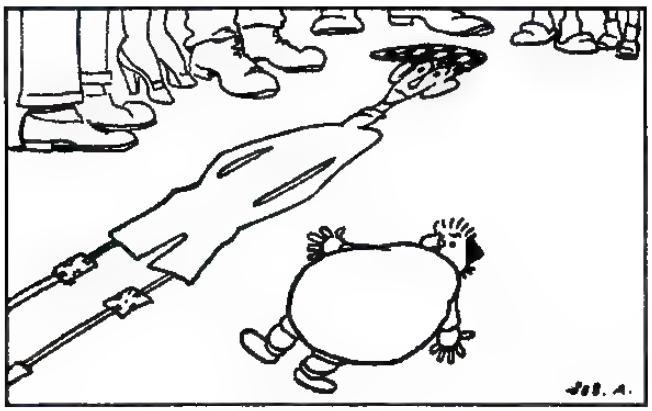

De trottoirschilder had even opgekeken, toen hij de jongens een vreemde taal hoorde spreken. Hij keek even erg verrast, nam toen z'n krijt weer op en de jongens zagen tot hun verbazing, dat hij razend vlug, in een ommezientje hun portret op het trottoir tekende. Boonestaak viel alleen nog langer en dunner uit, dan ie al was en Bulletje leek wel een botervaatje met een Edammerkaasje er bovenop. Z'n petje zat als een vodje vaatdoek er tegenaan geplakt. Hij was net van plan om boos te worden op die lelijke schilder, toen er iets gebeurde, waar ze helemaal niet op verdacht waren.

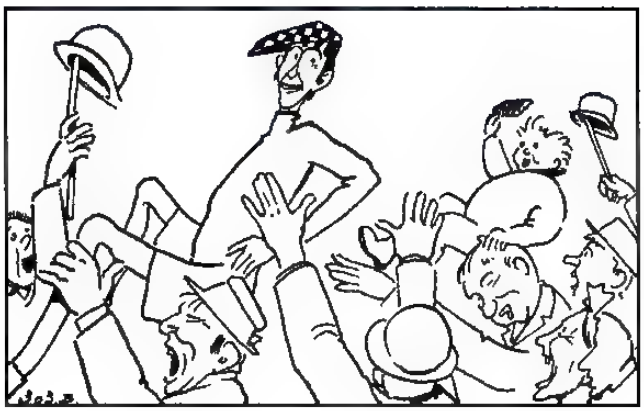

Een meneer zei:
"Dat zijn warempel Bulletje en Boonestaak van 'Het Volk'!"
"Met 't Kalkhoofd!" riep een ander.
"En daar staan ze, levend en wel!" schreeuwde een derde. En in een ogenblik werden ze opgenomen en rondgedragen en d'r werd "hoera!" geroepen en van verbazing wisten de jongens niet, wat er met hen gebeurde. Ze hadden ook niet kunnen vermoeden, dat hun roem al tot in Amerika was doorgedrongen!

Toen ze weer op de grond stonden, waren ze erg verlegen. Zelfs Boonestaaks brutale gezicht stond een beetje verbouwereerd. Ze wisten niet of ze voor de gek gehouden werden of dat 't menens was en daarom liepen ze maar gauw hard weg. Achter hen hoorden ze nog wat "hoera" roepen, maar ze keken niet om en sloegen snel een hoek om. De trottoirschilder had een goeie dag en kreeg van de lachende omstanders veel meer dan ie gewend was. Boonestaak was 't niet eens met de historie.
" 'k Wist niet, dat er in Amerika zoveel gekken waren", zei hij.

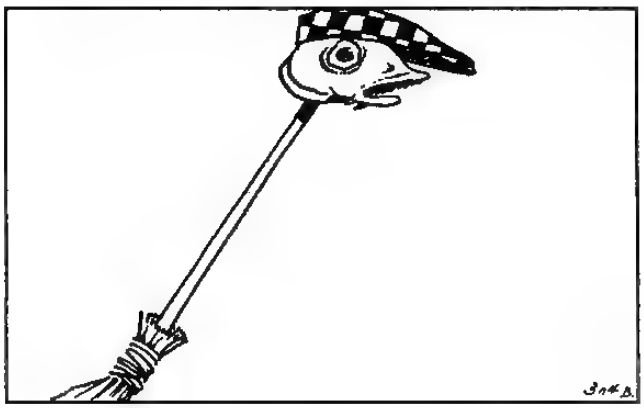

"Sinds jij d'r bent is-t-er een meer dan vroeger", merkte de koksmaat langs z'n neus weg op.
"Zeker omdat ik jou meegebracht heb?" informeerde Boonestaak slagvaardig.
Bulletje mocht het wel, dat de twee anderen elkaar in de haren zaten en liep stilletjes te lachen. Dat verdroeg Boonestaak niet.
Zag je dat bespottelijke tonnetje op 't trottoir?" vroeg hij.
"Nee", antwoordde Bulletje, "ik zag alleen een bezemsteel met een snoekekop d'r boven". Toen gierden ze alle drie.

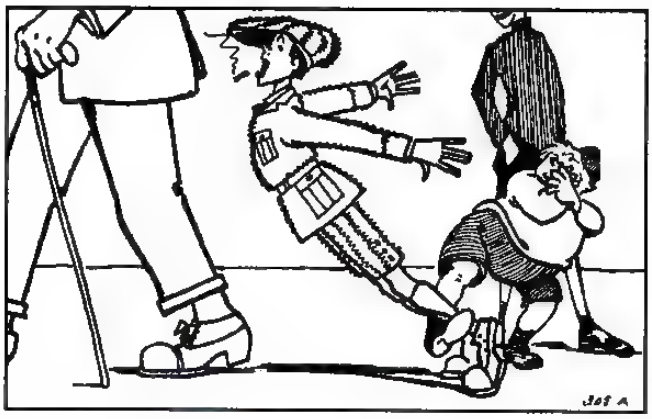

En al gierende keek Bulletje niet waar hij liep en botste nogal stevig tegen een Amerikaanse jongen op, die hem zonder veel praatjes een echte Amerikaanse opstopper gaf. Dat vond Bulletje gemeen: hij had het immers per ongeluk gedaan! En om de zaak weer in evenwicht te brengen, lichtte hij de vreemde jongen een beentje, zodat die languit over de straat rolde. Waarna het wraakzuchtige Bulletje zich eenvoudig op z'n vijand liet vallen, die daardoor ruimschoots genoeg van de kennismaking had, haastig opkrabbelde en hard wegliep.

De jongens keken mekaar eens aan. Dat was merkwaardig vlug gegaan en er was geen woord bij gesproken. Het was eigenlijk erg komisch en zo lachten ze alle drie weer van voren af aan. Alleen voelde Bulletje eens aan zijn neus, die zo dik werd als een stuiter en een rood kleurtje kreeg.
"Precies een klein bellefleurtje", prees de koksmaat. "Toch wel aardige jongens, die Amerikaanse".
"Jammer dat ze zo veel praatjes d'r bij maken", lachte Boonestaak.

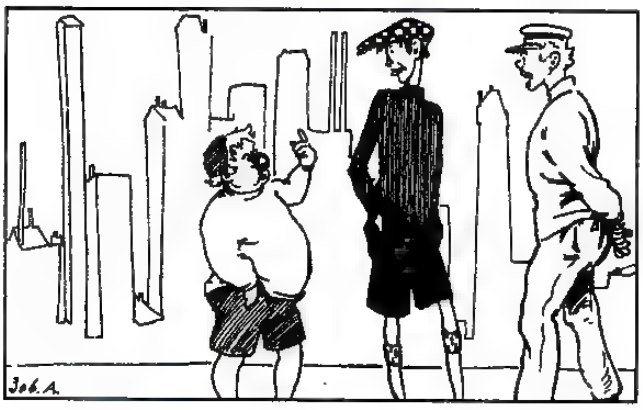

"De dag is voor mij niet zo heel plezierig begonnen", klaagde Bulletje, "en ik vind 't gemeen van jullie om daar om te lachen. Maar wacht maar! We zijn nog niet terug aan boord! Jullie zullen vast en zeker ook je portie wel krijgen".
Die gedachte troostte onze wraakgierige dikkerd en niet al te ongelukkig stapte hij naast z'n vrienden voort.
"Duurt het nog lang eer we buiten de huizen komen?" vroeg Boonestaak. Die torenachtige gevaarten om hem heen verveelden hem geducht.

De koksmaat lachte hem alweer uit.
"Ik kan wel zien, dat je geen idee hebt van deze soort steden", zei hij. "New York is een uur of twaalf lopen lang en een uur of tien breed. Zo heel gauw ben je dus niet buiten de huizen. Maar je wou toch zeker de stad bekijken. Die is best de moeite waard".
Boonestaak trok een minachtend gezicht.
"Wat lekkers", zei hij. "Net als overal: huizen en kerken en winkels. Dat kan je in Amsterdam ook zien. En daar kan je tenminste wat beter lezen, wat er op geschilderd is".

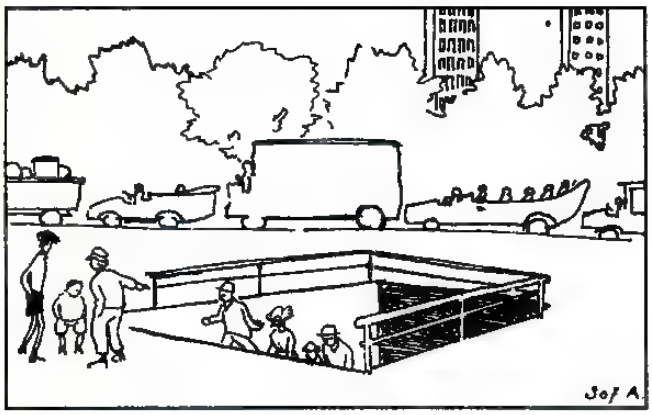

De koksmaat bracht de twee vrienden in een groot warenhuis. Maar ze liepen door de volgende deur weer naar buiten. Hij probeerde hen een grote kerk binnen te loodsen, die erg beroemd was, maar ze bleven voor de deur staan en wouen er niet in. Hij bracht hen in een klein park, dat ze liederlijk vervelend vonden. Hij stelde een rit voor in de ondergrondse spoorweg, onder de Hudson-rivier door, maar ze verklaarden, dat 't daar wel net zo d'r uit zou zien als onder de grond in Londen en dat ze d'r geen puf in hadden.
Het Kalkhoofd werd er wanhopig onder. De jongens hadden nou eenmaal op Indianen en bizons gehoopt en alles wat hij van New York vertelde, haalde niet bij Indianen en bizons. Hij krabde zich eens achter zijn oor en zei:
"Ja, wat willen jullie nou eigenlijk?... D'r is hier ook een dierentuin. Wou je die misschien zien? Maar de beesten zijn net als in Artis in Amsterdam, dat moet je wel bedenken".
Bulletje en Boonestaak leefden op. Een diergaarde?... Dat was altijd leuk! Daar wouen ze heen!

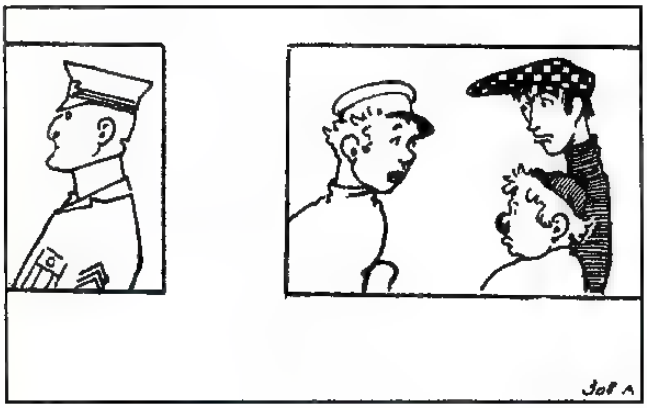

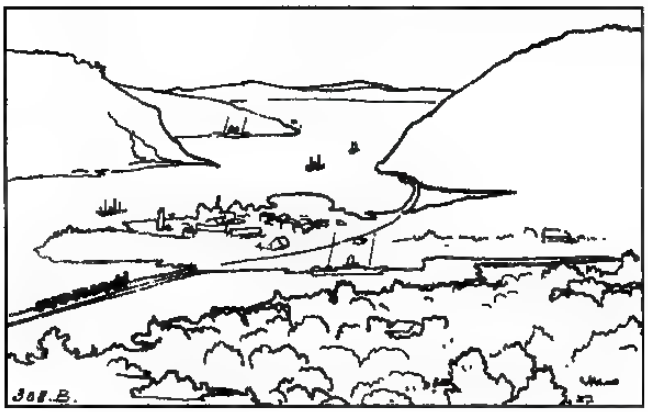

Toen ze in de tram zaten naar het reusachtige Bronxpark, waar de New Yorkse dierentuin is, zei de koksmaat:
"Jullie zijn toch rare Chinezen! Komen ze helemaal uit Amsterdam naar Amerika om naar wilde beesten in een diergaarde te kijken, die je net zo goed in Amsterdam kan zien. Jullie zijn me de wereldreizigers wel, hoor! Was maar thuis gebleven".
"Dan zou jij niet zo'n prettig leven gehad hebben", zei Bulletje. "Alleen uit meelij met jou zijn we meegegaan".
Boonestaak knikte nadrukkelijk en verklaarde, niet te begrijpen, waarom dat Kalkhoofd zo idioot zat te grinniken.
Ze reden heel lang en al vonden Bulletje en Boonestaak de stad dan ook vervelend en akelig en lelijk, ze gaven toch hun ogen goed de kost. Vooral toen ze een heel eind langs de brede Hudson-rivier reden vonden ze al die schepen en dat drukke verkeer over het prachtige water maar wat interessant. Toch waren ze blij, dat ze bij de diergaarde kwamen, en nauwelijks waren ze binnen het hek of Bulletje vroeg:
"En waar zijn nou de apen?"

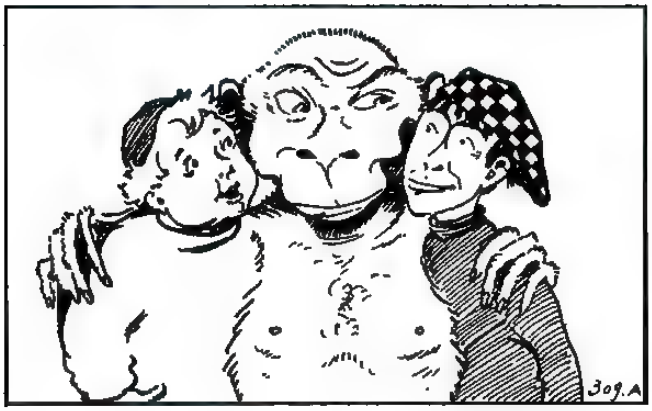

"Natuurlijk moeten ze eerst naar de apen", spotte de koksmaat. "Je ziet het alweer: soort zoekt soort".
"Dat Kalkhoofd is een echte grappenmaker", zei Boonestaak zachtzinnig. "Hij is bepaald de lolligste thuis".
"Op de knop van de deur na". veronderstelde Bulletje. Het Kalkhoofd luisterde deemoedig.
"O", prees Boonestaak verder, "hij zou een prachtige lolmaker zijn in een leeg huis".
"En achter een begrafenis", vulde Bulletje aan.
De koksmaat lachte luidkeels.

"Ga zo nog maar een poosje door", riep hij. "Ik mag dat wel".
"Dan moesten we d'r maar mee ophouen, vin je niet, Bulletje?" vroeg Boonestaak. "Want we waren, geloof ik, niet van plan deze slungel een plezier te doen".
"Ik ten minste niet", vertelde Bulletje goedgeluimd. "Maar as-t-ie ons nou dadelijk naar het apenhuis brengt, zal ik proberen de oppasser over te halen, hem niet in een kooi te sluiten".
"Daar ben ik blij om", schaterde de koksmaat. "Kom dan maar mee".

Aan een tentje bij het apenhuis kochten ze een grote zak met olienootjes en fijn gesneden vijgen. En aldus toegerust stapten ze vol verwachting van de komende vreugden de openstaande deur binnen. Het was er een leven van je welste. De apen krijsten en rammelden aan de spijlen van hun kooi. En Bulletje en Boonestaak knepen met een benauwd gezicht hun neus toe.
"Ja", plaagde de koksmaat, "dat komt omdat je niet lezen kunt wat er op dat bordje bij de ingang staat".
"Wat staat daar dan?" vroeg Boonestaak met een neusstem.

"Daar staat: "jongejuffersneuzen afgeven bij de portier", vertelde het Kalkhoofd met een ernstig gezicht. Bulletje gaf hem verontwaardigd een stomp tegen z'n schouders, maar op hetzelfde ogenblik liet hij zijn neus los, liep met uitgestrekte wijsvinger naar een der kooien, roepend:
"Och... kijk daar 'ns... wat aardig!"
En met vertederde ogen stonden de drie makkers voor de kooi, waar achter de tralies een moederaapje zat met vijf jongen dicht tegen zich aangedrukt, de armpjes om hen heen geslagen.

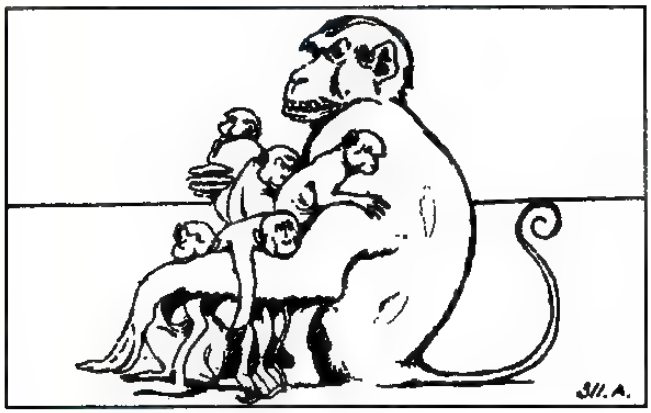

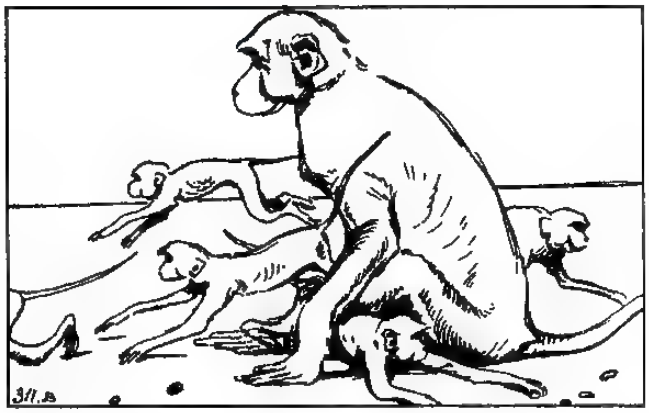

Het was werkelijk een zeldzaam aardig gezicht, deze knusse apenfamilie. De jongen vlijden zich lekker tegen het warme lijfje van hun moeder en uit hun grappige kleine snuitjes gluurden de levendige kraaloogjes naar de jongens voor het hek. En het moedertje drukte hen zo beschermend tegen zich aan en ook haar felle kleine ogen spiedden naar de bezoekers, of die soms kwaad in de zin hadden. Zij trok zelfs haar bovenlip op en liet dreigend haar sterke, gele tandjes zien om hen aan het verstand te brengen, dat ze niet zo weerloos was als ze misschien wel dachten.
"Wat een leuk stelletje!" zei Boonestaak, en zonder dat-ie 't wist klonk z'n schelle stem heel wat zachter dan anders.
"We moeten ze trakteren", vond Bulletje en hij gooide een handjevol olienootjes in de kooi.
Meteen was het lieve toneeltje veranderd! De kleintjes sprongen bij hun moeder weg. Die rolde zelf over de nootjes heen en van alle kanten stoven vlugge springers naderbij om hun deel van de buit weg te grissen. Het was een grappig gezicht, maar toch had Bulletje spijt, dat dat aardige groepje verstoord was. Toen smeet hij nog maar een paar handen nootjes naar binnen.

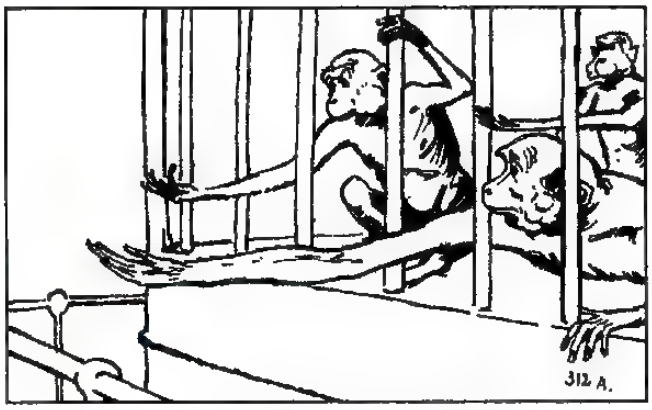

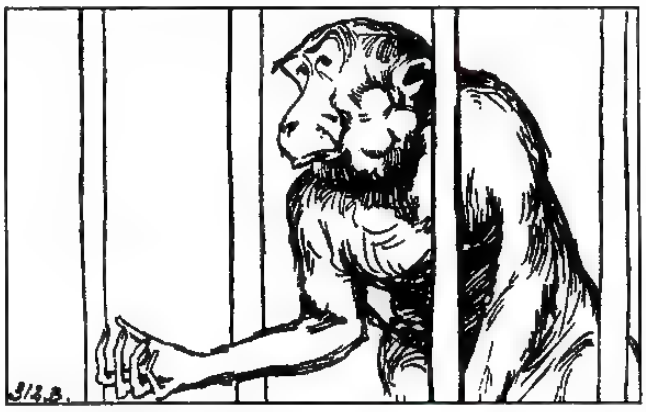

De aapjes rolden op en over mekaar, gapten elkaar de nootjes uit de vingers, grijnsden als het lukte en staken ze dan gauw in hun bek, om ze in hun wangzakken te bewaren tot ze een veilig plekje gevonden hadden om ze te kraken en op te peuzelen. Overal zaten knabbelende snoepers, die nijdig bromden en krijsten en tandenblikkerend dreigden naar brutale rovers, die hun de buit afhandig wilden maken. Teleurgestelde grabbelaars staken grappige zwarte rimpelhandjes door de tralies, bedelend om ook een nootje en ze kregen allemaal wat.
Een kleine slimmerik was er bij, die gauw het gekregen nootje in z'n bek moffelde en toen dadelijk zijn handje weer uitstak, met een schijnheilig ongelukkig gezicht, net of-ie nog niets gehad had. Boonestaak moest lachen om die knipogende huichelaar en gaf hem nog een nootje, waarop de listige aap het spelletje weer herhaalde. Dat ging zo tot zeven maal toe, tot uitbundig vermaak van de jongens, die zijn wangzakken belachelijk zagen zwellen van de nootjes. Toen sprong de slimmerd weg en ging in een hoekje zitten om de vrucht van z'n brutaal bedrog rustig naar binnen te werken.

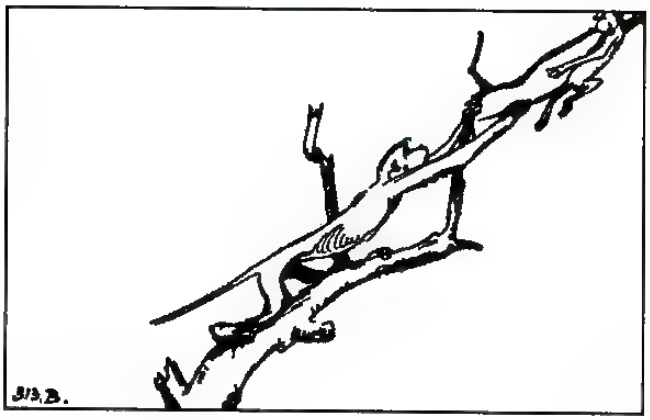

"Kijk nou 'ns!" schreeuwde Bulletje ineens en hij rolde haast om van het lachen.
Het was ook vreselijk komisch! Een van de jonge aapjes was zo verregaand brutaal geweest om een olienootje uit zijn moeders mond te stelen en daar hard mee aan de haal te gaan. Maar mama was niet van plan om dat zo maar ongestraft te laten en zette hem krijsend, met grote sprongen achterna. Het jong verloor het nootje in de vlucht, dat gauw door een derde werd weggekaapt. Het kleintje piepte van angst en klom bliksemsnel in de kale boom, die midden in de kooi stond.

Moeder hem achterna. En op een dikke tak kreeg ze de deugniet bij zijn staart te pakken. Hij schreeuwde en sloeg met de handen en voeten om zich heen, maar het hielp hem niets. Mama sleurde hem over haar knieën en gaf hem toen met haar vlakke handje een pak slaag op z'n blootje billetjes dat het kletste. Toen hij genoeg had liet ze hem los, waarop hij dadelijk benen maakte en in een hoekje ging zitten jammeren, bevend, met benauwde oogjes rondglurend. De jongens hadden het grappige toneeltje met aandacht gevolgd en lachten zich slap om de strafoefening.

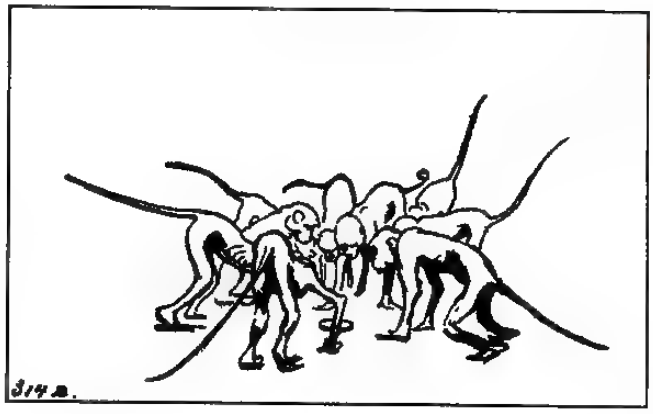

"Precies als bij mensen!" schaterde Boonestaak.
"Nou, hij had het verdiend!" hikte Bulletje. "Wat een brutale kleine schooier om z'n moeder het eten uit haar mond te stelen!"
"Ze krijgen in de apenwereld maar wat een beste opvoeding", lachte de koksmaat mee. "Maar nou zullen we nog meer lachen, wacht maar".
Hij grabbelde in z'n zak en haalde een rond zakspiegeltje te voorschijn, dat hij bij een barbier cadeau gekregen had.
"Wat ga je doen?" vroegen de anderen tegelijk.

"Kijk maar goed toe", knikte het Kalkhoofd. En met een handige gooi mikte hij het spiegeltje tussen de tralies door. Het rolde een eindje over de grond en bleef toen met het spiegelglas boven liggen. Vol spanning keken de drie snaken toe wat er verder gebeuren zou. De aapjes keken, nieuwsgierig en wantrouwig, naar het vreemde, blinkende ding. Ze gluurden naar de jongens en dan naar elkaar en dan weer naar het spiegeltje. Ze staakten hun geknabbel en je kon zien, dat ze brandden van verlangen om dat rare ding te onderzoeken.

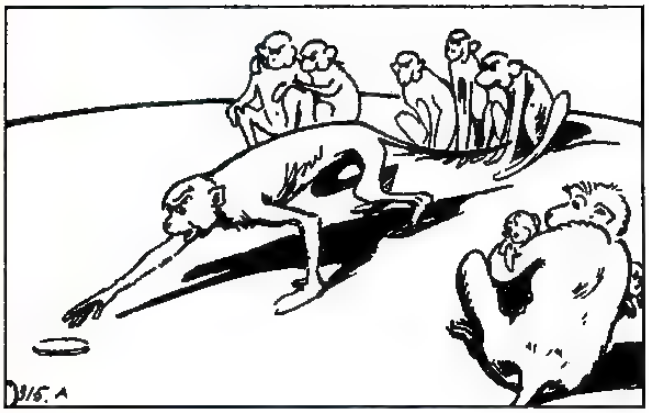

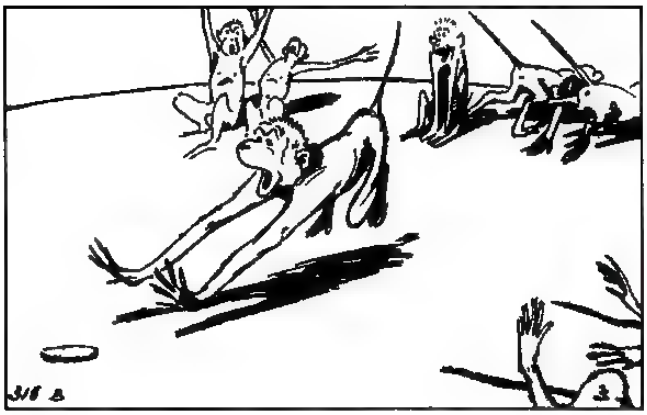

Eindelijk schepte een van de brutaalsten moed en sloop langzaam en voorzichtig op het spiegeltje af.
"Let nou op!" fluisterde de koksmaat.
In kloentjes opeen gedrukt keken de andere aapjes angstig naar hun dappere kameraad. Die kwam hoe langer hoe dichter bij het onbekende en dus voor hem gevaarlijke voorwerp. Hij bibberde van angst en hield telkens even stil, maar zijn nieuwsgierigheid won het en hij zette zijn schrikkelijke onderneming door, grijnzend van zenuwachtigheid en verlangen.

Voorzichtig stak hij eindelijk een pootje uit, de knippende kraaloogjes strak op het spiegeltje gevestigd. Haast raakte hij het aan. Het zwarte handje was er vlak boven. Toen, ineens, sprong hij opzij, met een gekke zwaai en gaf een schreeuwtje van schrik! Hij had een ander handje gezien, dat naar het zijne toe kwam om het te grijpen! De andere aapjes piepten mee van angst, schoven achteruit en drongen zich nog dichter tegen elkaar aan. De moeder had haar kleintjes weer verzameld en tegen haar borst gedrukt: er was gevaar in de buurt!

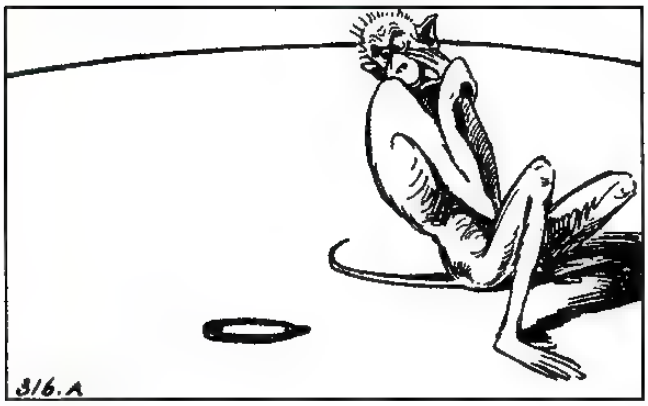

Boonestaak kraaide van pret maar de koksmaat gaf 'm een por in z'n zij en siste: "Ssst! ezel!" Bulletje keek zo vol spanning toe, dat hij hier niets van hoorde of zag. Wat zou het aapje verder doen?
Het deed een poosje niks dan klappertanden van angst en schuin naar het geheimzinnige voorwerp loeren, waar nou weer helemaal geen handje aan te zien was. Daarop werd zijn onbedwingbare nieuwsgierigheid hem weer de baas en met komische voorzichtigheid naderde hij het spiegeltje opnieuw.
Dicht erbij bleef hij zitten, loerde en dacht na. Toen deed hij zijn ogen dicht en waagde een stoute greep: hij had het spiegeltje te pakken! Stijf van schrik over zijn eigen heldhaftigheid bleef hij nog een poosje met gesloten ogen zitten. De andere aapjes zowel als de jongens keken ademloos toe... Daar gingen zijn oogjes open en hij waagde een blik op het veroverde ding. Toen gaf hij een schreeuw van ontzetting, liet het spiegeltje vallen en maakte zich met dolle sprongen uit de voeten: hij had een ander apengezicht gezien, dat tegen hem grijnsde! Zijn haren stonden overeind van angst.

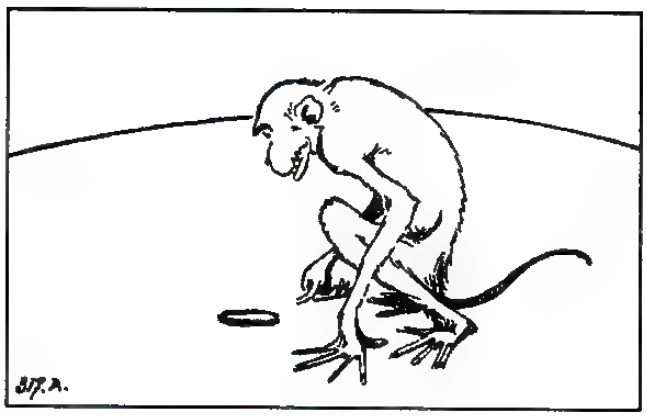

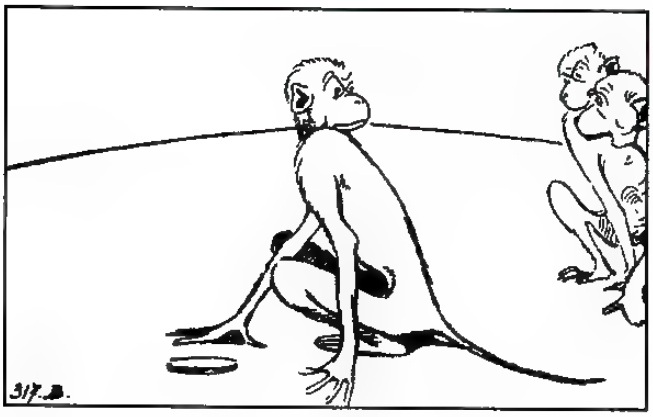

De andere aapjes waren naar alle zijden uiteengestoven, schreeuwend en piepend. Er moest zeker wel iets vreselijks zijn met dat rare ding, dat hun stoutmoedige makker zo van streek gemaakt had. Bevend wachtten ze het ongeluk af, dat nu zeker gebeuren zou. Maar er gebeurde niets...
Toen vatte een andere nieuwsgierige moed en sloop op zijn beurt naderbij. Vlak naast het spiegeltje bleef hij zitten en keek er in, zonder het aan te raken. Ook hij schrok van het vreemde aapje, dat hem aankeek, maar hij bleef zitten en liet nijdig zijn tanden zien. De andere aap deed hetzelfde. Dat was brutaal. Fluks stak hij zijn handje uit om die vrijpostige vreemdeling te grijpen. Maar een ander handje kwam het zijne tegemoet en toen raakte hij iets kouds aan en kon het handje niet pakken. Verbouwereerd ging hij opzij en keek als hulpzoekende naar de anderen, die, al wat dapperder, naderbij kwamen. Daarop legde hij zijn kopje op de grond en probeerde onder het spiegeltje te kijken om te zien, waar die vreemde aap eigenlijk was. Maar hij zag niets en piepte van verbazing. De jongens proestten en stompten elkaar van de pret.

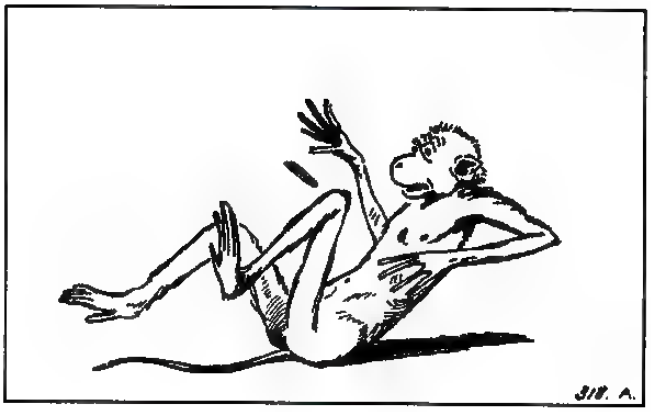

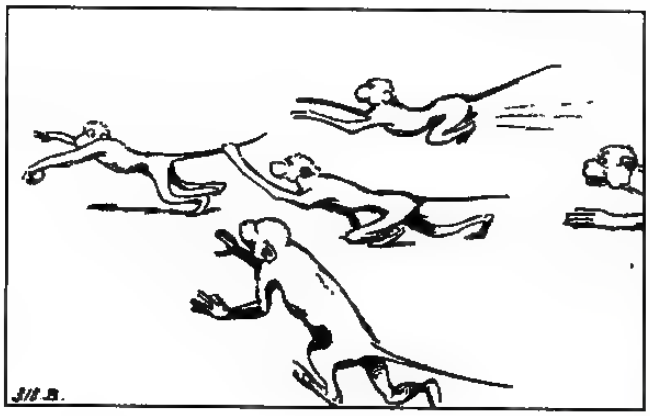

Toen, met een snelle greep, blijkbaar heel boos, pakte het aapje het spiegeltje op en hield het vlak voor zijn gezicht... Daar had je warempel die vreemde snoeshaan ook weer!... De aap grijnsde kwaadaardig. De andere precies zo!... Nu greep hij woedend achter het spiegeltje, heilig overtuigd, dat die brutale indringer hem deze maal niet ontgaan zou... Maar hij greep in de lege ruimte en tuimelde van schrik bijna achterover. Hij begreep er niets meer van! Als hij in het ding keek, zag hij een aap... keek hij er achter, dan was er niets!... Zeker hield iemand hem voor de gek!

Maar nu kwamen de anderen dichterbij. Er gebeurde niets verschrikkelijks en dus kregen ze moed. Ze drongen om hem heen, keken over zijn schouder, grijnsden tegen die wonderlijke apensnoeten, die niet bestonden en toch te zien waren en duikelden over hun kop van verbazing. Maar de schrik was er uit. Vijf, tien, twintig handjes grepen naar het blinkende wonder. De gelukkige bezitter was echter niet van plan het af te staan en ging er mee op de vlucht. De rest, schreeuwend achter hem aan. En Bulletje, Boonestaak en de koksmaat moesten zich de zijden vasthouen van het lachen.

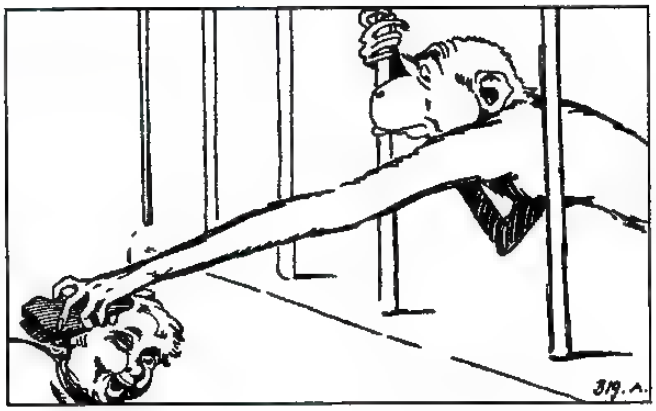

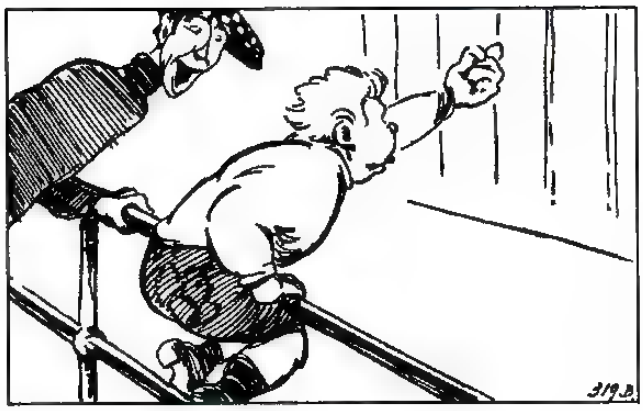

Bulletje lag half over het ijzeren hekje en lachte, dat de tranen hem over de wangen liepen. Maar plotseling hield hij op met lachen en kwam overeind: iemand had hem met een ruk zijn petje afgetrokken. Verwonderd en een beetje boos keek hij zijn makkers aan. Die hielden elkaar bij de schouders, zo moesten ze lachen, maar de pet hadden ze niet.
"Daar...! Daar moet je kijken!" schaterde Boonestaak en wees naar de apenkooi. Bulletje keek en zag tot zijn ontzetting, dat een van de apen zijn pet te pakken had gekregen.
De aap had de pet in zijn bek en stoof er mee de boom in, achtervolgd door een stuk of vier anderen, die ook hun portie van de nieuwe buit hebben wilden. Bulletje was vreselijk boos.
"Geef op die pet!" schreeuwde hij naar de apen, maar die stoorden zich niet aan zijn gegil en vochten lustig om het dierbare petje.
"Ze verstaan geen Hollands!" lachte de koksmaat. "Je moet 't in 't Engels zeggen!" En Bulletje riep zowaar: "Give up my pet!" in zijn eigen, speciale Engels. Toen kreeg de koksmaat de hik en Boonestaak ging plat op de vloer zitten en beweerde, dat ie zich dood zou lachen.

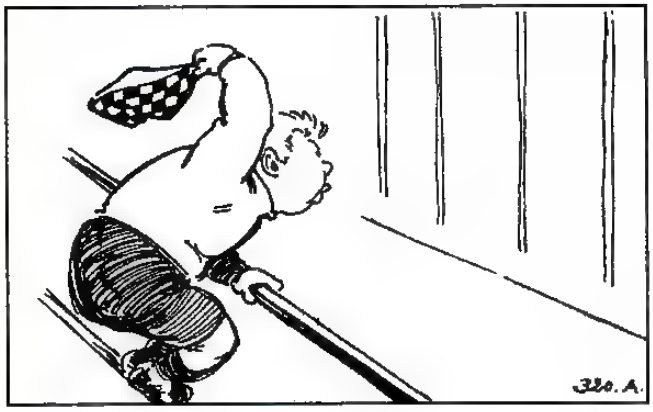

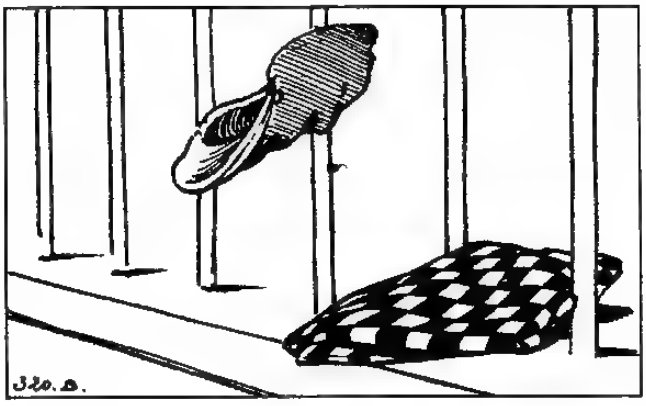

Bulletje danste van woede. De apen rukten nijdig aan zijn kostelijk hoofddeksel met poten en tanden en hij vreesde ieder ogenblik, dat ze het in flarden zouden scheuren. Hij riep en dreigde, maar alles was tevergeefs. En die twee onbarmhartige schoeljes van vrienden lachten maar, lachten! Paars zagen ze van het lachen! Bulletje had veel zin om ze allebei een trap te geven.
Maar ineens viel hem iets in, dat hem nog beter leek: hij had altijd gehoord, dat apen alles nadoen en besloot daar gebruik van te maken om zijn pet terug te krijgen. Snel rukte hij de stuipachtig gierende Boonestaak de pet van het hoofd, schreeuwde naar de apen en zwaaide met het geruite hoofddeksel van zijn vriend, die opsprong en begon te protesteren. De apen keken nu werkelijk even aandachtig naar het tierende Bulletje. Die smeet ineens Boonestaaks pet met een smak op de grond, vlak voor de tralies. En warempel: de aap, die zijn pet beet had, slingerde het ding met een zwaai van zich af. Het viel gelukkig buiten de kooi en Bulletje raapte het haastig op en juichte van vreugde. Hij had zijn schat terug!

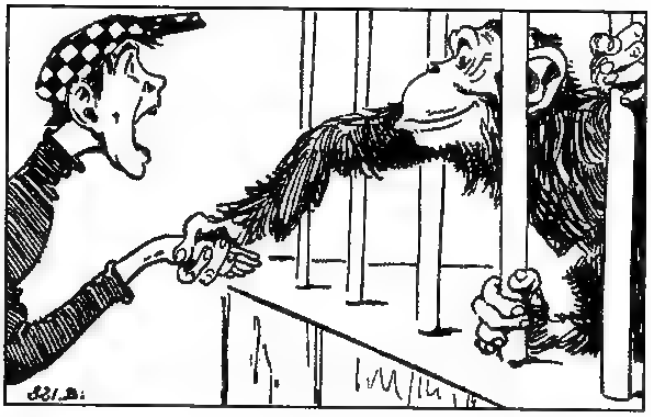

Een eindje verder vonden ze de kooi van de chimpansee. Die zat op z'n gemak in een hoek van z'n woning en krabde zich gezellig in z'n zij, terwijl zijn slimme ogen de visite eens nauwkeurig opnamen. Hij leek sprekend op een oud mannetje, met zijn gezicht vol rimpels en z'n brede mummelmond. "John" stond op de kooi en Boonestaak zei vrolijk:
"Dag, John!"
De chimpansee knipoogde en stak Boonestaak door de tralies heen vriendschappelijk zijn grote, zwarte hand toe.

Lachend legde Boonestaak er de zijne in. De vingers van de chimpansee sloten zich als een schroef om Boonestaaks hand en van louter hartelijkheid schudde hij de arm van onze vriend haast uit het lid en drukte zijn vingers zo stevig tegen mekaar, dat Boonestaak niet weinig piepte. Verbaasd liet de grote aap de hand los en keek z'n nieuwe kennis vriendelijk aan. Daarop schudde hij zijn wijze hoofd als begreep hij er niets van. En Bulletje genoot, terwijl Boonestaak met een bedrukt gezicht naar z'n roodgeknepen vingers staarde.

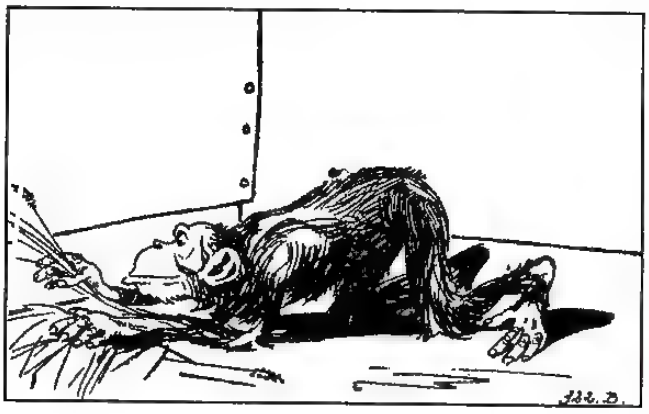

Het verheugde Bulletje trakteerde aanstonds de hardhandige chimpansee op een handvol stukjes fijn gesneden vijg, die vlug naar binnen gewerkt werden, waarna de aap over zijn buik streek, alsof hij zeggen wou, dat het naar meer smaakte. Toen ging hij ineens met een komische beweging op z'n kop staan en trappelde met z'n langvingerige voeten in de lucht. Onderwijl grijnsde hij naar de drie vrienden, die hem met bewonderende kreten aanmoedigden en hem opnieuw trakteerden, zodat hij met een sprong weer op z'n voeten stond.

Naast het hok van de chimpansee was weer een kooi met allerlei soorten kleinere apen. De kooien waren gescheiden door een ijzeren wand, die echter ongeveer een handbreed van de vloer bleef. En nu had de chimpansee een aardig spelletje bedacht om zich te vermaken. Blijkbaar wilde hij er zijn nieuwe vrienden van mee laten genieten, want ineens begon hij met woeste bewegingen het stro bij de afscheiding weg te trekken en toen hij een open plekje had, drukte hij zijn kop tegen de grond en gluurde onder de afscheiding door.

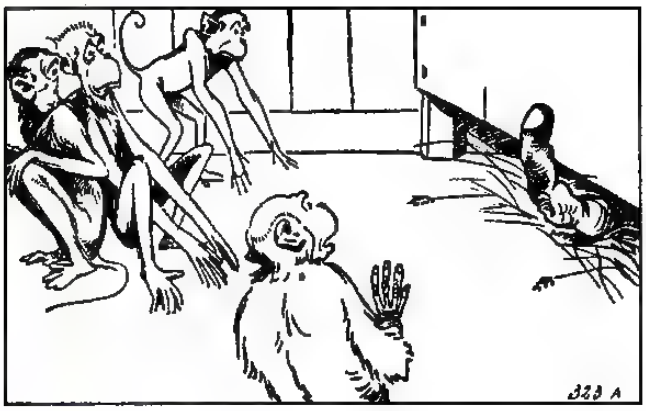

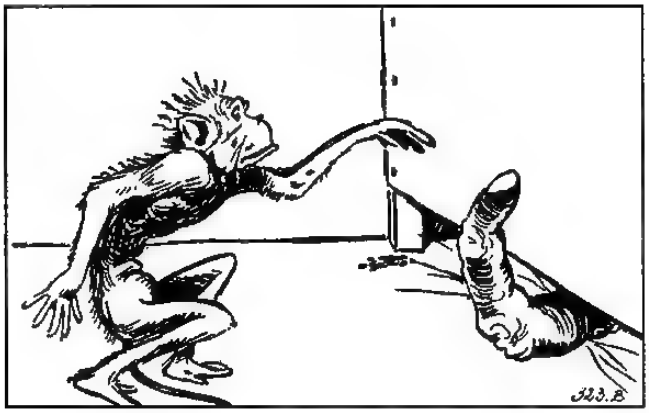

De chimpansee keek de jongens even aan, alsof hij zeggen wou: "Let nou op!"
Daarna stak hij zijn wijsvinger door de spleet en begon die zachtjes heen en weer te bewegen. Benieuwd wat dat worden moest, keken Bulletje en Boonestaak en de koksmaat toe.
De aapjes in het andere hok hadden al heel gauw dat rare, bewegende ding in de gaten en zaten er angstig en nieuwsgierig naar te gluren. Het was de eerste maal, dat ze het zagen.
Ze wisten, dat er gevaar aan verbonden was. Ze bibberden van benauwdheid en piepten en grijnsden. Maar onverbeterlijke nieuwsgierige Aagjes als ze waren hadden ze toch weer lust om het geval nader te onderzoeken. En het duurde niet lang, of een van de stoutmoedigsten begon er op af te sluipen. Het was grappig om te zien, hoe hij rilde van angst en toch door zijn onbedwingbare nieuwsgierigheid naar het raadselachtige, bewegende ding getrokken werd. Andere aapjes stieten waarschuwende kreetjes uit. Ze dansten van zenuwachtigheid. Ademloos keken de jongens toe.

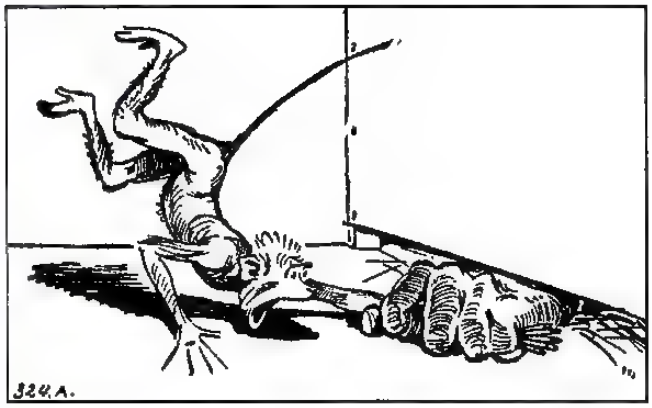

Eindelijk, eindelijk zat het kleine aapje vlak bij de bewegende, dikke vinger van de chimpansee. Het trok een erg ongelukkig, benauwd gezicht. Het wist precies wat er zou gebeuren en zijn haren gingen rechtop staan van angst voor de komende vreselijke schrik. Maar toch stak het, aarzelend, een bevend handje uit en greep naar het geheimzinnige, levendige ding. Bijna had hij het te pakken... Toen stak, bliksemsnel, de chimpansee zijn hand uit en pakte het kleine armpje met een forse greep bij de pols.
Dat was een schrik!... Het kleine aapje schreeuwde en piepte, rukte en trok, maar het kon niet los komen uit de ijzeren greep van de sterke chimpansee. De overige aapjes renden gillend het hok rond, vlogen tegen de tralies op, grijnsden en knipoogden afschuwelijk, alles van angst en ontzetting... Daar liet de chimpansee los en de kleine bedrogene stoof weg naar de uiterste hoek van de kooi, waar hij zijn armpje zat af te likken en jammerde als een kind, dat geslagen wordt. De grote plaaggeest keek triomfantelijk naar de jongens, en grijnsde met al zijn sterke tanden bloot. Zijn schouders schokten van de pret.

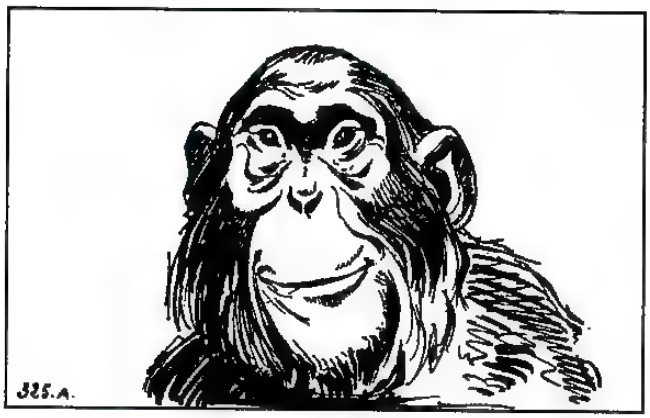

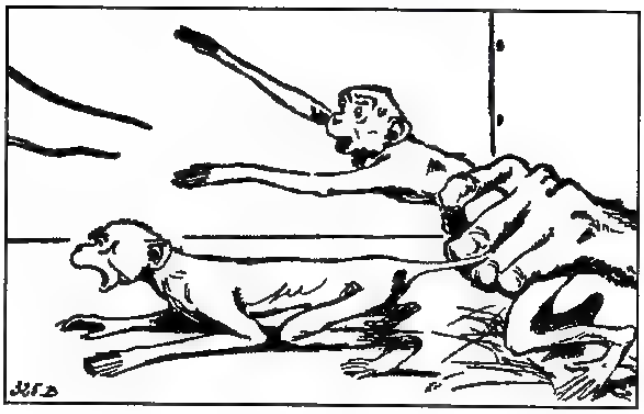

"Hij lacht warempel!" zei Bulletje. "Zie je wel, hij lacht gewoon haast net as een mens!"
"Wel", zei de koksmaat, "wist je dan niet, dat apen ook lachen kunnen? En wat hoor!... Honden ook, moet je maar eens opletten, hoe een hond kan lachen".
Bulletje en Boonestaak geloofden het niet, maar ze namen zich toch voor er eens op te letten.
De chimpansee was intussen opnieuw begonnen. Nu had hij een stropijltje genomen, dat hij heen en weer bewoog.
De jongens waren benieuwd, of de kleine aapjes er weer in zouden vliegen. Boonestaak wou wedden van niet, maar al gauw bleek, dat hij zijn weddenschap verloren zou hebben, want twee kleine nieuwsgierigen kwamen sidderend en tandenblikkerend alweer op het zonderlinge, bewegende strootje af. En een ogenblik later had de plaaggeest ze allebei aan een handje te pakken en was de hele kolonie weer in rep en roer van de schrik. Toen klonk ineens een mannenstem:
"Wat doe je daar, John?" en de chimpansee liet haastig los en sprong naar de andere kant van zijn hok.

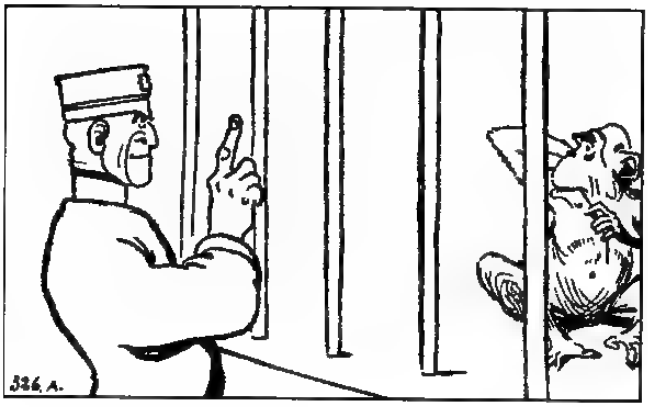

Meteen stond de oppasser voor de kooi. John zat in z'n hoek op een strootje ~~te~~ bijten en aan zijn oor te krabbelen met een doodonschuldig gezicht en keek met knippende ogen vriendelijk naar de man, die bestraffend met de vinger dreigde. De jongens schaterden om het huichelachtige gezicht van de slimme John en de oppasser moest ook wel lachen, of hij wou of niet.
"Ondeugende boef", zei hij, "was je die kleine stakkers weer aan 't plagen? Je weet, dat je dat niet doen mag".
Maar John had hem zien lachen en stak door de tralies zijn hand toe..
De oppasser schudde de chimpansee lachend de hand en gaf hem toen een banaan, die John zich kostelijk liet smaken.
"Ja, nou heeft ie weer drukte genoeg", zei de oppasser, "maar een poosje geleden is ie haast van verdriet doodgegaan".
"Hoe dan?" vroegen de jongens haastig.
"Wel", vertelde de man, "hij woonde hier samen met zijn vrouwtje. Toen kregen we een andere mannetjeschimpansee, jonger en sterker dan John. En die kwam ook bij de twee hier in de kooi. Het vrouwtje vond het wel aardig, maar John wou gereld met de andere vechten".

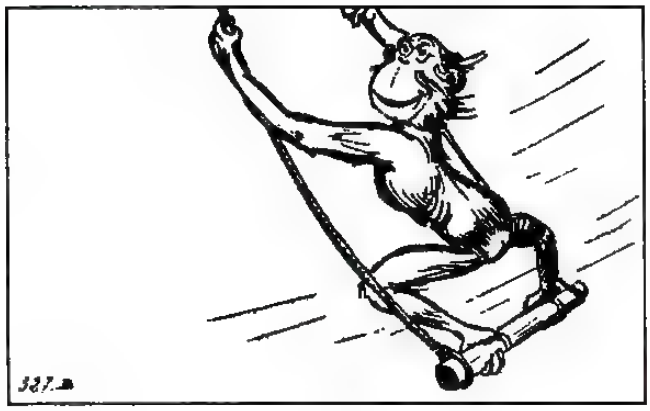

"Nou, die nieuweling was eerst wat bang en verlegen, maar dat duurde niet lang. John kreeg een hardhandig pak slaag van 'm en toen wou het vrouwtje niets meer van Johnny weten. Zij zat gereld in een hoekje bij het nieuwe mannetje. Die twee waren de hele dag bij mekaar, zaten met de armen om elkaar heen en John moest uit de buurt blijven. Hij zat maar naar ze te kijken en het vrouwtje te roepen, maar die wou niet bij hem terugkomen en als hij te dicht bij kwam, kreeg hij van alle twee op z'n huid. Zo werd de arme John ziek van verdriet".

"Stakker", beklaagde Bulletje hem en keek medelijdend naar John, "en hoe liep het af?"
"Wel", ging de oppasser verder, "we hebben die twee anderen een apart hok gegeven. John is toen nog wel een tijd heel verdrietig geweest, maar nou is ie alles vergeten en weer de oude vrolijke Frans geworden".
En als om te bewijzen, dat de oppasser gelijk had, buitelde de chimpansee een paar maal lustig over de kop en sprong toen op z'n schommel, waarmee hij heftig begon heen en weer te zwaaien.

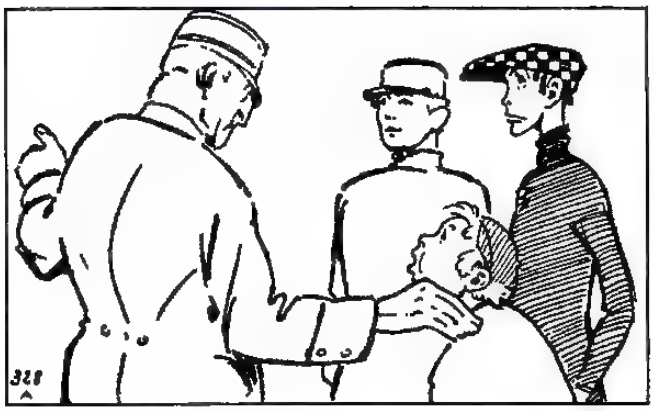

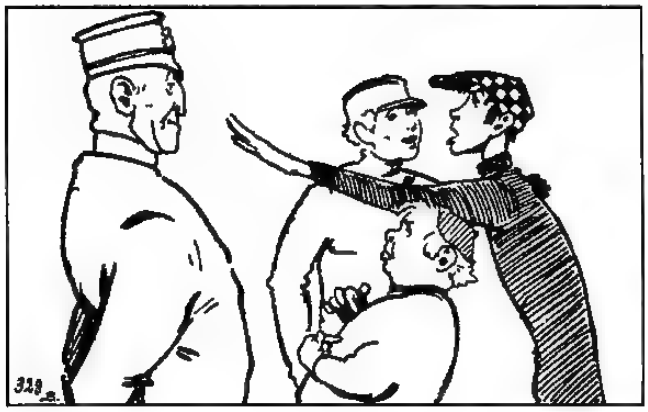

"Heb jullie Willy al gezien?" vroeg de vriendelijke oppasser.
"Nee", zei Boonestaak, "wie is dat?"
"Dat is onze grote orang-oetan", zei de man, "een sterke knaap, vreselijk om te zien, maar een lief dier. Hij komt van Borneo".
"Borneo?" herhaalde Bulletje. "Dat is uit ons Indië".
"Jullie Indië?" vroeg de oppasser. "Aan je manier van Engels praten zou ik anders niet zeggen, dat jullie Engelsen waren".
"We zijn ook Hollanders", verklaarde Boonestaak. "Maar Borneo hoort toch tot Nederlands-Indië".

"Nietwaar", zei de oppasser kalm, "dat heb je mis. Borneo hoort bij Engeland".
"Nee, da's ook wat!" riep Bulletje verontwaardigd. "Nou zullen we zelf niet meer weten wat van ons is!"
De koksmaat lachte en zei:
"Jullie hebben allebei gelijk, Borneo hoort gedeeltelijk aan Holland en gedeeltelijk aan Engeland".
Nu herinnerden Bulletje en Boonestaak zich ook zo iets, maar de oppasser geloofde het maar half.
"Enfin", besliste hij, "Hollands en Engels, maar de orang-oetan komt van Borneo".

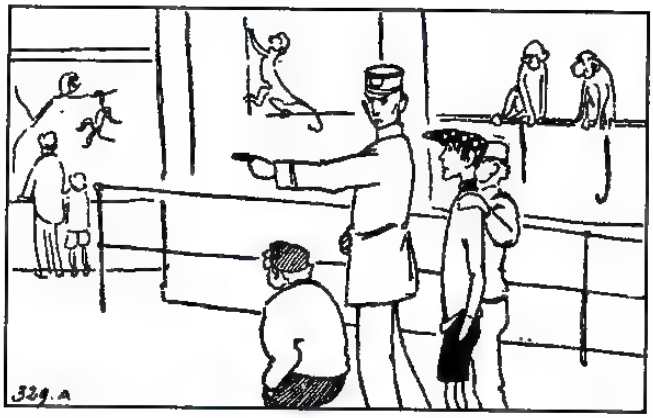

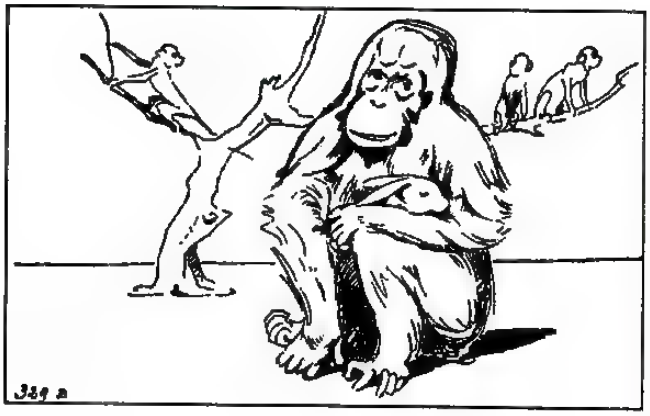

Al pratende waren ze voor het hok van Willy, de orang-oetan van Borneo, aangekomen.
Tussen het ijzeren hekje en de kooi was een versperring van kippengaas aangebracht, die bijna tot de grond reikte.
"Waarom is dat?" vroeg Boonestaak. "Is de orang-oetan gevaarlijk?"
"Nee", antwoordde de oppasser, "dat niet. Maar die grote lobbes heeft een zwakke maag. Hij mag geen olienootjes en zo hebben. En door dat gaas kunnen de mensen hem nu niet voeren, zie je".

De orang-oetan zat, lui in mekaar gezakt, op z'n stro voor de tralies. Lange, bruine haren zwierden om z'n groot gezicht met de blauwige wangen. Z'n goedige, bruine ogen keken ernstig naar de visite voor z'n kooi. Tegen z'n ruige borst lag een wit konijn rustig te slapen. Hij had z'n ene lange, harige arm om het diertje gelegd als om het te beschermen. Vier aapjes met lange staarten en witte neusjes sprongen door z'n kooi rond, zaten elkaar achterna en vochten om het een of andere voorwerp. Maar de bedaarde orang-oetan trok zich van hun lawaai niets aan.

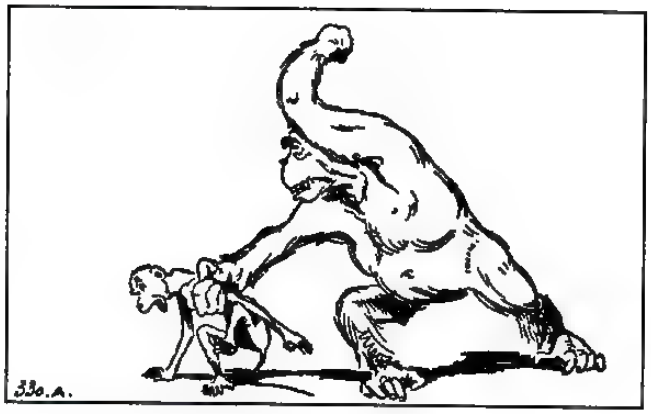

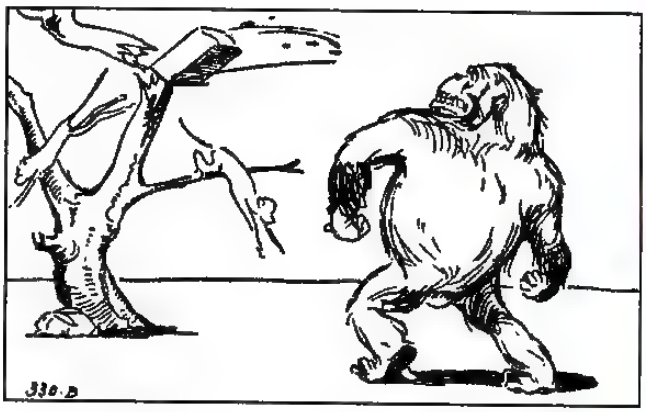

"Wat kijkt ie goedig", vond Bulletje.
" 't Is ook een erg goed dier", vertelde de oppasser. "Zie je dat konijn? Dat is nu z'n beste vriend. Daar houdt ie heel veel van. Je moest gezien hebben, toen die witneusaapjes pas bij 'm in de kooi zaten! Die wouen aldoor het konijn plagen. Ze trokken het aan z'n oren en aan z'n haar, ze sprongen onverwachts op z'n rug en dan schreeuwde het diertje van angst en pijn. Maar dan kwam Willy er aan te pas en eens heeft ie zo'n kleine plaaggeest doodgeslagen.
En zie je die dikke, afgebroken tak?"
"Ja, wat zou dat?"

"Nou, Willy krijgt z'n eten in een grote ijzeren bak. Hij eet vreselijk langzaam, kauwt alles wel tien maal. Hij ligt half voor z'n eten, met z'n lange armen om de bak heen. Nou, op een middag waren de aapjes weer bezig het konijn te plagen. Ze lieten zich telkens uit de boom zakken en trokken ineens het beestje aan z'n oren. Willy had ze al een paar maal weggejaagd. Toen ze nou weer begonnen, maakte hij zich vreselijk driftig en in eens slingert hij ze die hele ijzeren bak naar d'r kop, of 't een veertje was. De tak doormidden. Na die tijd durven de deugnieten zelfs niet meer naar het konijn te kijken!"

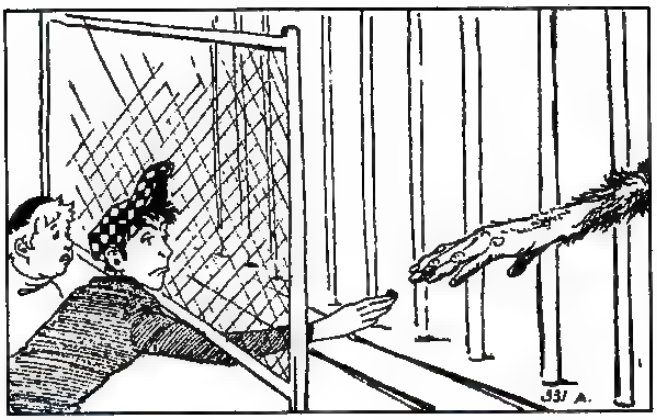

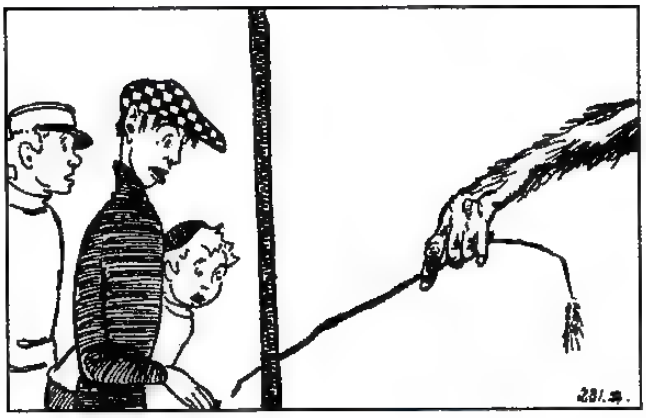

"Leuk!" juichte Bulletje. "Wat zal dat konijn van 'm houden!"
"Dat zie je wel", lachte de oppasser. "Hij slaapt altijd in z'n arm, net as een kind bij z'n moeder".
"Mag de orang-oetan wel stukjes vijg hebben?" vroeg Boonestaak.
"Ja, dat mag. Maar je zult er niet bij kunnen".
Boonestaak aan 't proberen. Maar tevergeefs. Door het kippengaas konden ze niet bij elkaar komen en als hij zijn hand er onderdoor stak en de orang de zijne naar beneden, bleven ze nog een paar decimeter van elkaar.

"Da's jammer", vonden de jongens.
De orang-oetan vond het minstens zo jammer als de jongens en peinzend keek hij hen aan. Het leek wel of hij ergens diep over nadacht.
Toen trok hij voorzichtig een lange strohalm onder zich vandaan en stak die langzaam door de tralies naar buiten, zodat hij bijna tot op de grond viel. Daarop begon hij er voorzichtig mee te zwaaien, waardoor het eind onder het kippengaas door naar de jongens kwam. Vol verbazing keken ze toe.

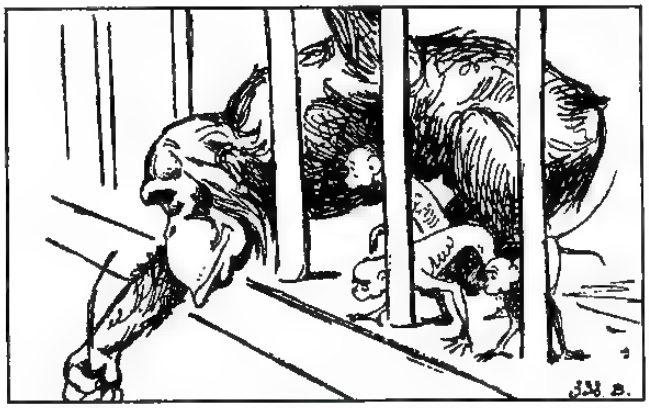

"Zou die bedoelen, dat ik 't stukje vijg aan die strohalm moet binden?" vroeg Boonestaak.
"Misschien wel", zei de oppasser, die ook verwonderd had toegekeken. "Probeer het maar eens".
Voorzichtig maakte Boonestaak een scheurtje in het stro en hing daar een stukje vijg in. En zowaar! Nauwelijks had hij de halm losgelaten, of de orang-oetan palmde hem voorzichtig in, net zolang tot hij het stukje vijg boven had. Tevreden stak hij het tussen zijn lippen en begon er zoetjes op te mummelen.

"Nee, maar!" riep Bulletje verbaasd uit. "Dat is een echt kunststuk! Wat een slim dier is dat!"
"Ja", zei de oppasser, "en 't mooiste is, dat ie 't zelf zo heeft uitgedacht. En dan zeggen ze nog, dat dieren geen verstand hebben!"
Nou, de jongens vonden het alle drie razend slim van de orang-oetan. Deze liet intussen zijn strohalm weer zakken en palmde een nieuw stukje vijg naar zich toe. Maar de witneusaapjes waren opmerkzaam geworden en kwamen eens kijken, wat er eigenlijk aan de hand was.

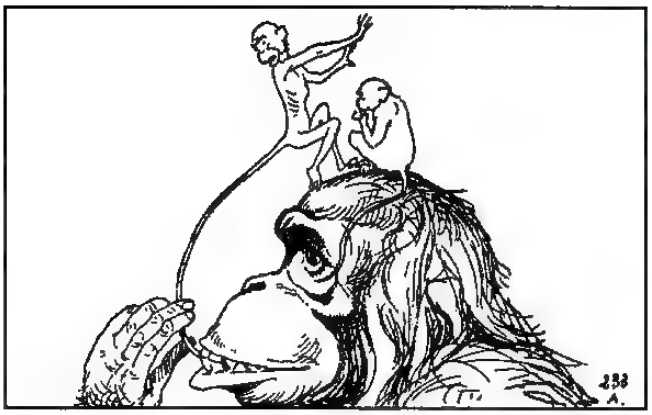

Twee van de kleine brutaaltjes gingen voor het gemak boven op de grote kop van de orang-oetan zitten en kregen daar al dadelijk ruzie. Ze schreeuwden en gingen te keer en vochten als razenden. Willy trok er zich niet veel van aan. Alleen toen een van de lange staarten voor zijn gezicht slierde, pakte hij die met zijn hand en stak hem bedaard in zijn mond, waarna hij er eventjes in beet. Met een hevige gil sprong de gebeten vechtersbaas weg en bleef op een afstandje blazen en piepen, ijverig zijn staartje strelend en likkend. Willy grijnsde even, maar haalde toen rustig zijn stukje vijg naar binnen.

De jongens hadden met belangstelling en vreugde dit toneeltje gevolgd en vreselijk gelachen om Wily's grapje met het witneusje. De andere was echter op de kop van de orang-oetan blijven zitten en keek nieuwsgierig naar wat de grote meneer daar in z'n bek stak. Willy mummelde weer op het stukje vijg, hield het met de punten van zijn lippen vast en bewoog het lekkertjes heen en weer. Toen nam de witneus zijn kans waar, greep hem het lekkers snel tussen de lippen weg en vluchtte er, schreeuwend van plezier, mee in de boom. Dat de vrienden van plezier meeschreeuwden hoef ik je niet te vertellen.

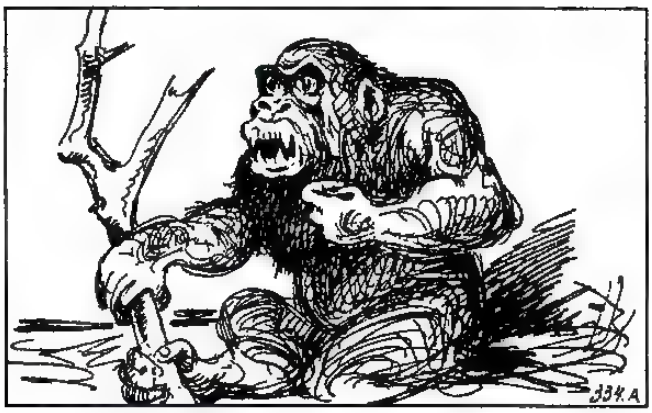

Willy trok zich het geval niet bijzonder aan en hengelde ijverig naar nieuwe voorraad, die hem ook niet geweigerd werd.
"Kom", zei de oppasser, "ik ga weer eens aan het werk. John z'n hok moet nog schoongemaakt worden. Veel plezier verder op jullie wandeling!"
De makkers zeiden de vriendelijke man goeiendag en dwaalden alleen verder. Zij hadden nog meer schik om allerlei koddige apenstreken van de kooibewoners, keken met een beetje beklemd hart naar de grote gorilla, die boosaardig met z'n verschrikkelijke tanden dreigde en verlieten toen het apenhuis.

Nauwelijks waren ze buiten of de koksmaat hield z'n vrienden tegen en zei zacht:
"Stil 'ns... daar loopt al een hele rare bezoeker van de dierentuin... Zie je dat?... Ik laat me villen als dat John niet is!"
De koksmaat behoefde zich niet te laten villen: het was inderdaad de chimpansee, die op z'n gemak over het grasveld huppelde, half gebukt, met z'n handen ook steunende op de grond.
"Zullen we de oppasser waarschuwen?" stelde Bulletje voor.
Maar Boonestaak raadde dat sterk af.

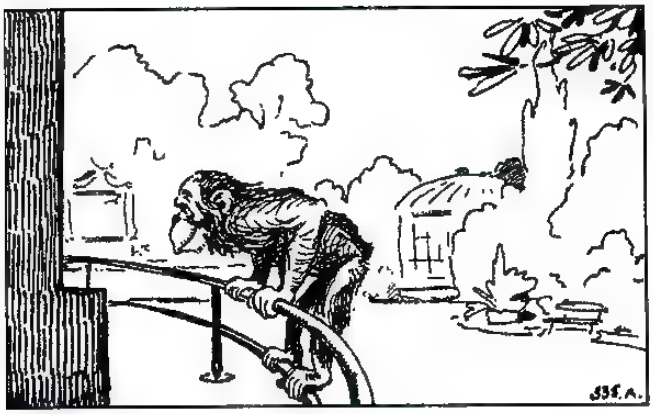

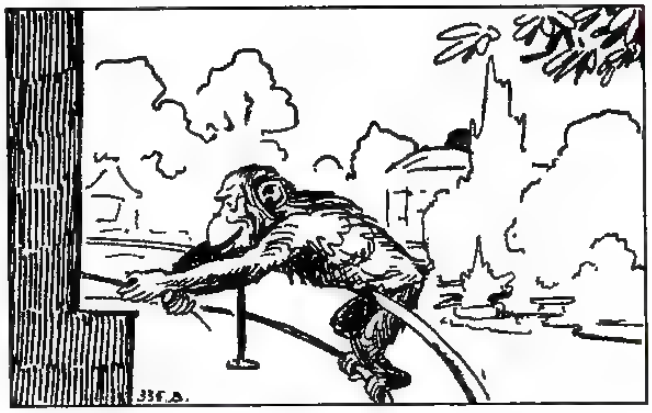

"Misschien mag ie dat wel elke dag", opperde de lange.
"Ik denk, dat de aap ontsnapt is", zei de koksmaat bedenkelijk.
"Nou ja", besliste Boonestaak, "maar zeker weten we 't niet. En wie weet, wat een aardige streken die John uithaalt. We zijn toch uitgegaan om lol te hebben!"
Daar was niet veel tegen in te brengen en dus gingen de drie vrienden in versnelde pas de chimpansee achterna, die juist om een bosje heen naar een soort kiosk huppelde. Toen de vrienden naderbij kwamen, zagen ze hem vol aandacht over het hekje leunen en naar de diertjes achter de tralies kijken.
Er zaten verschillende soorten ratten in de kiosk en John keek nieuwsgierig naar deze zwarte, bruine en witte knagers en telkens als er een lange, kale staart tussen de tralies door kwam slingeren, greep hij hem, trok er aan en kneep er in en amuseerde zich kostelijk om het angstige gepiep en het verwoede trekken van het verschrikte diertje. En goedig liet hij ze dan weer los, niet van plan om ze werkelijk kwaad te doen. Hij was alleen een onverbeterlijke plaaggeest. En onze vrienden keken belangstellend toe en vermaakten zich niet minder dan John zelf.

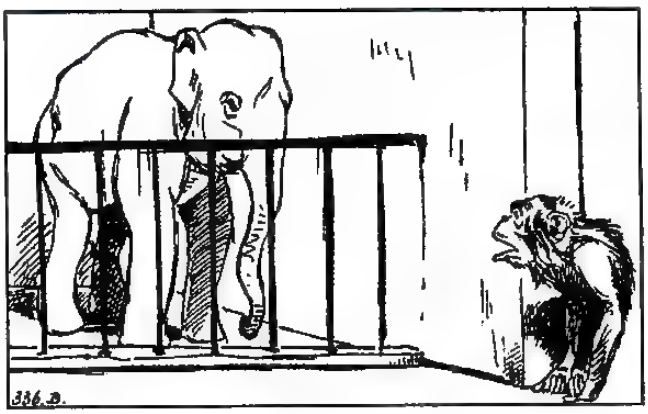

Het was heel stil in de dierentuin en behalve onze drie vrienden en John was er in dit gedeelte geen sterveling te bekennen. John gluurde telkens om zich heen, maar de jongens hadden zich verdekt opgesteld achter een bos rododendrons en zij zorgden er voor, dat hij hen niet zag. John voelde zich kiplekker. Hij duikelde een keer of tien achter elkaar over zijn kop door het malse gras en zette toen zijn toch voort, op zoek naar nieuwe avonturen. De makkers volgden hem, nieuwsgierig wat er verder gebeuren zou.
John kwam nu bij een groot gebouw, waarvan de deur openstond. Er waren olifanten in en toen John voorzichtig om de hoek loerde, bleef hij stokstijf van ontsteltenis staan. Hij had weinig lust om deze reuzen ook aan hun staart te gaan trekken en huppelde dus maar gauw verder. Achter het grote gebouw vond hij een hellende grasvlakte en op de top van de helling zag hij een rood en wit gestreepte tent staan met allerlei blinkende dingen er in. Het was een melk- en limonadetent. Haastig hobbelde John er op af, om dat wonder nader te onderzoeken.

Bulletje en Boonestaak en de koksmaat, lachend en nieuwsgierig, liepen wat ze lopen konden om de chimpansee niet uit het oog te verliezen. Toen ze halverwege het grasveld waren, was John vlak bij de tent.
Op het ogenblik kreeg de limonadejuffrouw de harige bezoeker in de gaten. Ze gaf een doordringende gil en liet het glas, dat ze net bezig was te spoelen, van schrik in scherven vallen. Met een haastige beweging gooide ze het deurtje naast de toonbank dicht, maar dat hielp niet veel, want een seconde later sprong John met een sierlijke beweging midden tussen haar flessen en glazen.

De juffrouw, krijtwit van angst, trok het deurtje open en rende schreeuwend, met zwaaiende rokken en de handen boven het hoofd geheven, het grasveld af. Ze struikelde telkens, zo hard liep ze. John keek haar verbaasd na. Waarom maakte dat rare schepsel zo'n potsierlijke drukte? Hij kwam haar immers enkel maar voor de aardigheid een bezoek brengen? Ze kwamen toch ook wel bij hem voor z'n kooi staan? Enfin, 't kon hem niet veel schelen. Ze moest het zelf maar weten... Onze drie vrienden stonden op een afstandje naar hem te kijken, benieuwd wat hij daar wel zou uitspoken.

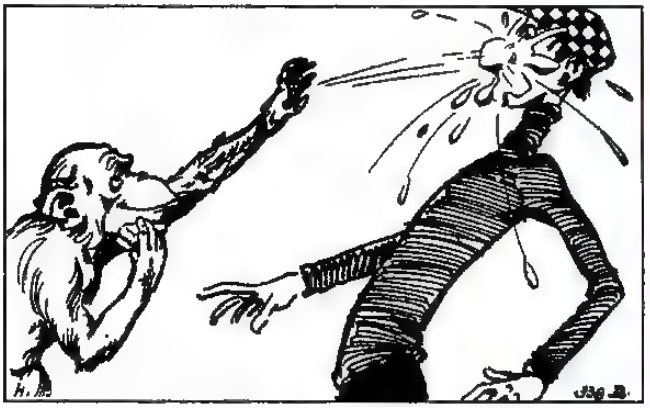

John keek eens om zich heen. Hij zag wat glazen melk ingeschonken staan, nam er een op en proefde er van. Dat was naar zijn zin! Snel achtereen dronk hij er vijf op. De melk liep langs zijn kin en over zijn borst en hij likte zijn lippen af, zo lekker vond hij het.
Bulletje, Boonestaak en het Kalkhoofd stonden nu vlak voor de toonbank en John keek hen vriendelijk grijnzend aan, blijkbaar beseffend, dat hij voor deze toeschouwers niet bang behoefde te zijn. Vol moed deed hij een aanval op een schaal met taartjes.
De jongens schaterden van het lachen om de snelheid, waarmee de taartjes in Johnny's maag verdwenen. Telkens stak hij een heel gebakje in z'n mond en greep tegelijk al weer naar een nieuw.
"Toe maar!" riep Boonestaak tussen twee lachbuien door. "Doe je best, John! Zo'n kans krijg je niet alle dagen!"
John keek op. Misschien dacht hij, dat Boonestaak ook om een gebakje vroeg. Hij nam ten minste een taartje, dat dik onder de slagroom zat en smeet het vriendelijk naar onze vriend. Het trof hem precies tussen de ogen en bleef daar stevig gekleefd zitten.

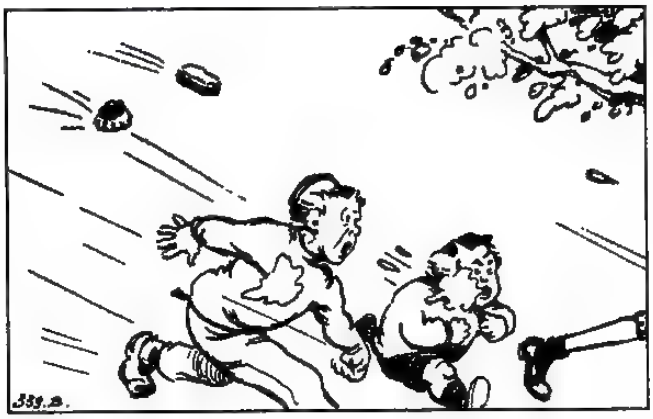

Bulletje en de koksmaat dachten het te besterven van de pret om Boonestaaks verrassing. De lange kameraad stond stokstijf. Z'n ogen zaten vol slagroom en dikke, witte klodders bibberden langs z'n wangen naar beneden. Hij hakkelde wat onverstaanbare woorden, wat de vreugde van z'n twee makkers nog hoger deed stijgen.
Johnny was verbaasd over zijn onverwacht succes. Hij scheen het geval ook nog al komisch te vinden, want hij grijnsde vervaarlijk en danste kalmpjes op en neer.

En om de vrolijkheid ten top te doen stijgen, slingerde de geestige chimpansee toen ineens nog een paar handen vol taartjes naar de drie vrienden. Bulletje kreeg een jamtaartje tegen z'n wang en een dikke roomsoes sloeg plat tegen 't Kalkhoofd z'n mooie, blauwe trui, net op z'n borst, waar ie een grote, gele ster als een ridderorde achterliet.
Dat vonden de jongens te veel van het goede en ze maakten haastig benen om uit de buurt van die rare grappenmaker te komen.

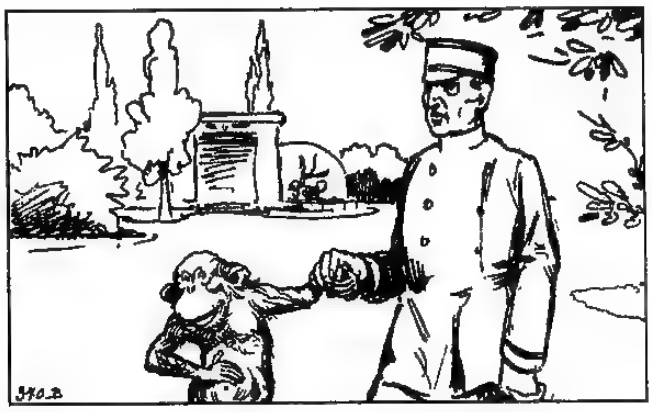

Ze hadden nu alle drie hun portie en dus geen reden meer om elkaar uit te lachen. Daarom hielpen ze mekaar maar met het verwijderen van de klevende sporen van Johnny's grappenmakerij.
Johnny zat verontwaardigd naar hen te kijken. Hij begreep niet waarom die aangeklede apen nou wegliepen en niet meer met hem spelen wilden. Van louter verdriet over hun onbegrijpelijk verraad vrat hij met een vaartje de hele schotel gebakjes leeg.
Maar toen kwam er ook een eind aan zijn vreugde!

Op het grasveld verscheen de oppasser. Hij liep hard en riep luid Johnny's naam. De chimpansee keek verschrikt op. Met een paar grote sprongen was hij boven op de tent en keek om een hoekje naar de oppasser. Maar ineens bedacht hij zich, liet zich naar beneden glijden en ging kalm zitten wachten.
Toen zagen de jongens, hoe de oppasser hem bij de hand nam en zonder standjes met hem wegwandelde. John wreef zich behaaglijk over z'n dikgegeten buik. Maar ik vrees, dat het feest hem slecht bekomen is.

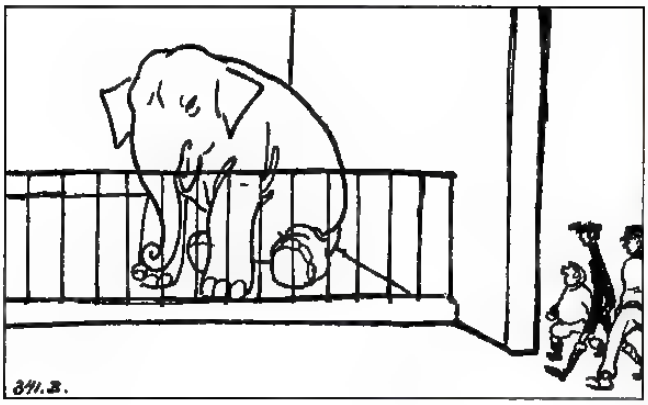

"Wel", zei Bulletje, "die apengeschiedenis is nog al plezierig geweest", en hij poetste de laatste restjes jam uit z'n oor.
Boonestaak grinnikte en snoot slagroom.
't Kalkhoofd keek bedenkelijk naar z'n trui, waar ie dat dikke, gele spul maar niet behoorlijk uit kon krijgen.
"En nou zeggen ze nogal, dat de mensen van de apen afstammen", zei Boonestaak.
"Verwondert je dat?" vroeg Bulletje vriendelijk. "Als je goed in de spiegel kijkt, zal je zien, dat 't waar moet zijn".

"Sommige jongens", antwoordde Boonestaak nadenkend, "lijken meer af te stammen van olifantjes".
De koksmaat knikte goedkeurend en Bulletjes gezicht betrok. Maar hij bedacht zich, werd niet boos en zei:
"Dat kunnen we dadelijk onderzoeken. Laten we naar 't olifantenhuis gaan en daar een kijkje nemen".
Niemand had er iets op tegen en dus stapten ze naar het grote gebouw, waar de reuzen der wildernis verblijf hielden. "Het stamhuis van Bulletje", noemde Boonestaak dat.

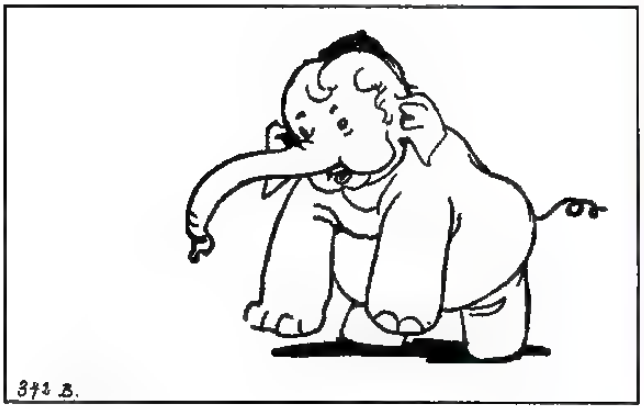

De olifanten waren juist bezig met hun ontbijt: ze grepen hele bossen stro met hun slurf beet en propten de lange, gele halmen in hun bek, waarna ze al kauwend en slikkend hun droge spijs naar binnen werkten.
"Smakelijk eten", wenste Boonestaak beleefd.
"Maar hij heeft liever een taartje met slagroom", vertelde Bulletje de olifanten, en hij wees op zijn lange vriend.
"Zie je wel", zei Boonestaak verrast, "hij begint dadelijk met z'n familie te praten".

"Ja", zei 't Kalkhoofd ernstig, "en wat lijkt ie sprekend op z'n stamvaders, hè?" Dezelfde sierlijke benen en net zo'n gezellig buikje... Jammer, dat z'n slurf zo ingekrompen is. Dat bederft de gelijkenis een beetje".
"Je tante!" schold Bulletje, wat onbegrijpelijk.
"Welke?" vroeg 't Kalkhoofd voorkomend, "ik heb er dertien, weet je".
"Dat lelijke monster", stoof Bulletje op, "met die varkenssnoet en die waaibenen, die zoveel op jou lijkt".

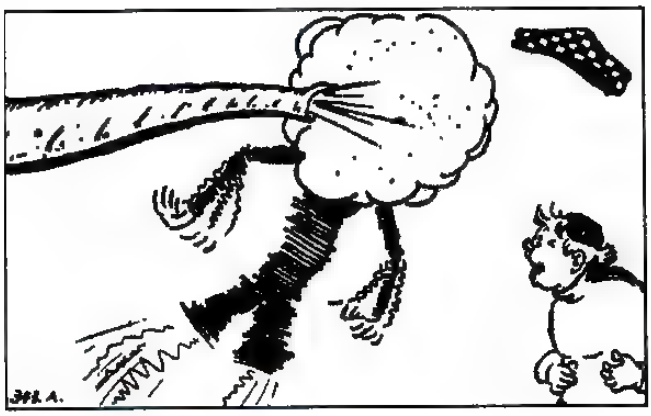

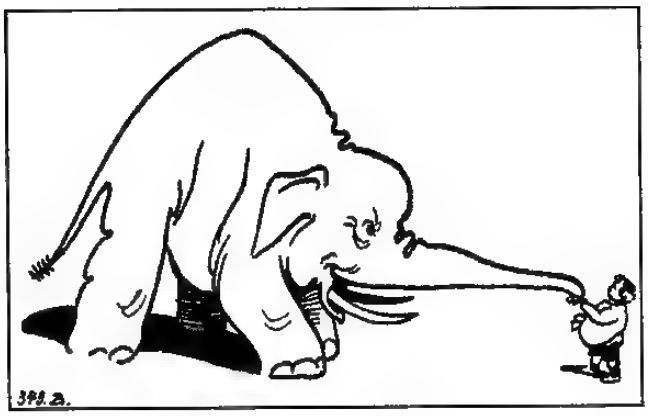

't Koksmaatje schoot in de lach om Bulletjes boze uitval en Boonestaak zei, vredelievend als altijd:
"Laat 'm een beetje met rust, Kalkhoofd; hij heeft een spinnenkoppendag en dan moet je 'm niet te veel in z'n vaarwater komen".
Maar meteen sprong hij met een schrik opzij: een der olifanten had z'n slurf uitgestoken en tastte met het vingervormig uiteinde over Boonestaaks wang, terwijl hij hem tegelijkertijd een wolk stof in z'n gezicht blies. Dat deed Bulletjes hart goed en zijn dik buikje schudde van de lach.

"Zie je", zei het dikkerdje verwaand, "m'n stamvader wil niet hebben dat je me plaagt. Je verdiende loon".
Boonestaak had graag iets geantwoord, maar hij moest een hele boel keren achter elkaar niezen en stond als een razende het stof uit z'n ogen te wrijven. Uit dankbaarheid bood Bulletje de olifant een paar nootjes aan, die deze handig oppikte en naar z'n bek bracht, waarop hij dadelijk z'n slurf weer vooruit stak om nog een fooitje.
"Een lief dier", prees Bulletje, maar Boonestaak dacht er anders over.

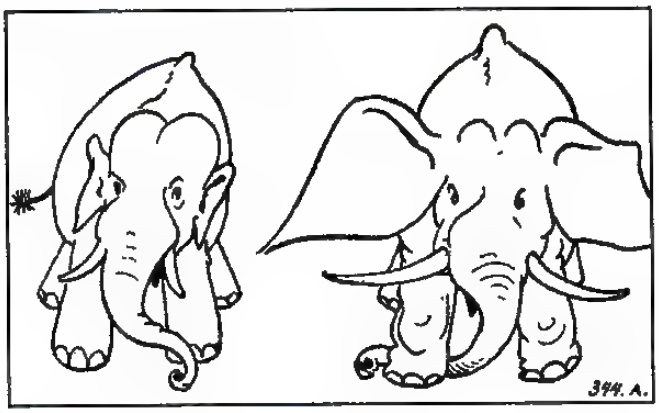

Verschillende olifanten liepen in de grote ruimte rond. Er waren Afrikaanse en Indische. De eerste kon je dadelijk kennen aan hun veel grotere oren, waarmee ze druk waaierden en flapperden. Bulletje deed een ontdekking:
"Aan die oren zou je eigenlijk zeggen, dat Boonestaak ook van de olifanten afstamt", zei hij tevreden, "maar dan van de Afrikaanse".
"Nou heb ik nog altijd niet gehoord, waar ik eigenlijk van afstam", zei de koksmaat benieuwd.

Boonestaak keek hem aan.
"Jij?" zei hij toen. "Jij stamt af van een automobiel. Kijk maar, Bulletje, z'n oren zijn precies spatschermen".
Bulletje gaf verheugd te kennen, dat hij het voor deze maal volkomen met Boonestaak eens was. 't Kalkhoofd trok er zich niet veel van aan. Hij stak een sigaret op en blies Boonestaak een rookwolk in z'n gezicht. Daarop zei deze overtuigd:
"Vast van een automobiel! Hij blaast ook al stinkende rook uit". En zo bleef het vastgesteld.

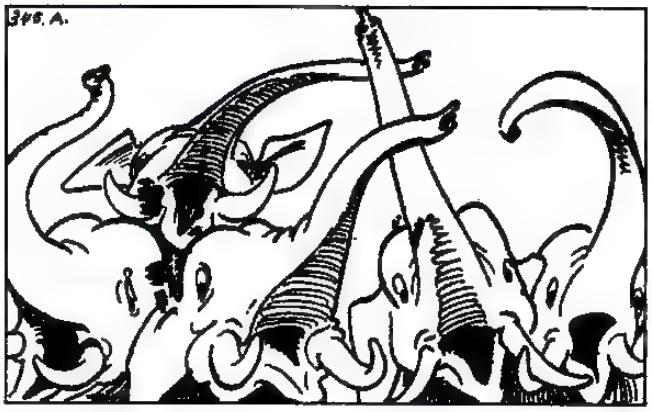

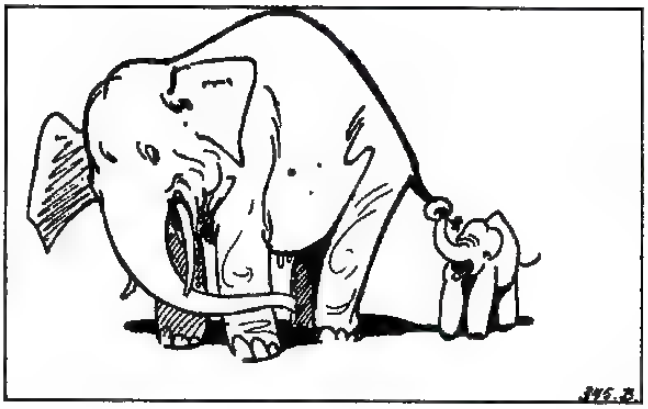

De olifanten verdrongen elkaar om olienootjes en vijgen te bedelen. Het was een gewriemel van vooruitgestoken slurven om griezelig van te worden. En als je je hand ophief, gingen de bekken met de dikke tong en de vervaarlijke kiezen, wagenwijd open om een onnozel olienootje op te vangen. De jongens mikten om de beurt en als ze misten en het nootje rolde over de grond, flapten de slurven neer en drie vier tegelijk snuffelden door elkaar om het op te pakken.
De grootste van allemaal had een jong bij zich. Dat stond al maar achter z'n moeder en hield verlegen met z'n slurf haar staart omklemd. Overal liep het zijn moeder achterna, nam allee, wat deze hem toestopte en greep dan dadelijk de staart weer, als voelde het zich onveilig, zodra het z'n moeder niet meer beet had. De jongens moesten er om lachen.
"Dat is zo de olifantenmanier om je moeder een handje te geven", zei de oppasser. "En 't is toch al wat een knap kereltje, die kleine".

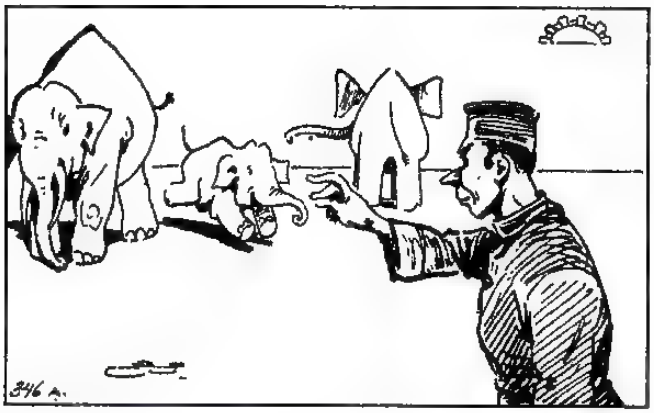

"Knap? Hoe bedoelt u?" vroeg Bulletje, die iets bijzonders rook.
"Hij kan mooie kunstjes", vertelde de oppasser. "Willen jullie 't 'ns zien?"
"Graag!" riepen ze alle drie tegelijk.
Toen knipte de oppasser met de vingers en riep:
"Hallo! Kleine Harry, kom 'ns bij de baas!"
De kleine olifant draaide zijn kop naar de oppasser, aarzelde even, maar liet toen de staart van z'n moeder los en kwam naar hem toen.
"Goeie dag, Harry", zei de man. "Heb je goed geslapen?"
Harry knikte met z'n zware kop, sloeg toen z'n slurf omhoog en gaapte verschrikkelijk om te tonen, hoe lekker hij geslapen had.
"Zo", ging de oppasser voort, "dat is goed. Laat me je pols 'ns voelen".
Gehoorzaam stak Harry hem z'n poot toe, die de man met beide handen vastgreep.
"Mooi", zei hij toen weer. "Nou moet ik je tong nog zien".
Flap! ging de slurf omhoog en de geweldige tong propte naar voren.
"Heel goed!" en Harry kreeg een stukje brood als beloning.

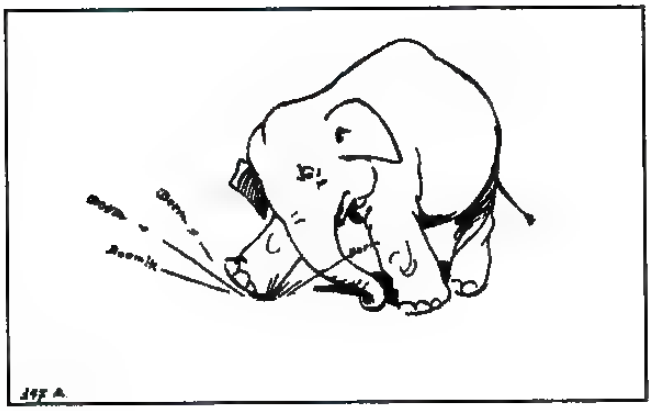

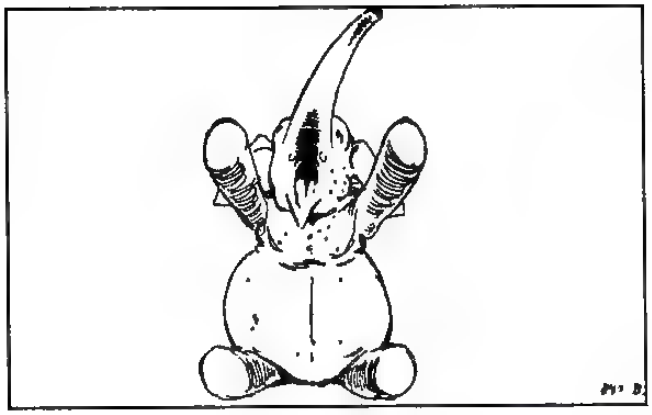

Bulletje klapte in z'n handen van verrukking.
"Wat een knap olifantje!" riep hij. "Hebt u hem dat allemaal zelf geleerd?"
"O, hij kan nog veel meer", zei de oppasser trots. "Stil maar 'ns even. Hoeveel maanden ben je oud, Harry?"
Harry sloeg elf maal met z'n voorpoot op de grond.
"En hoeveel jaar is je moeder?"
Harry telde acht slagen met zijn linkerpoot (dat waren tientallen, vertelde de man) en toen nog vijf met z'n rechter. Dat was vijfentachtig!
"Vijfentachtig jaar?" riep Boonestaak verbaasd. "Komt dat uit?"
"Precies", zei de oppasser. "We hebben het op het stadhuis nagekeken... Kom Harry, ga nou 'ns op je achterpoten staan".
Hij tikte even met zijn hand tegen Harry's slurf en die ging, na een paar malle sprongetjes, keurig op z'n achterpoten omhoog, de slurf en de voorpoten in de lucht.
"En zeg je nou 'ns wat?" vroeg de man vriendelijk.
Daarop stiet Harry een zo schel getrompetter uit, dat de jongens hun oren toe hielden.

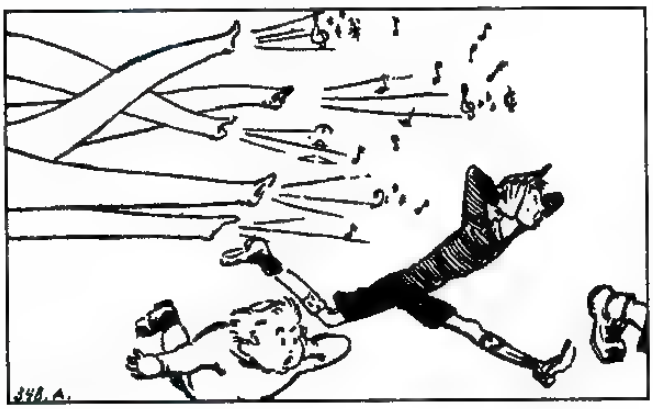

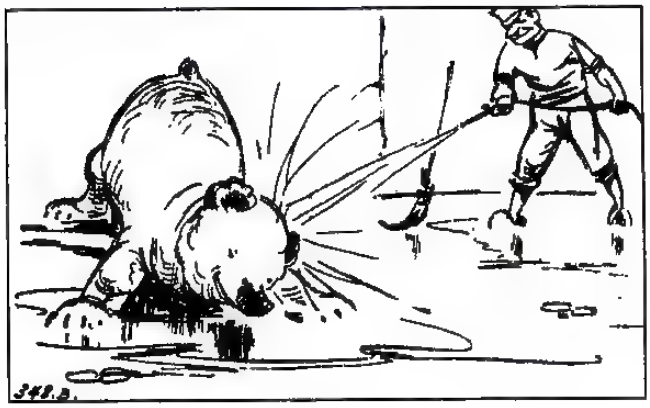

Ze waren het er allen over eens, dat Harry werkelijk een zeldzaam knap olifantje was, en ze gaven hem overvloedig nootjes en vijgen. De andere olifanten dachten zeker, dat het kwam, omdat hij zo mooi getrompetterd had. Ze staken ten minste allemaal tegelijk hun slurf in de lucht en begonnen zo oorverdovend te schetteren, dat de drie vrienden met de handen voor hun oren hard het olifantenhuis uitholden, vol verwondering en teleurstelling nagestaard door de dikhuidige reuzen, die niet begrepen, waarom Harry beloond werd en zij niet.

Lachend kwamen de jongens buiten en zij raakten niet uitgepraat over die slimme kleine Harry, die zelfs tellen kon. Al pratende kwamen zij bij de berenkooien, waar juist een oppasser bezig was, het hok van een grote, bruine beer schoon te spuiten met de brandslang.
Beeroom liep overal de waterstraal achterna om er in te bijten en de jongens bleven staan en moesten lachen om Bruintjes liefde voor de frisheid van het koude water, dat hij tegen zijn poten en kop liet spuiten.

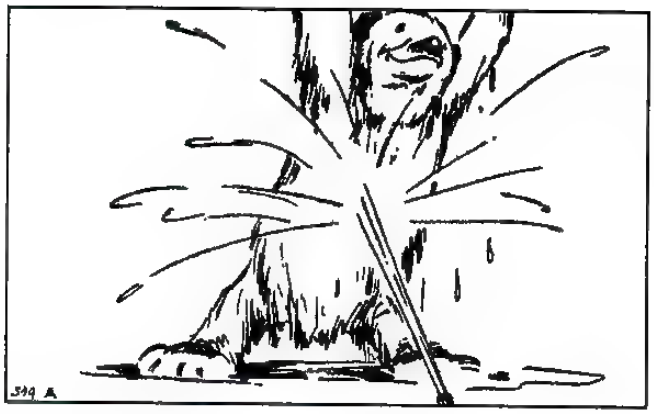

Toen het hok helemaal zindelijk gespoten was en nergens meer een korreltje vuil overgebleven, kreeg Bruintje de beer z'n zin en werd de bruisende straal op hem zelf gericht. Lekker wendde en keerde hij zich en liet het frisse water van alle kanten in zijn dikke pels stralen. Daarop ging hij rechtop voor de tralies zitten, hield die met z'n voorklauwen vast, ving de sissende straal tegen z'n buik en borst en sperde z'n wijde muil met de grote, gele tanden open, om daar ook wat frissigheid in te vangen.

"Tanden poetsen!" lachte de oppasser en richtte de straal op Beerooms bek. Het water bruiste en siste en schuimde om zijn tanden en kiezen. Naar adem snakkend slikte en likte Bruin, maar deed toch telkens z'n bek weer open en liet het koude water in z'n muil stralen, de ogen dichtknijpend van zaligheid.
Het was een komisch gezicht en de jongens stonden vol aandacht toe te zien en moesten hard lachen om Bruintjes gekke gezichtentrekkerij. Maar in eens was hun lachlust over.

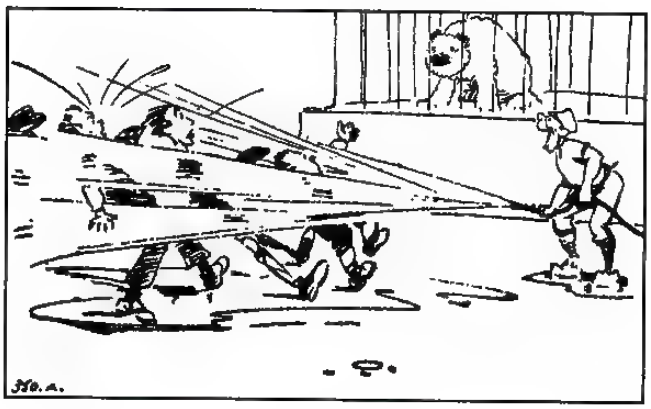

De oppasser was een jonge, vrolijke kerel en hij moest ook erg lachen. Misschien nog meer om de pret van de drie jongens dan om de malle fratsen van de waterminnende beer. Hij moest zo lachen, dat hij er van krom moest gaan staan. En daardoor maakten zijn handen met de straalpijp een verkeerde beweging en plotseling veranderde de sissende waterstraal van richting en bruiste precies in de gezichten van de drie schaterende toeschouwers! Je begrijpt, dat ze meteen ophielden met schateren!

Verschrikt stoven ze weg en kregen, bij toeval natuurlijk, elk nog een dikke straal in hun nek op de koop toe. Hoestend en proestend en bibberend van het koude water, dat met straaltjes uit hun haren over hun rug en borst liep, stonden zij bij elkaar, veegden hun gezicht droog en schimpten woedend op de oppasser, die z'n buik vasthield en riep, dat ie 't niet helpen kon. Daar geloofden de jongens echter niets van en vooral Bulletje ging zich te buiten aan het verzinnen van allerlei zonderlinge titels voor de oppasser.

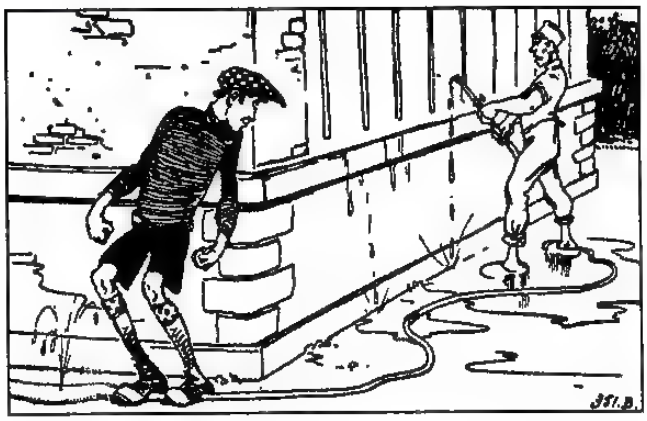

Boonestaak zwoer, dat ie zo'n streek niet ongewroken kon laten en aan de dikke rimpels op z'n voorhoofd zag je, hoe hij verzon om een middel te vinden, de oppasser zijn natte aardigheid betaald te zetten. Ineens klaarde zijn gezicht op.
"Blijf jullie hier staan", zei hij. "Zo meteen is de beurt aan ons om te lachen".
"Wat ga je doen?" vroeg Bulletje nieuwsgierig.
Maar Boonestaak wenkte, dat ie maar afwachten zou en verdween achter het berenhuis.
De oppasser lette niet meer op hen en begon aan de reiniging van een nieuw berenpaleis. Zijn slang lag op de grond en verdween om de hoek, waar de pijp met de kraan in de bodem geschroefd was.
Bulletje en het Kalkhoofd popelden van nieuwsgierigheid naar wat er gebeuren zou. Ze behoefden niet lang te wachten, want plotseling minderde de waterstraal en hield dan geheel op. Verbaasd keek de oppasser naar de straalpijp en dan naar de slang. Maar hij zag niet, hoe om de hoek Boonestaak met allebei zijn voeten die slang dicht drukte en voorzichtig om het hoekje loerde.

De oppasser draaide aan het kraantje van de straalpijp. Dat hielp niet. Hij zwaaide er driftig mee heen en weer. Dat hielp al evenmin. Toen hield hij de pijp met de monding voor zijn gezicht, kneep een oog toe en tuurde met het andere in de opening. En dat hielp! Want Boonestaak sprong van de slang weg en op hetzelfde moment spoot een dikke straal water uit de pijp midden in het gezicht van de oppasser!
Die liet van schrik de straalpijp los en viel plat op z'n zitvlak op het grint.
De pijp was naast hem terecht gekomen en spoot rijkelijk water onder zijn broek, zodat hij tegelijkertijd weer woedend opsprong, druipend als een natte kat.
Boonestaak stond te dansen als een Indiaan en stiet woeste overwinningskreten uit. Bulletje en de koksmaat hielden hem ijverig gezelschap in zijn betuigingen van vreugde en de verbouwereerde oppasser behoefde niet lang te denken over de vraag, wie hem dat koopje geleverd had. En hij begreep ook, dat hij deze verrassing eerlijk verdiend had en lachte daarom zelf mee... als een boer, die kiespijn heeft.

Toch vonden de jongens het bij nader inzien maar beter om een ietsje uit de buurt van de spuitlustige oppasser te blijven en dus lieten zij de beren voor wat ze waren en togen verder.
Bulletje kon zijn vreugde niet op.
"Dat heb je fijn verzonnen!" prees hij Boonestaak en hij vergaf hem graag alles, waarover hij eigenlijk wraak had willen nemen. Ook de koksmaat was tevreden over Boonestaaks krijgslist. Onze lange vriend weerde bescheiden hun lof af en zei:
" 't Was maar een kleinigheid. Voor wat hoort wat".

"Kijk 'ns, wat een rare beesten!" riep Bulletje. "Iets tussen een koe en een kameel in".
Het bordje wees uit, dat het lama's waren, gevangen in de steppen van Zuid-Amerika.
"Daar hebben we op school een plaat van", vertelde Boonestaak. "Van die halve Indianen, die de lama's te paard achterna zitten, weet je wel? Ze gooien die dieren dan dunne riemen om d'r poten, met loden kogeltjes aan 't eind voor 't slingeren".
Bulletje wist het nog en ook 't Kalkhoofd herinnerde zich zoiets.

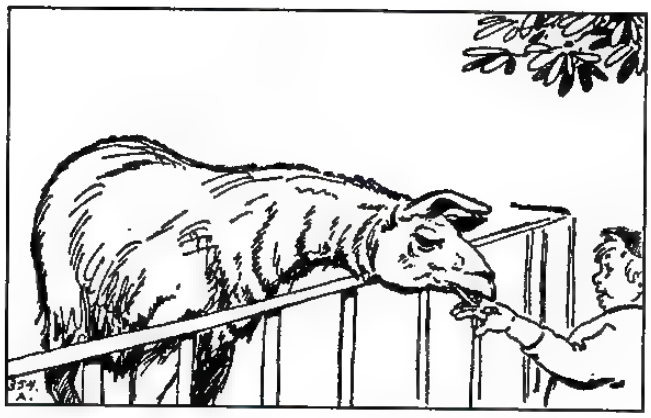

Bulletje gaf een der lama's een olienootje. Het dier hield het even tussen de lippen en liet het toen minachtend vallen.
"Dat is geen kost voor meneer", lachte de koksmaat. "Die houdt van wat pittigers. Wacht eens even".
Hij nam een sigaret uit zijn doosje, scheurde het papiertje los en schudde de tabak op zijn hand.
"Pruimen de lama's?" vroeg Boonestaak verwonderd.
"Pruimen niet", legde 't Kalkhoofd uit. "Ze eten tabak en wat graag!"

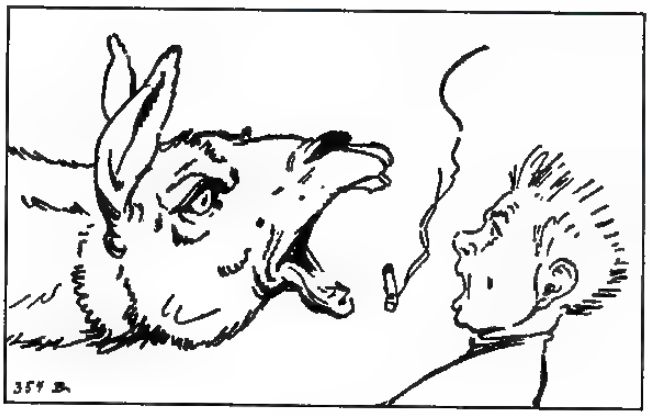

Inderdaad hapte de lama gretig de tabak van de koksmaat z'n hand en at haar met kennelijk welbehagen op.
Hij likte zijn lippen af, zo lekker vond hij het hapje.
Ja, zo fijn vond hij het, dat hij er niet mee tevreden was en met een onverwachte beweging het Kalkhoofd de brandende sigaret tussen z'n lippen wegsnapte.
Ik weet niet, wie van de twee het meest schrok, de koksmaat of de lama, die geducht z'n tong brandde en snel het lekkers op de grond spuwde.

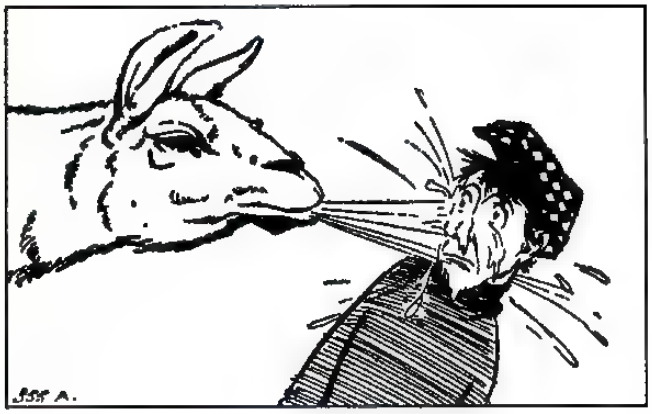

Bulletje en Boonestaak hadden meer schik in het geval, dan de lama en het Kalkhoofd betamelijk vonden. De laatste bromde wat onvriendelijke woorden, maar de lama liet het niet bij mopperen en ging tot daden over. Hij strekte zijn lange hals naar voren en spuwde plotseling Boonestaak, die het hardst lachte, een grote flodder groenachtig slijm midden in z'n gezicht. Boonestaak deed een geweldige sprong achterwaarts, maar hij had het te pakken. De koksmaat en Bulletje zorgden, dat ze buiten het bereik van de lama kwamen.

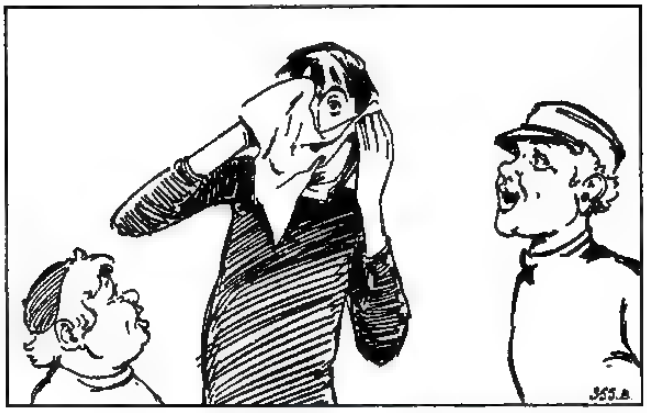

Deze wendde zich minachtend en verontwaardigd af en stapte op zijn hok toe. De arme Boonestaak stond opnieuw zijn gezicht af te boenen met zijn zakdoek. Hij was misselijk van de viezigheid en kokhalsde benauwd. Maar hij was nog misselijker van de houding van zijn kameraden, die onbedaarlijk lachten. Hij begreep op dit ogenblik niet, waarom de mensen altijd lachen moeten als het anderen slecht gaat in de wereld. En toen zijn gezicht weer toonbaar was, verklaarde hij vastbesloten, dat hij genoeg had van de dierentuin en de uitgang ging zoeken.

"Wat?" zei Bulletje verontwaardigd. "Nou al uit de dierentuin weggaan? We hebben nog haast niks gezien".
"Ik heb genoeg gezien", vond Boonestaak. "En meer dan genoeg ondervonden. Denk je dat ik mal ben? Denk je, dat ik nog langer in een diergaarde blijf, waar de beesten en mensen 't allemaal op mijn gezicht voorzien hebben? Eerst die chimpansee, toen die spuitgast van een oppasser en nou weer dat vieze spuugbeest van een lama... Dank je wel! Ik ga d'r vandoor!"
"Da's flauw!" stelde Bulletje vast.

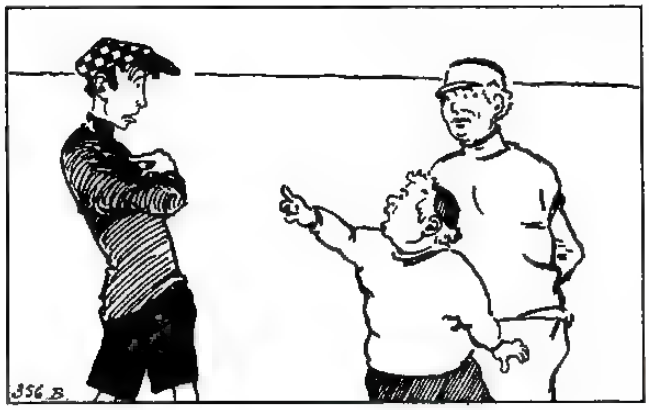

"Flauw?" riep Boonestaak boos. "Flauw? Weet je wat flauw is? Iemand uitlachen as 'm een ongelukje overkomt. Dat is flauw!"
"Nou, dan ben jij een reuzeflauwerd!" beweerde Bulletje. "Want jij doet nooit iets anders!"
"Ik?" vroeg Boonestaak verontwaardigd. "Hoe kom je d'r bij? Je bent niet lekker!"
"Zo?" schreeuwde Bulletje. "Heb je soms niet gelachen, toen die aap mijn pet pakte? Of toen de lama 't Kalkhoofd zo liet schrikken?"
Dat kon Boonestaak moeilijk ontkennen.

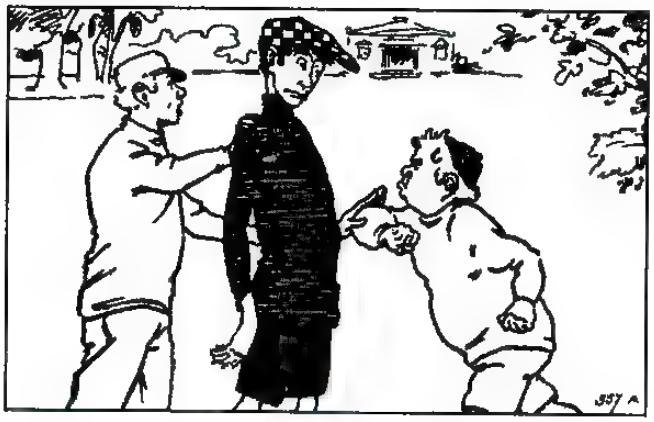

Boonestaak ontkende het ook niet, maar hij vond, dat er toch een groot verschil tussen was of hij iemand uitlachte of dat een ander hem uitlachte. Bulletje en de koksmaat konden dat verschil niet zien, en Boonestaak beweerde vriendelijk, dat ze daar ook veel te stom voor waren.
"Bovendien", zei hij ten slotte, "ik heb er geen zin meer in een daarmee uit".
"Nee", snoof Bulletje, "daar is 't niet mee uit. Wat denk je wel! Moet iedereen jouw zin maar doen?" En hij vloog zijn vriend haast aan.

"Iedereen moet maar doen, wat ie zelf wil", zei Boonestaak luchtig. "Maar ik ga de tuin uit. Ik laat me niet langer voor de gek houden door al die misselijke beesten en mensen".
"Ja, hoor 'ns", besliste de koksmaat. "Samen uit, samen thuis. En jij kan alleen onmogelijk de weg vinden. Bovendien, de meeste stemmen gelden. Bulletje en ik willen blijven. Dan moet jij ook blijven".
De meeste stemmen gelden! Dat had Boonestaak zelf ook altijd verdedigd. Derhalve haalde hij de schouders op en slenterde achter z'n kameraden aan, overwonnen.

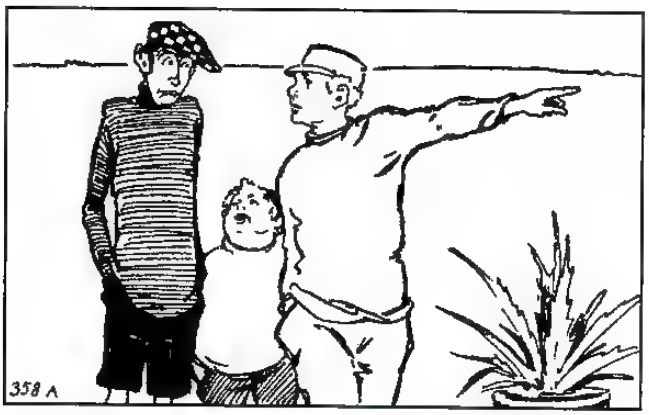

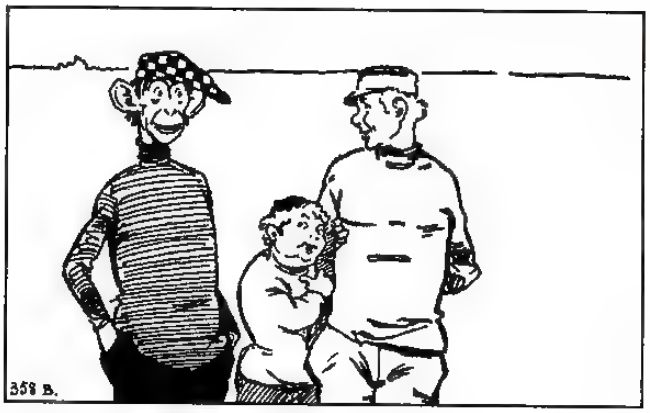

Bulletje en de koksmaat waren edelmoedige jongens. En dus wilden ze niet al te veel misbruik maken van hun overwinning. Daarom zeiden ze, dat Boonestaak zelf mocht bepalen, waar ze nou zouden gaan kijken.
"Kan me niet schelen", zei de lange, nog uit z'n humeur. "As 't maar naar beesten is, die niet spugen kunnen en niet gooien".
"Dan moesten we maar naar de grote roofdieren gaan kijken", vond de koksmaat. "De leeuwen en de tijgers gedragen zich gewoonlijk nog al fatsoenlijk".

"Fatsoenlijker dan vetbolletjes en opgeschoten slungels", bromde Boonestaak ruzieachtig.
"Wat zeg je daar?" informeerde Bulletje strijdlustig.
"Ik zong, maar ik kon de hou niet wijzen", antwoordde Boonestaak raadselachtig en hij grijnsde van genoegen, omdat hij Bulletje bijna boos had. Maar Bulletje was wijzer. Hij wees op Boonestaaks grijnzende snoet, stootte 't Kalkhoofd aan en zei, hardop fluisterend:
"Kijk 'm nou weer 'ns bar op z'n neef Johnny lijken!"

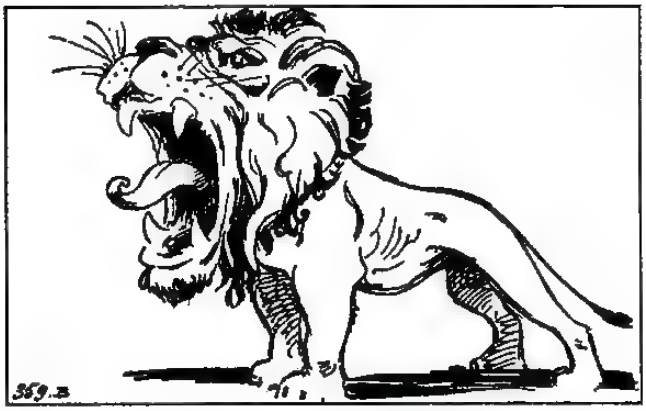

Boonestaak nam het maar van de lollige kant op en lachte met het Kalkhoofd mee. Je kon toch ook niet eeuwig aan 't ruziemaken blijven!
En toen ze de galerij van de verscheurende dieren binnen traden, waren ze al lang weer goeie maatjes. Bulletje en Boonestaak konden twintig keer in een uur ruzie krijgen, zodat je denken zou: ze zullen mekaar verscheuren, maar een ogenblik naderhand waren zij alles weer vergeten en opnieuw de beste vrienden van de wereld.
't Was vrij vervelend in de wilde-dieren-galerij. De tijgers en de panters en de leeuwen lagen rustig in hun hok te knipogen en te slapen. Een grote leeuw liep al maar heen en weer, schudde af en toe zijn manen en gaapte wijd, zodat je heel zijn wreed, verschrikkelijk gebit kon zien. Maar iets bijzonders gebeurde er niet, en erg interessante dingen zagen ze ook niet. Tot ze eindelijk bij een hok kwamen, waarin een grote leeuwin zat met vijf welpen. Dat was de moeite waard om er bij te blijven staan, want het spel van de jonge leeuwtjes vonden de jongens aardig genoeg.

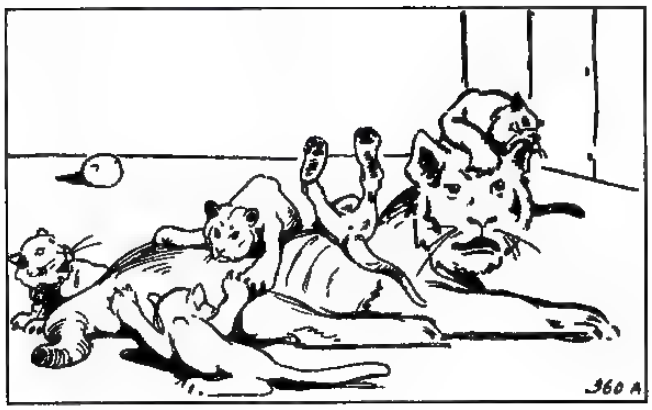

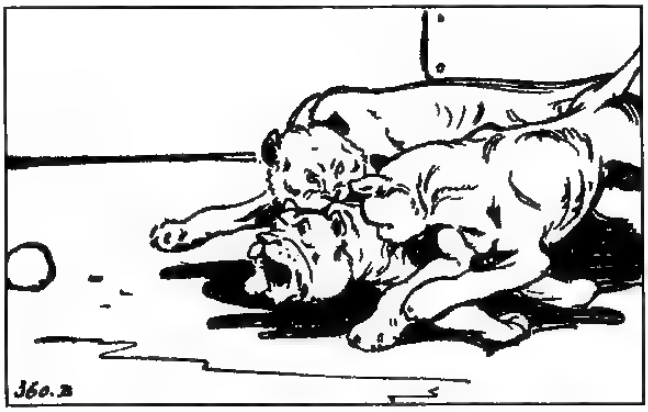

De leeuwin lag op haar zij en de welpen kropen aan alle kanten over haar heen, zaten elkaar achterna, stoeiden en ravotten op en over haar lijf, sjorden aan haar huid en bromden wat ze konden. De moeder liet alles kalmpjes toe. Haar ogen waren voortdurend op de jongens voor de kooi gevestigd, als was ze bang, dat die haar jongen kwaad zouden kunnen doen.
Het gestoei van de jonge leeuwtjes was een koddig gezicht. Hun bewegingen waren onzeker en toch lenig. Ze haalden zotte streken uit, sprongen en slopen rond, precies als jonge katjes.

Twee forse welpen overvielen samen een kleine, grepen hem met de bek bij z'n nekvel en sleepten hem rond als wilden ze de vloer met hem dweilen. Hij rukte en gromde en piepte, maar de twee plaaggeesten lieten niet los. Vlak bij moeders kop stiet hij eindelijk een schelle noodkreet uit. Moeder keek even, lichtte toen haar poot op en gaf de twee deugnieten goedig een tik over hun koppen. Maar die kwam toch zo aan, dat ze van de been raakten en een eindje verder suffig bleven zitten rondkijken, verbaasd. Het bevrijde leeuwtje verheugde zich zichtbaar.

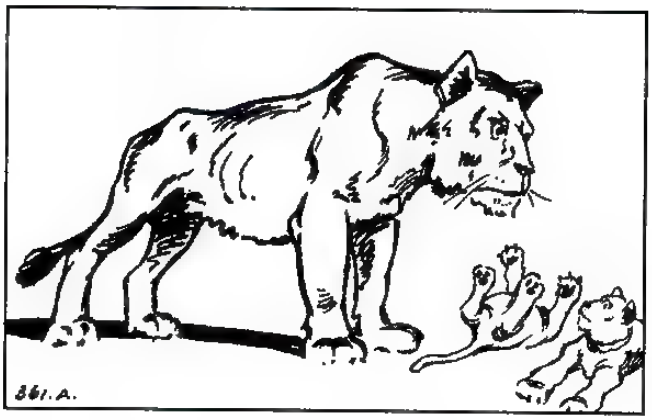

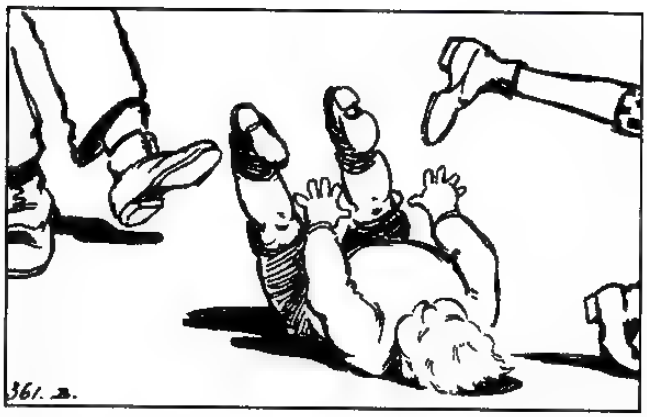

De twee afgestraften namen echter geen genoegen met de manier, waarop ze opgevoed werden. Ze bliezen als kwaaie katten en bromden nijdig. Daarop deden ze gezamenlijk een aanval op moeders rustig zwaaiende staart. Ze beten er in en sjorden er aan. Moeder waarschuwde met een diep, toornig gegrom, dat het uit moest zijn. De twee ondeugende bengels dachten er anders over en beten en trokken nog een ietsje harder. En daar ineens stond de leeuwin op haar vier poten en de verschrikte kwelgeesten vlogen ondersteboven door die onverwachte beweging.
De drie jongens lachten luidop en Bulletje klapte ouder gewoonte in z'n handen. Wat dacht de leeuwin? Vermoedde ze gevaar? In ieder geval vloog ze plotseling met een woeste beweging naar voren, rechtop tegen de tralies, die rammelden onder het geweld van haar dreigend uitslaande klauwen.
De jongens stoven met een vaart achteruit. Bulletje struikelde en viel en bonsde met z'n achterhoofd op de stenen van de galerij. Boonestaak hielp hem opstaan en zei spottend:
"Zo bang voor een leeuwinnetje achter tralies?" maar hij zag zelf bleek van schrik.

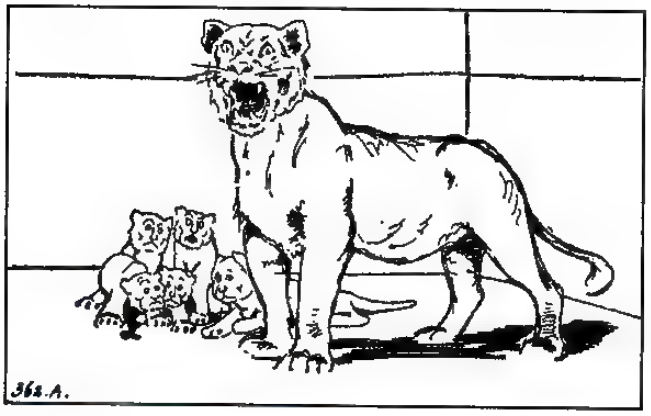

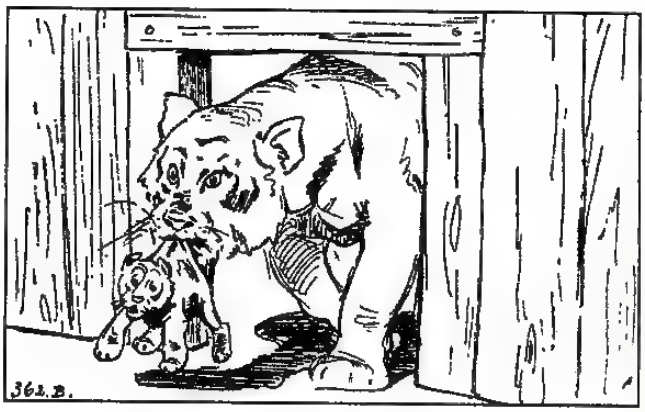

Bulletje wreef z'n achterhoofd en beweerde, dat er een buil opkwam zo groot als een struisvogelei. Ook voegde hij er bij, dat hij niet begreep, waarom Boonestaak lachte, als een ander een ongelukje overkwam. Waarop Boonestaak zijn schouders ophaalde en beweerde, dat Bulletje ook nooit iets begreep.
De leeuwin stond rechtop voor de tralies. Haar ogen leken wel vurige kolen en ze keek naar de drie kameraden met een blik om er bang van te worden. Haar staart zwiepte heen en weer en plotseling stiet ze een geweldig gebrul uit.
Dat klonk zo dreigend en oorverscheurend, dat de jongens onwillekeurig nog een beetje verder terug traden en weer wit om hun neus werden van schrik.
De leeuwin vertrouwde het blijkbaar niet meer. Ze keerde zich om en pakte een der jongen bij zijn nekvel, voorzichtig, zonder hem pijn te doen. En zo droeg ze hem door een openstaand deurtje naar het binnenhok. Rustig hing het jong in haar bek, slap als een vaatdoek. Zo sleepte ze haar hele gezin weg, keek toen nog 'ns kwaad naar de drie makkers en verdween zelf ook in haar hok.

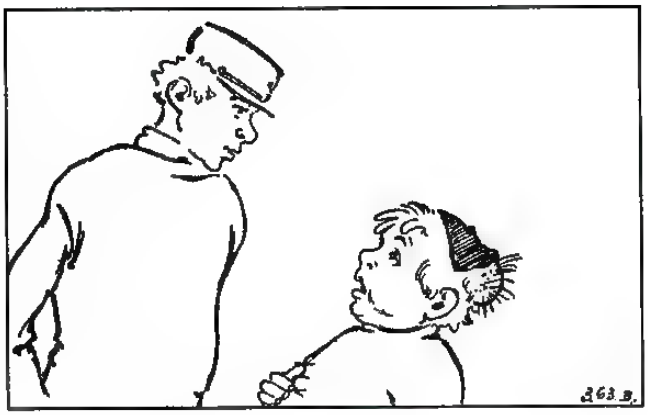

"Poppetje gezien, kastje dicht", zei Boonestaak.
"Maar ik wou, dat ze 't kastje vijf minuten eerder dicht gedaan had", bekende Bulletje en wreef met een weemoedig gezicht de opkomende buil aan zijn achterhoofd.
"Jij bent ook niet gauw tevreden!" verweet hem het Kalkhoofd. "Was het geen prachtig gezicht, die woedende leeuwin?"
"O, ja", zei Bulletje, "vreselijk prachtig, maar..."
"Maar prachtiger was de vlucht van Bulletje", viel Boonestaak hem in de rede, "en het handige duikie dat ie nam, was het mooiste van allemaal".
"Loop naar de pomp!" zo maakte Bulletje een eind aan de woordenwisseling.
Boonestaak keek nadenkend.
"Daar zeg je zowat", zei hij. "Ik heb eerlijk een beetje dorst en nog al honger ook".
Het woord honger werkte op Bulletje als de spoorslag op een paard. Goeie hemel! Hij had helemaal niet om z'n buik gedacht en nou ineens begon die buik lastig te worden.
Smekend keek Bulletje de koksmaat aan.

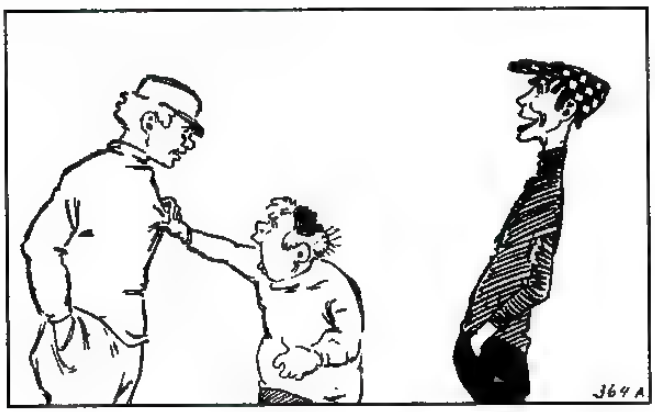

"Kalkhooffie", vleide de dikke hongerlap, "toe weet je hier niet aan wat eten te komen?"
De koksmaat lachte om Bulletjes wanhopige ogen.
"En as ik 't niet weet?" vroeg hij plagend.
"Ja", zei Bulletje met een twijfelachtig gezicht, "dat zou jammer zijn voor jou, want ik geloof, dat ik jou dan met huid en haar zou moeten oppeuzelen!"
"Zo'n kleine kannibaal!" riep de koksmaat.
"Ja", kwam Boonestaak, "kannibaal of geen kannibaal, maar hij doet 't!"
Bulletje knikte nadrukkelijk.
"Vast!" zei hij...
"Nou, kom dan maar gauw mee!" riep de koksmaat met een komisch benauwd gezicht. " 'k Heb daar zo iets gezien as een grill-room".
"Ik lust geen dril-room", riep Bulletje vol afschuw.
"Grill-room, zei ik, sufferd! Dat wil zoveel zeggen als een eethuis".
Dat veranderde de zaak. Dan was Bulletje bereid het Kalkhoofd te volgen en wel hoe eer hoe liever.

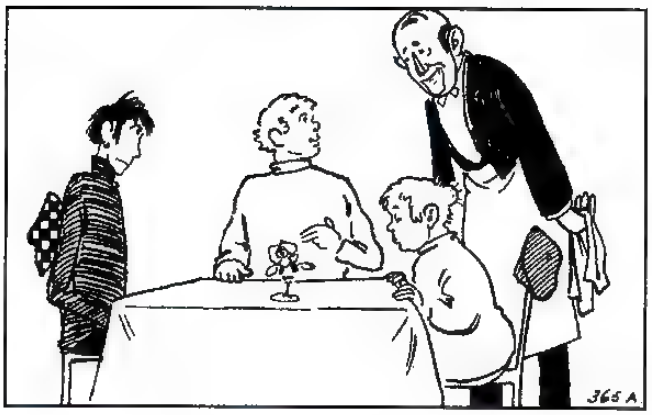

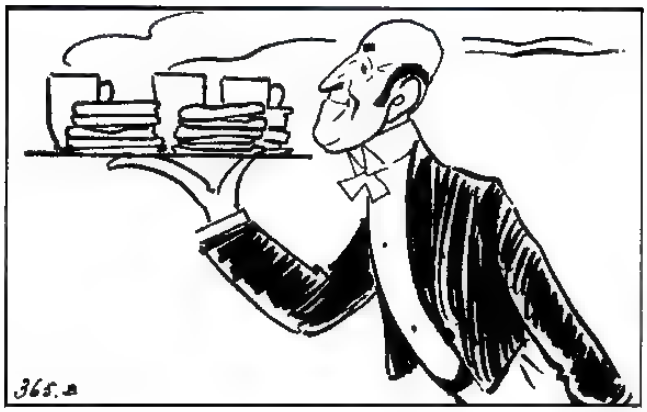

Spoedig zaten ze nu in een gezellige eetzaal rond een hagelwit gedekt tafeltje. Een kelner kwam toeschieten en vroeg, wat de heren gebruiken wilden. De heren waren er een beetje verlegen mee. 't Kalkhoofd zei, dat 't er niet veel op aankwam, as 't maar niet te duur was. En Bulletje zei er achter:
" 't Hoeft ook niet weinig te zijn, as 't maar lekker is".
"Ja", lachte de kelner, "dat dacht ik wel! Dat kon ik wel aan jouw neus zien".
"Of aan z'n buik", veronderstelde Boonestaak.
't Kon Bulletje niks schelen wat ze van 'm zeiden, als hij maar vlug wat te schransen kreeg. Daarom holde de kelner weg en kwam spoedig terug met een blad, waarop volgens bestelling voor elk een grote kop dampende chocola stond en een bordje met vier dikke boterhammen, flink met worst belegd voor Bulletje, met koud vlees voor de anderen.
Met mannenmoed vielen de drie vrienden op de eetwaren aan. Maar de twee anderen hadden nauwelijks een boterham naar binnen, toen Bulletje al voor een leeg bordje ongelukkig zat te kijken. En zwijgend zette de kelner nog twee sneden brood voor hem.

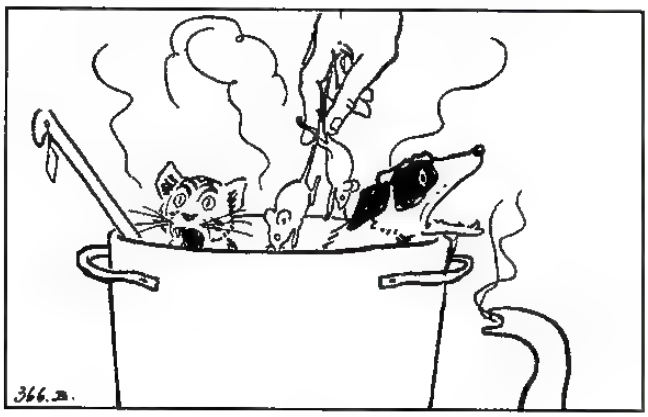

Bulletje knikte vriendelijk.
"Een geschikte man, die kelner", prees hij en onverwijld overweldigde hij de nieuwe voorraad.
Boonestaak stiet onder de tafel de koksmaat aan, ten teken, dat hij Bulletje er tussen ging nemen. Hij keek met duidelijke afschuw naar de worst op Bulletjes brood en zei:
"Heb je dat daar laatst ook gelezen van die Amerikaanse worst, Kalkhoofd?"
"O ja", zei deze met een volle mond, "vreselijk he?"
"Wat is vreselijk?" vroeg Bulletje wantrouwig en nam een nieuwe hap.
"Nou, wat ze daar allemaal instoppen", zei Boonestaak. "Alles wat ze maar grijpen en vangen kunnen".
"O ja?" vroeg Bulletje onbewogen en hapte smakelijk verder.
"O, man", vertelde Boonestaak en draaide akelig met z'n ogen, "vlees van honden en katten en nog veel meer".
"Wel, wel!" zei Bulletje grinnikend, "ik heb nooit geweten dat vlees van honden en katten zo lekker was. Fijn hoor!" en hij schranste onverstoorbaar voort.

In 1970 bij het samenstellen van de integrale uitgave van alle 155 "**Notities van een Landstormman**" van A.M. de Jong (Querido 1975), waarvan er tot dan toe in 1918 slechts 75 in brochurevorm verschenen waren, deed ik een merkwaardige ontdekking!
Tijdens mijn speurtocht in het dagblad "**Het Volk**" naar deze notities kwam ik ook een 55-tal korte "Schetsen-uit-het-leven" tegen, onder de titel "**Snelkiekjes**". De herkomst hiervan was mij niet duidelijk. De snelkiekjes waren ondertekend door een zekere "**J**", geschreven tussen 3 april en 25 oktober 1918. Ik vroeg me uiteraard af wie deze "Snelkiekjes" geschreven had..... Verdere gegevens hierover ontbraken geheel en "J" was voor mij vreemd.....
De verrassing was echter groot toen ik, tijdens het doorlezen ervan, op een tweetal "Snelkiekjes"stuitte, waarvan A.M. de Jong voor het schrijven van de tekst van Bulletje en Boonestaaks "**Avonturen in New York**" later gebruik heeft gemaakt! Dat waren de snelkiekjes "Plaaggeest" en "Vernuft".
Daarmee stond ineens het auteurschap van de 55 snelkiekjes uit 1918 vast en was het raadsel opgelost: "J" bleek dus A.M. de Jong te zijn. Maar wat was nu de werkelijke reden voor deze geheimzinnigheid?
A.M. de Jong publiceerde onder het pseudoniem "**Frank van Waes**"* gelijktijdig in "Het Volk" zijn "Notities van een Landstormman" om uit handen te blijven van de militaire overheid. Hij kon zich daarbij evenmin veroorloven om gelijktijdig in het dagblad "Het Volk" wel 55 snelkiekjes te laten verschijnen waaronder zijn werkelijke naam voluit vermeld werd! De samenhang zou dan te duidelijk zijn geweest....!
In dit deeltje, "Avonturen in New York", zijn dus belevenissen verwerkt, die stammen uit zijn tijd van een Landstormman in 1918.

Zie: Snelkiekje ***Plaaggeest*** waarvan de inhoud correspondeert met strookje 322b tm 325b en
Snelkiekje ***Vernuft*** die hoort bij de stroken 331b tm 332b.

* *In Notities van een Landstormman beschreef A.M. de Jong de misstanden in het leger op een satirische wijze. Verdacht door de militaire overheid als straf 14 dagen militaire provoost gekregen, maar bij gebrek aan bewijs tenslotte vrijgelaten.*

322 A.
322 B.
323 A
323 B
324 A.
324 B

snelkiekjes.

Plaaggeest

Johnny heeft nieuwe buren gekregen in het hok naast hem, dat afgesloten is van het zijne door een ijzeren wand. Johnny is de chimpansee, de schrandere 'mensch-aap' met z'n kneuterig oude-mannetjes-gezicht en z'n groote, blank-en-blauwige rimpelhanden. Hij is onrustig, wil weten wat er naast hem huist en zoekt of-ie ergens een gaatje kan vinden om door te kijken.
Plotseling herinnert hij zich iets; met driftige gebaren rukt hij het stroo van zijn slaaphoekje uit mekaar en smijt het achter zich weg: daar is inderdaad een spleet, het ijzer blijft een centimeter of wat van de vloer. In koddige houding, de kop scheef langs de grond gebogen, gluurt Johnny in het andere hok en ziet de kleine witneusapen heen en weer springen. Hij richt zich op, schrijft een eindje opzij, knort een paar keer van genoegen en zit een tijdlang in gedachten verdiept op een strootje te bijten. Daarop glijdt hij onhoorbaar op de opening toe, gaat er naast zitten en steekt z'n dikken, langen wijsvinger er onder door, beweegt die langzaam, regelmatig heen en weer.
Een paar witneusaapjes hebben het gezien. Stil-verschrikt kijken hun ronde oogjes naar het zonderlinge verschijnsel, maar hun nieuwsgierigheid is groter dan hun angstige verbazing en langzaam aan, voetje voor voetje, komen ze nader. Vlak bij de bewegende vinger blijven ze zitten, hun snuffelneusjes gaan zenuwachtig op en neer. Johnny loert schuin door het spleetje, z'n snuggere ogen tintelen van pret. Dan, voorzichtig, steekt het ene witneusje een klein, sierlijk apenhandje naar het vreemde ding, aarzelend nog, maar bevend van begeerte..... En als het er vlak bij is, schiet plotseling de grote hand van Johnny onder de spleet door en heeft het dunne armpje gepakt, houdt het vast in ijzeren schroefgreep. Het kleine ding rolt schreeuwend om, doodelijk verschrikt, en het vrindje is weggesprongen, zit op een afstand te tandblikkeren van afschuw, te rillen van angst.
Nog even houdt John het pootje vast. Z'n hele grote, sterke lijf schudt van de pret, z'n breede mummelmond grijnst, hij lacht, bijna als een mensch. Dan laat-ie het aapje vrij, dat gillend wegstuift naar den versten hoek van het hok en daar zich rillend tegen de tralies drukt, klaaglijk-piepend het pijnlijke armpje bekijkt.....

J.

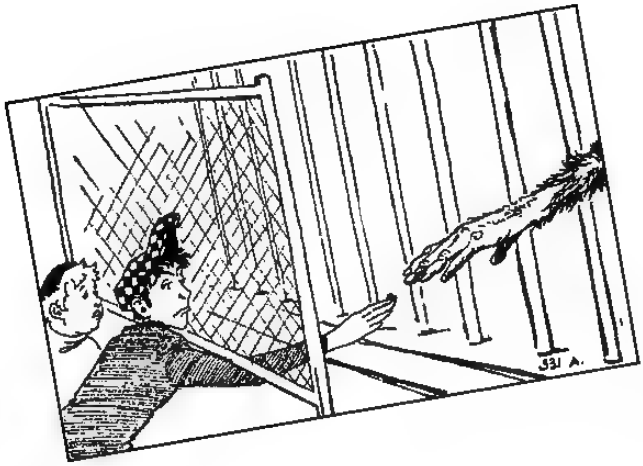
331 A.

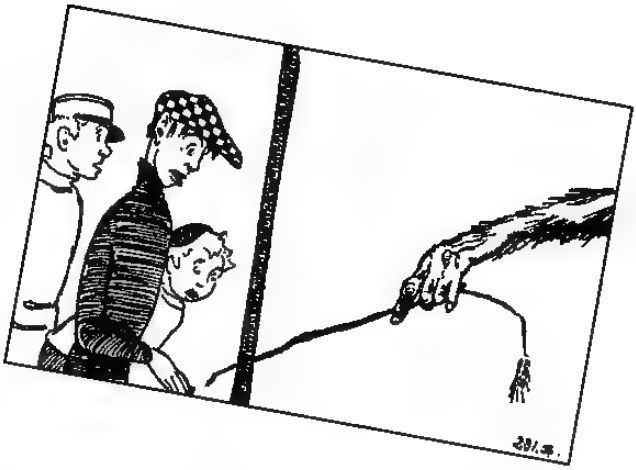
331 B.

332 A.

332 B

Vernuft.

Achter z'n tralies, op een bos stroo, ligt de orang-oetan, de harige klauwen om de ijzers geslagen, den grooten kop met de weemoedige menschenoogen dicht bij den vloer. Ik heb stukjes van fijngesneden vijgen voor hem meegebracht, maar ik kan ze hem niet geven, omdat voor het hekje, waar de mensen achter moeten blijven, gaas is aangebracht. Al een paar keer hebben we het geprobeerd, maar onze reikende handen blijven nog een paar centimeters van elkaar. En gooien kan ik ook niet goed. Spijtig kijken wij elkaar aan. Orang-oetans blik wordt droomerig, peinzend... Zichtbaar zint hij op een oplossing.....
En dan zie ik de breeden mond even grijnzen en er komt een snelle tinteling in de droeve oogen. De grote handen laten de spijlen los en trekken een lang strootje uit den bundel. Hij kijkt mij aldoor aan en laat dan het strootje door de tralies zakken. Als-ie 't eind in z'n hand heeft, begint hij er zachtjes mee te zwaaien, naar me toe: het ondereind komt onder het gaas en ik kan er bij. Is dit een onbewust spelletje of bedoelt hij werkelijk dat..... Ik grijp het ondereind van het strootje en de orang-oetan knort tevreden. Voorzichtig draai ik een stukje vijg in het stroo en steek het uiteinde er onderdoor. Zoodra ik loslaat begint de orang-oetan voorzichtigjes in te palmen en even later is hij in het bezit van zijn vijg, die hij lekkertjes gaat zitten opmummelen. En telkens weer laat-ie 't strootje zakken..... De orang-oetan heeft een werkelijke uitvinding gedaan.

J.

Katy Van Bauwel bij een zelfportret van grootvader George van Raemdonck: *"Als ik verjaarde, stuurde hij me altijd tekeningen op. Ik heb ze nog allemaal."*

Oude kwajongens zijn terug

Katy van Bauwel over heruitgave **'Bulletje en Boonestaak'** en grootvader George van Raemdonck.

Edegem - "In mijn boekenkast staan alle reeksen die van *Bulletje en Boonestaak* verschenen zijn", zegt Katy van Bauwel. De kleindochter van de Antwerpse striptekenaar George van Raemdonck (1888 - 1966) is 57 jaar en woont in Edegem. De volgende jaren mag ze zich verwachten aan een nieuwe, voor het eerst integrale uitgave van de reeks Bulletje en Boonestaak. "Die nieuwe aandacht doet me veel plezier", zegt ze, "want ik praat graag over mijn grootvader".

Els Aerts

Hij had van dat lange haar, en hij droeg vaak fluwelen kostuums en een grote hoed. Ja, hij was wel tamelijk speciaal", vertelt Katy Van Bauwel over haar grootvader George van Raemdonck. "Maar hij was ook heel rustig, bijna verlegen zelfs. Hij kon niet goed voor publiek praten en zichzelf ophemelen deed hij al helemaal niet". Op zijn vijftiende maakte George al illustraties voor verschillende volksromans en het Antwerps weekblad Lange Wapper. Negentien jaar later vroeg de Nederlander A.M. de Jong, schrijver van de beroemde streekroman Merijntje Gijzen, hem tekeningen te maken voor de tekststrip Bulletje en Boonestaak.
"Als kind heb ik ze vaak gelezen", vertelt Katy. "En ik vind ze nog steeds leuk. Maar voor deze tijd zijn Bulletje en Boonestaak toch wat voorbijgestreefd. Nu hebben strips tekstballonnetjes, toen waren de prentjes en de tekst van elkaar gescheiden".
De nieuwe uitgave is bedoeld voor de oude garde, maar ook jongere stripfanatici zullen erom staan springen. Van de oude reeks - die peperduur is - zijn alleen de eerste 21 delen verschenen. Nu komt de volledige serie van 44 delen op de markt.
Katy heeft haar grootvader gekend tot haar 21 ste. "Mijn ouders, ook allebei kunstenaars, gingen al snel uit elkaar. Daarom bracht ik veel door bij mijn grootouders, vooral tijdens vakanties".

Boechout

George woonde in die tijd met zijn vrouw in Boechout. "Mijn grootmoeder, een Nederlandse, bemoeide zich nooit met zijn werk. Met haar was ik even close als met hem, maar zij was geen artieste. Ze liet hem begaan".
"Grootvader ging vaak schilderen in de wei, en dan mocht ik mee. Hij is hier in Antwerpen trouwens meer gekend door zijn portretten, zijn karikaturen en vooral zijn schilderijen. Er hangen er heel wat in het Museum van Schone Kunsten.
Hij tekende vaak karikaturen van mensen in een Boechouts café. Op bierviltjes. En wanneer ik jarig was, stuurde hij altijd tekeningen op", glundert Katy. "Die gingen dan over mezelf. Was ik bijvoorbeeld met de gidsen op kamp geweest, dan schetste hij mij tussen allemaal gidsjes. Ik heb ze nog allemaal".

A.M. de Jong
door George van Raemdonck
Oostindische inkt, 25,3z20,2 cm.

Bulletje en Boonestaak

1. Ontmoeting met Jopie Slim en Dikkie Bigmans
2. Ouwe Hein's eerste schipbreuk
3. Ouwe Hein onder de zeerovers
4. Avonturen in New York
5. Naar het Midden-Westen.
6. Ouwe Dick en de bende van Zwarte Jack
7. Ned's avonturen in Alaska
8. Paardendiefstal op de farm
9. Weer aan boord van de Herkules
10. Ouwe Hein onder de ijsberen
11. De onderwerping van de menseneter
12. De vertellingen van de menseneter
13. Hoe Bulletje en Boonestaak de bewoonde wereld terugvinden
14. Alle raadselen opgelost
15. Ouwe Hein's wonderbaarlijke reis door het luchtruim
16. Het Neptunusfeest op de Herkules
17. Ouwe Hein's avonturen onder de Babarijse zeerovers in de Sargassozee
18. Ouwe Hein's wonderbare thuiskomst
19. Van oorlogje spelen en heldendom
20. Bulletje en Boonestaak in Brazilië
21. Met Braziliaanse oceaanvliegers naar Florida
22. Landing op Schiphol
23. Muiterij op de Herkules
24. Ouwe Hein in Eldorado
25. Jacht op het goud van Ouwe Hein
26. Ouwe Hein wordt president van Brazilië
27. Een orkaan teistert de Herkules
28. Reparatie in Californië
29. Scheepshond Nero maakt de stad onveilig
30. Roodkapje, Nero en de Boze Wolf
31. Ouwe Hein in China
32. Kamperen in Californië
33. De eerste reis van Sindbad de Zeeman
34. Ontmoeting met Tom Mix
35. De tweede reis van Sindbad de Zeeman
36. Tom Mix, de Lange Kogelspuwer
37. Ouwe Hein onder de reuzen van Afrika
38. De derde reis van Sindbad de Zeeman
39. De Sioux roken de vredespijp met de Commanchen
40. De vierde reis van Sindbad de Zeeman
41. Tom Mix in Mexico
42. Tom Mix in het Dal der Gelukzaligheid
43. De lange vijfde reis van Sindbad de Zeeman
44. Ouwe Hein als oesterduiker

Uitgeverij Boumaar